

แผนยุทธศาสตร์
สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) 5 ปี (พ.ศ. 2557-2561)
ฉบับผู้บริหาร

กรอบการจัดทำแผนยุทธศาสตร์สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) กำหนดในระยะเวลา 5 ปี (พ.ศ. 2557 – 2561) เพื่อเป็นกรอบการดำเนินงานของสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) โดยคณะผู้จัดทำแผนยุทธศาสตร์ได้กำหนดขอบเขตของการพิจารณาจัดทำแผนยุทธศาสตร์ในระยะเวลา 5 ปีแรกภายใต้ขอบเขต “พื้นที่การพัฒนาพิงคนคร” หมายถึง พื้นที่ในขอบเขตจังหวัดในภูมิภาคเหนือตอนบนโดยมีจังหวัดเชียงใหม่เป็นศูนย์กลาง ทั้งนี้ เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลในเรื่องต่างๆ มีขอบเขตการวิเคราะห์ที่ชัดเจน

การพิจารณาจัดทำแผนยุทธศาสตร์สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) 5 ปี (พ.ศ. 2557 – 2561) มีความสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 (หมวด 5 แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555 -2559 แผนบริหารราชการแผ่นดิน นโยบายรัฐบาล ยุทธศาสตร์ประเทศ (Country Strategy) ยุทธศาสตร์การจัดสรรงบประมาณทิศทางการพัฒนาภาคเหนือ แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดตอนบน 1 แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดตอนบน 2 และแผนพัฒนาจังหวัดเชียงใหม่ 4 ปี (พ.ศ. 2558 – 2561) และการจัดทำแผนงาน/โครงการภายใต้แผนยุทธศาสตร์ สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) ได้บูรณาการแผนงาน/โครงการร่วมกับจังหวัดภาคเหนือตอนบน จำนวน 5 จังหวัด ประกอบด้วย จังหวัดเชียงราย พะเยา แม่ฮ่องสอน ลำพูน และลำปาง

สำหรับเนื้อหาของแผนยุทธศาสตร์สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) 5 ปี (พ.ศ. 2557 – 2561) แบ่งออกเป็น 5 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลสภาพทั่วไปของสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน)

ส่วนที่ 2 ข้อมูลศักยภาพการพัฒนาพื้นที่ในขอบเขตของสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน)

ส่วนที่ 3 ข้อมูลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT Analysis)

ส่วนที่ 4 รายละเอียดแผนยุทธศาสตร์สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน)

ส่วนที่ 5 ภาคผนวก

ข้อมูลพื้นฐานสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน)

1. ความเป็นมา

สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) : สพค. จัดตั้งขึ้นตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) พ.ศ. 2556 ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 130 ตอนที่ 15 ก เมื่อวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2556 โดยมีจุดมุ่งหมายในการพัฒนาพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ และพื้นที่ที่เชื่อมโยงหรือต่อเนื่องกับเขตพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อเพิ่มพูนศักยภาพการเป็นแหล่งท่องเที่ยวกับทั้งเพื่อ

ยกระดับคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่ดังกล่าว โดยมีการรวบรวมและโอนกิจการ โครงการเชียงใหม่ไนท์ซาฟารี จากองค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การ-มหาชน) และศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ จังหวัดเชียงใหม่ จากสำนักปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มาอยู่ภายใต้การบริหารของ สพค.

2. อำนาจ หน้าที่

ภารกิจตามกฎหมายจัดตั้งหน่วยงาน

“การพัฒนาพิกคนคร” หมายถึง การพัฒนาพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่เชื่อมโยง หรือต่อเนื่องกับเขตพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อเพิ่มพูนศักยภาพการเป็นแหล่งท่องเที่ยวเกี่ยวกับทั้งเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่ดังกล่าว

(1) วางแผน พัฒนา และบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว ที่พัก ศูนย์ประชุม และกิจการที่ต่อเนื่องเพื่อการพัฒนาพิกคนคร

(2) พัฒนาโครงข่ายการคมนาคมขนส่ง และการสาธารณูปโภคเพื่อส่งเสริมภารกิจ ตามข้อ 1

(3) ประสานงานและสนับสนุนหน่วยงานภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาพิกคนคร

(4) อนุรักษ์และส่งเสริมศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่นในพื้นที่การพัฒนาพิกคนคร

(5) ส่งเสริมให้เกิดการจ้างงานและยกระดับคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่การพัฒนาพิกคนครโดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนและชุมชน

สรุปผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT Analysis) ดังนี้

จุดแข็ง (Strengths)		จุดอ่อน (Weaknesses)	
S1	แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมมีเอกลักษณ์และความโดดเด่น	W1	จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงขาดการบริหารจัดการด้านผังเมือง/ภูมิทัศน์ของเมืองที่มีประสิทธิภาพ
S2	กิจกรรม/ รูปแบบของการท่องเที่ยวมีความหลากหลาย	W2	จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงขาดระบบขนส่งมวลชนที่เชื่อมโยงกัน
S3	งานประเพณี หรือเทศกาลต่างๆ ที่จัดขึ้นในพื้นที่ จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในวงกว้าง	W3	จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงขาดการบริหารจัดการห่วงโซ่อุปทานในธุรกิจ MICE/ การบริหารจัดการการท่องเที่ยวบางแห่งยังขาดประสิทธิภาพและเป็นมืออาชีพ
S4	ศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติเฉลิมพระเกียรติ 7 รอบพระชนมพรรษา มีพื้นที่ขนาดใหญ่พร้อมต่อการรองรับการจัดการประชุม/ การแสดงสินค้าทั้งระดับชาติและระดับนานาชาติ	W4	ขาดการพัฒนา/ สร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่แหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่ให้สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวกลับมาเยือนซ้ำหรือเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวกลุ่มใหม่ๆ
S5	จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงมีวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีความหลากหลาย	W5	ขาดการเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวทั้งภายในจังหวัดและระหว่างจังหวัดใกล้เคียง
		W6	กฎหมาย ระเบียบปัจจุบันไม่เอื้อต่ออำนาจต่อการดำเนินธุรกิจ MICE/ การท่องเที่ยว

โอกาส (Opportunities)		อุปสรรค (Threats)	
O1	นโยบายรัฐบาลในการส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวและบริการ	T1	การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวในต่างประเทศ โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศอาเซียนที่มีจุดขายเดียวกัน
O2	การขยายเส้นทางการบินและเส้นทางคมนาคมทางบกที่เชื่อมโยงกับพื้นที่	T2	ปัญหาภัยธรรมชาติ (ปัญหาหมอกควันไฟป่า/ อุทกภัย)
O3	แนวโน้มการขยายตัวธุรกิจ MICE ในประเทศไทย เนื่องจากมีความสามารถการแข่งขันด้านราคา	T3	ปัญหาเสถียรภาพทางการเมืองของประเทศไทย
O4	กระแสความนิยมต่อจังหวัดเชียงใหม่ในตลาดเกิดใหม่	T4	ประเทศในภูมิภาคมีขีดความสามารถในการบริหารธุรกิจ MICE ดีกว่าประเทศไทย
O5	ประเทศภูมิภาคเอเชียมีกำลังซื้อที่สูงขึ้น		

จากการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) ดังกล่าว สามารถนำมาวิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบแมตริกซ์ (TOWS Matrix) เพื่อกำหนดทิศทาง/แนวทางการพัฒนาหลัก ดังนี้

กลยุทธ์เชิงรุก (S/O)	กลยุทธ์เชิงป้องกัน (S/T)
<p>พัฒนาเส้นทาง (Routes) การท่องเที่ยวที่สามารถออกแบบเส้นทางและรูปแบบการท่องเที่ยวร่วมกันอย่างบูรณาการ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นเพื่อรองรับการเจริญเติบโต ตลอดจนมุ่งเน้นการสร้างมูลค่าเพิ่มและพัฒนาการตลาดเชิงรุก</p>	<p>พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเดิมโดยเน้นเชิงอนุรักษ์ให้สถานที่ท่องเที่ยวยังคงมนต์เสน่ห์น่าสนใจ โดยใช้นวัตกรรมการพัฒนาที่เหมาะสมไปใช้แต่ไม่สร้างผลกระทบต่อภาพรวม และวิถีในการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวนั้นๆ</p>
กลยุทธ์เชิงแก้ไข (W/O)	กลยุทธ์เชิงรับ (W/T)
<p>การวางแผนและกำหนดแนวทางการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวแบบองค์รวมและคำนึงถึงยั่งยืน การปรับปรุงระบบสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวให้มีความพร้อม รวมทั้งสร้างและ/หรือพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ที่ตอบสนองต่อรูปแบบการท่องเที่ยวที่เปลี่ยนไปให้สามารถครอบคลุมความต้องการของนักท่องเที่ยวได้หลากหลายกลุ่มมากยิ่งขึ้นในอนาคต</p>	<p>ฟื้นฟูและรักษาสภาพแวดล้อม/แหล่งท่องเที่ยว ตลอดจนรักษาเอกลักษณ์/ภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยว</p>

แผนยุทธศาสตร์สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน)

วิสัยทัศน์

องค์กรที่มีขีดสมรรถนะสูงในการบริหารจัดการพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยว และธุรกิจเชื่อมโยงที่มีขีดความสามารถระดับสากล ภายใต้การบูรณาการร่วมกับทุกภาคส่วน

พันธกิจ

- 1) วางแผน พัฒนา และบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว ที่พัก ศูนย์ประชุม และกิจการที่ต่อเนื่องเพื่อการพัฒนาพิงคนคร
- 2) พัฒนาโครงข่ายการคมนาคมขนส่ง และการสาธารณูปโภคด้านการท่องเที่ยวและภารกิจที่เกี่ยวข้อง
- 3) ประสานงานและสนับสนุนหน่วยงานภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาพิงคนคร
- 4) อนุรักษ์และส่งเสริมศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่นในพื้นที่การพัฒนาพิงคนคร
- 5) ส่งเสริมให้เกิดการจ้างงานและยกระดับคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่การพัฒนาพิงคนครโดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนและชุมชน

ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ และกลยุทธ์

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 : สนับสนุน/ส่งเสริมการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวภายในจังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่เชื่อมโยงให้มีขีดความสามารถในการแข่งขัน

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ : การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ที่มีคุณภาพมาตรฐานและมีความโดดเด่น การเพิ่มคุณค่า (value added) เพื่อยกระดับแหล่งท่องเที่ยว และการเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ในพื้นที่

กลยุทธ์ :

1. พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเดิมให้มีการบริหารจัดการตามมาตรฐาน สากล
2. พัฒนากิจกรรม รูปแบบ และสถานที่ท่องเที่ยวแหล่งใหม่
3. ส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวให้ตอบ สอดคล้องต่อความต้องการของตลาดยุคใหม่
4. เชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวเพื่อสร้าง จุดขาย/มูลค่าของแหล่งท่องเที่ยว

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 : สนับสนุนการพัฒนากระบวนการบริหารจัดการท่องเที่ยวให้มีมาตรฐานระดับสากลและยั่งยืน

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ : ระบบการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวและศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติเฉลิมพระเกียรติ 7 รอบ พระชนมพรรษา ที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ :

1. กำหนด/พัฒนามาตรฐานการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยว
2. สร้างมูลค่าเพิ่มทางศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น
3. พัฒนาการตลาดและการประชาสัมพันธ์เชิงรุก

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 : ส่งเสริม/ปรับปรุงและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค และสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อเชื่อมโยงและบูรณาการด้านการท่องเที่ยว

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ : การปรับปรุงและพัฒนาโครงข่ายระบบการคมนาคม การขนส่ง ให้เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการรองรับของแหล่งท่องเที่ยว และการปรับปรุงภูมิสถาปัตยกรรมในพื้นที่ให้โดดเด่นและมีเอกลักษณ์

กลยุทธ์ :

1. ประสานการออกแบบผังเมือง/ภูมิทัศน์ของเมืองที่เอื้อต่อการส่งเสริมศักยภาพการท่องเที่ยว
2. วางแผนและเชื่อมโยงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค และสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อการท่องเที่ยวอย่างบูรณาการ
3. ประสานการบริหารจัดการด้านคมนาคมขนส่งเพื่อส่งเสริมศักยภาพด้านการท่องเที่ยว

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 : พัฒนาการบริหารจัดการข้อมูล องค์ความรู้ที่ทันสมัย และเครือข่ายการพัฒนาที่เข้มแข็ง

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ : การเผยแพร่ข้อมูลด้านการท่องเที่ยว การจัดทำระบบฐานองค์ความรู้ของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและที่สร้างขึ้น ประวัติศาสตร์ ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี ในพื้นที่ พิงคนคร โดยบูรณาการร่วมกับภาครัฐ ภาคเอกชน และท้องถิ่น

กลยุทธ์ :

1. พัฒนาสารสนเทศเพื่อการบริหารจัดการท่องเที่ยว
2. พัฒนาและบริหารจัดการองค์ความรู้ด้านการท่องเที่ยวและธุรกิจเชื่อมโยง
3. ส่งเสริมการเพิ่มทักษะ ความเชี่ยวชาญแก่บุคลากร/ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว
4. พัฒนาและประสานความร่วมมือระหว่างเครือข่ายการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 5 : อนุรักษ์และส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น
เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ : สนับสนุน ส่งเสริม สืบสาน ฟื้นฟู และอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น

กลยุทธ์ :

1. ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อสร้างสรรค์สังคม
2. พัฒนาพิพิธภัณฑ์ท้องถิ่นและแหล่งเรียนรู้ชุมชน และเพิ่มคุณค่ามรดกทางวัฒนธรรม
3. สืบสานและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 6 : พัฒนาการองค์กรให้มีขีดสมรรถนะสูงและเป็นมืออาชีพ
เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ : การบริหารจัดการองค์กรที่มีความทันสมัย มีธรรมาภิบาล และมีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ :

1. ส่งเสริมและพัฒนาบุคลากรให้มีขีดสมรรถนะสูง
2. พัฒนาระบบบริหารจัดการองค์กรที่มีประสิทธิภาพและทันสมัย
3. ส่งเสริมการบริหารจัดการที่มีธรรมาภิบาล และความรับผิดชอบต่อสังคม
4. สร้างภาพลักษณ์องค์กรที่ดี

คำนำ

แผนยุทธศาสตร์สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) 5 ปี (พ.ศ. 2557 – 2561) ฉบับนี้ คณะอนุกรรมการยกร่างนโยบายและแผนยุทธศาสตร์ตามคำสั่งคณะกรรมการบริหารการพัฒนาพิงคนคร ที่ 1/2556 ลงวันที่ 18 ธันวาคม พ.ศ. 2556 ได้จัดทำขึ้นโดยการรวบรวมข้อมูลในเรื่องที่เกี่ยวข้องและมีความสอดคล้องกับภารกิจตามกฎหมายของสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) และการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมเพื่อนำมากำหนดทิศทาง/แนวทางการพัฒนาสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) รวมทั้ง การบูรณาการในการจัดทำแผนกับจังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย พะเยา แม่ฮ่องสอน ลำพูน และลำปาง

เอกสารฉบับนี้สำหรับนำเสนอคณะกรรมการบริหารการพัฒนาพิงคนครเพื่อโปรดพิจารณาให้ความเห็นชอบแผนยุทธศาสตร์สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) 5 ปี (พ.ศ. 2557 – 2561) สำหรับนำไปใช้เป็นกรอบการดำเนินงานของสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) เพื่อบรรลุเป้าหมายตามวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) ต่อไป

คณะอนุกรรมการยกร่างนโยบายและแผนยุทธศาสตร์
มีนาคม 2557

สารบัญ

	หน้า
แผนยุทธศาสตร์สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) 5 ปี (พ.ศ. 2557 – 2561) ฉบับผู้บริหาร	ก
ส่วนที่ 1 ข้อมูลสภาพทั่วไปของสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน)	
1.1 ความเป็นมา	1
1.2 อำนาจหน้าที่	1
1.3 โครงสร้างการบริหาร	2
1.4 คณะกรรมการบริหารการพัฒนาพิงคนคร	4
1.5 คณะอนุกรรมการ	6
1.6 ความเชื่อมโยงนโยบายรัฐบาลกับแผนยุทธศาสตร์สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) พ.ศ. 2557 - 2561	8
1.7 สถานะและผลการดำเนินงานในปัจจุบัน	9
ส่วนที่ 2 ข้อมูลสรุปศักยภาพการพัฒนาพื้นที่ในขอบเขตของสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน)	
2.1 ศักยภาพการพัฒนาพื้นที่ในขอบเขตของสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน)	14
2.2 ทิศทางและแนวโน้มสถานการณ์สำคัญที่เกี่ยวข้องในอนาคต	28
ส่วนที่ 3 ข้อมูลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT Analysis)	
3.1 สรุปการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT Analysis)	43
3.2 รายละเอียดการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT Analysis)	44
3.3 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบแมตริกซ์ (TOWS Matrix)	50
ส่วนที่ 4 รายละเอียดแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน)	
4.1 วิสัยทัศน์	56
4.2 พันธกิจ	56
4.3 ประเด็นยุทธศาสตร์/กลยุทธ์	57
ส่วนที่ 5 ภาคผนวก	71

ส่วนที่ 1

ข้อมูลสภาพทั่วไปของ

สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน)

1. ข้อมูลพื้นฐานสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน)

1.1 ความเป็นมา

สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) : สพค. จัดตั้งขึ้นตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) พ.ศ. 2556 ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 130 ตอนที่ 15 ก เมื่อวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2556 โดยมีจุดมุ่งหมายในการพัฒนาพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ที่เชื่อมโยงหรือต่อเนื่องกับเขตพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อเพิ่มพูนศักยภาพการเป็นแหล่งท่องเที่ยวเกี่ยวกับทั้งเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่ดังกล่าว โดยมีการควบรวมและโอนกิจการโครงการเชียงใหม่ไนท์ซาฟารี จากองค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) และศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ จังหวัดเชียงใหม่ จากสำนักปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มาอยู่ภายใต้การบริหารของ สพค.

คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2556 อนุมัติโอนบรรดาอำนาจหน้าที่ กิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้ และงบประมาณขององค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) (อพท.) เฉพาะในส่วนของสำนักงานพื้นที่พิเศษเชียงใหม่ไนท์ซาฟารี ให้กับสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) (สพค.)

คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2556 อนุมัติโอนบรรดาอำนาจหน้าที่ กิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้ และงบประมาณของสำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ในส่วนของศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ เฉลิมพระเกียรติ 7 รอบ พระชนมพรรษา ไปเป็นของสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) ตามความในมาตรา 40 แห่งพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) พ.ศ. 2556 ต่อไป

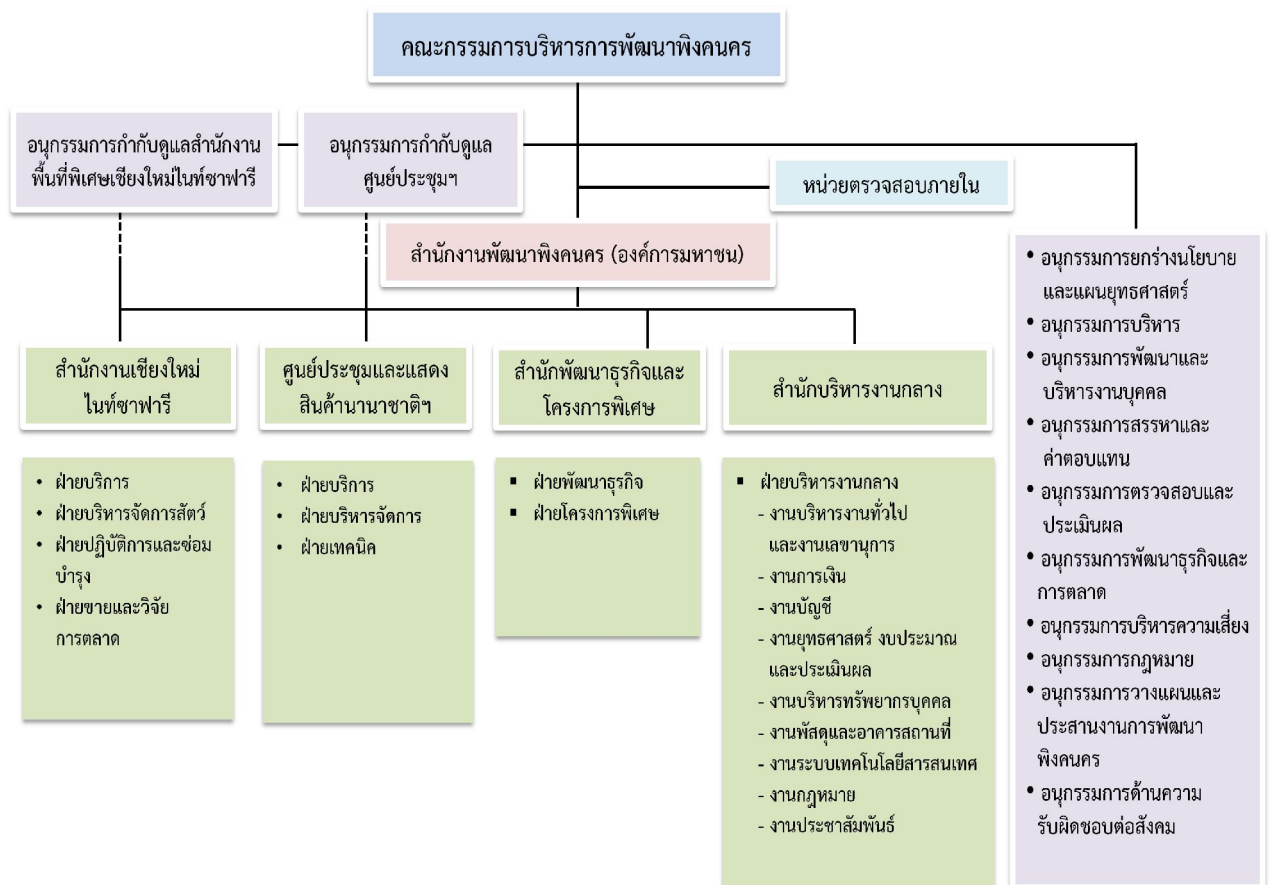
1.2 อำนาจหน้าที่

ภารกิจตามกฎหมายจัดตั้งหน่วยงาน

“การพัฒนาพิงคนคร” หมายถึง การพัฒนาพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ที่เชื่อมโยง หรือต่อเนื่องกับเขตพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อเพิ่มพูนศักยภาพการเป็นแหล่งท่องเที่ยวเกี่ยวกับทั้งเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่ดังกล่าว

1. วางแผน พัฒนา และบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว ที่พัก ศูนย์ประชุม และกิจการที่ต่อเนื่องเพื่อการพัฒนาพิกนคร
2. พัฒนาโครงข่ายการคมนาคมขนส่ง และการสาธารณูปโภคเพื่อส่งเสริมภารกิจ ตามข้อ 1.
3. ประสานงานและสนับสนุนหน่วยงานภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาพิกนคร
4. อนุรักษ์และส่งเสริมศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่นในพื้นที่การพัฒนาพิกนคร
5. ส่งเสริมให้เกิดการจ้างงานและยกระดับคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่การพัฒนา พิกนครโดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนและชุมชน

1.3 โครงสร้างการบริหาร

ภารกิจตามโครงสร้างของสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน)

(1) สำนักงานเชียงใหม่ไนท์ซาฟารี

- บริหารจัดการเชียงใหม่ไนท์ซาฟารีให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศและภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก
- พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวรูปแบบใหม่และเพิ่มทางเลือกให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ
- ยกระดับสินค้าและบริการท่องเที่ยวของจังหวัดเชียงใหม่ให้มีคุณภาพและมาตรฐานระดับสากล
- สร้างรายได้และการจ้างงานในจังหวัดเชียงใหม่และภูมิภาค รวมทั้งส่งเสริมการเรียนรู้และเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(2) ศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติเฉลิมพระเกียรติ 7 รอบพระชนมพรรษา

- ดำเนินการด้านการตลาดโดยร่วมมือกับทุกภาคส่วนเพื่อให้บริการงานจัดประชุม/งานแสดงสินค้าที่ส่งเสริมการท่องเที่ยว วัฒนธรรม ธรรมชาติ ภูมิปัญญาท้องถิ่นและองค์ความรู้เกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน เป็นส่วนสำคัญในการสร้างรายได้และการจ้างงานให้จังหวัดเชียงใหม่และภูมิภาค
- อำนวยการจัดงานแสดง/กิจกรรมสร้างสรรค์เพื่อให้ศูนย์ฯ เป็นเวทีระดับชาตินานาชาติที่ส่งเสริมชื่อเสียงของประเทศ
- บริหารจัดการศูนย์ฯ เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

(3) สำนักพัฒนาธุรกิจและโครงการพิเศษ

- จัดทำแผนพัฒนาเพื่อการท่องเที่ยวในเขตพิงคนคร
- บริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของพิงคนครให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศและภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก
- พัฒนาโครงข่ายโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นต่อการพัฒนาในเขตพิงคนคร
- ดำเนินโครงการพิเศษอื่นๆ ตามที่ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการฯ

(4) สำนักบริหารงานกลาง

- ดำเนินการเกี่ยวกับงานบริหารทั่วไป งานช่วยอำนวยความสะดวก งานเลขานุการของคณะกรรมการ การเงิน การบัญชี การงบประมาณ การพัสดุ อาคารสถานที่ ยานพาหนะของสำนักงาน
- จัดทำแผนยุทธศาสตร์ แผนปฏิบัติงาน และงบประมาณ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การจัดตั้งสำนักงาน รวมทั้ง ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงาน
- ดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารงานทรัพยากรบุคคล กฎหมาย และระเบียบที่เกี่ยวข้องและระบบงานเทคโนโลยีสารสนเทศ
- ประชาสัมพันธ์และเผยแพร่กิจกรรมความรู้ ความก้าวหน้า และผลงานของสำนักงาน

1.4 คณะกรรมการบริหารการพัฒนาพิงคนคร

1.4.1 องค์ประกอบของคณะกรรมการบริหารการพัฒนาพิงคนคร” ประกอบด้วย

- (1) ประธานกรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง
- (2) กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนสามคน ได้แก่ ผู้อำนวยการสำนักงานงบประมาณ ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ และนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่
- (3) กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากภาคเอกชนในพื้นที่การพัฒนาพิงคนครจำนวนสามคน

(4) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนไม่เกินสามคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ในด้านการบริหารจัดการ การเกษตร การพัฒนาสังคม กฎหมาย การท่องเที่ยว สิ่งแวดล้อม การอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ การประชุม หรือด้านอื่นที่เกี่ยวข้องและเป็นประโยชน์ต่อกิจการของสำนักงาน โดยในจำนวนนี้ต้องเป็นผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมิใช่ข้าราชการหรือผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐที่มีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำร่วมอยู่ด้วย

(5) ผู้อำนวยการเป็นกรรมการและเลขานุการโดยตำแหน่ง และผู้อำนวยการสามารถแต่งตั้งเจ้าหน้าที่เป็นผู้ช่วยเลขานุการได้ตามความจำเป็น

คณะกรรมการบริหารการพัฒนาพิงคนครชุดปัจจุบัน ดำรงตำแหน่งตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ จนถึงปัจจุบัน โดยมีองค์ประกอบดังนี้

(1) นายอุดม พัวสกุล	ประธานกรรมการ
(2) นายสมศักดิ์ โชติรัตนะศิริ	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักงานงบประมาณ	
(3) นายวิเชียร พุฒิวิญญู	กรรมการ
ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่	
(4) นายบุญเลิศ บุรณุปกรณ์	กรรมการ
นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่	
(5) นางชูจิรา กองแก้ว	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
(6) นายโชติศักดิ์ อาสภวิริยะ	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
(7) นางสาวเสาวนีย์ จิระวุฒิกุล	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
(8) นางอรอนงค์ มณีกาญจน์	กรรมการภาคเอกชน
(9) นายชัยรัช เสาวพนธ์	กรรมการภาคเอกชน
(10) นายโชติโรจน์ วงศ์วรรณ	กรรมการภาคเอกชน
(11) นายศรารุณี ศรีศกุน	กรรมการและเลขานุการ
ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาพิงคนคร	

1.4.2 วาระการดำรงตำแหน่งของคณะกรรมการบริหารการพัฒนาฟิงคนคร

ประธานกรรมการและกรรมการมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี เมื่อครบกำหนดตามวาระ หากยังมีได้มีการแต่งตั้งประธานกรรมการขึ้นใหม่ ให้ประธานกรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่าประธานกรรมการหรือกรรมการซึ่งได้รับตำแหน่งใหม่เข้ารับหน้าที่

ประธานกรรมการหรือกรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่ติดต่อกันไม่เกินสองวาระ

1.4.3 อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ

คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลสำนักงานให้ดำเนินกิจการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ อำนาจหน้าที่เช่นว่านี้ให้รวมถึง

- (1) กำหนดนโยบายการบริหารงาน และให้ความเห็นชอบแผนการดำเนินงานของสำนักงาน
- (2) อนุมัติแผนการลงทุน แผนการเงิน โครงการ และงบประมาณประจำปีของสำนักงาน
- (3) ให้ความเห็นชอบหลักเกณฑ์การจัดเก็บและอัตราค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน หรือค่าบริการในการดำเนินกิจการของสำนักงาน
- (4) ดูแลฐานะและความมั่นคงทางการเงิน ให้ความเห็นชอบรายงานการเงิน พิจารณารายงานของผู้ตรวจสอบการเงิน และวางระเบียบ กฎเกณฑ์ หรือข้อห้ามทางการเงิน
- (5) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการให้ทุนเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของสำนักงาน
- (6) ให้คำแนะนำหรือเสนอแนะการแก้ไขปัญหาหรืออุปสรรคอันเกิดจากการบริหารจัดการ ตลอดจนเสนอคณะรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการในกรณีมีปัญหาหรืออุปสรรคเกี่ยวกับการประสานงานในการดำเนินการตามวัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่ของสำนักงาน
- (7) ประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้อำนวยการและผู้ปฏิบัติงานของสำนักงานตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด
- (8) ควบคุมดูแลการดำเนินงานและการบริหารงานทั่วไป ตลอดจนออกระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศหรือข้อกำหนดของสำนักงานในเรื่องดังต่อไปนี้
 - (ก) การบริหารงานทั่วไปของสำนักงาน การจัดแบ่งส่วนงานของสำนักงานและขอบเขตอำนาจหน้าที่ของส่วนงานดังกล่าว
 - (ข) การกำหนดตำแหน่ง คุณสมบัติเฉพาะตำแหน่ง อัตราเงินเดือน ค่าจ้าง และเงินอื่นของเจ้าหน้าที่และลูกจ้าง
 - (ค) การคัดเลือก การบรรจุ การแต่งตั้ง การประเมินผลงาน การถอดถอน วินัยและการลงโทษทางวินัย การออกจากตำแหน่ง การร้องทุกข์และการอุทธรณ์การลงโทษของเจ้าหน้าที่และลูกจ้างรวมทั้งวิธีการและเงื่อนไขในการจ้างลูกจ้าง
 - (ง) การบริหารและการจัดการการเงิน การพัสดุ และทรัพย์สินของสำนักงานรวมทั้งการบัญชีและการจำหน่ายทรัพย์สินจากบัญชีเป็นสูญ
 - (จ) การจัดสวัสดิการและสิทธิประโยชน์อื่นแก่เจ้าหน้าที่และลูกจ้าง

(ฉ) ขอบเขตอำนาจหน้าที่และระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ตรวจสอบภายใน
(ช) การสรรหา การแต่งตั้ง และการถอดถอนผู้อำนวยการ การปฏิบัติงานของผู้อำนวยการ และการมอบหมายให้ผู้อื่นปฏิบัติงานแทน

(9) ให้ความเห็นชอบรายงานประจำปีและเสนอต่อรัฐมนตรีเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

(10) กระทำการอื่นใดที่จำเป็นหรือต่อเนื่องเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของสำนักงานหรือตามที่คณะรัฐมนตรีมอบหมาย

1.4.4 การบริหารของคณะกรรมการบริหารการพัฒนาฟิงคนครในวาระเริ่มแรก

ในวาระเริ่มแรก คณะกรรมการบริหารการพัฒนาฟิงคนคร ประกอบด้วย ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ เลขาธิการคณะรัฐมนตรี ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา เลขาธิการ ก.พ.ร. ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวนสามคน เป็นกรรมการ และผู้ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการเป็นกรรมการและเลขานุการ

โดยปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสำนักงานพัฒนาฟิงคนคร (องค์การมหาชน) พ.ศ. 2556 ไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการตามพระราชกฤษฎีกานี้ ซึ่งคณะกรรมการบริหารการพัฒนาฟิงคนครในวาระเริ่มแรกดำรงตำแหน่งตั้งแต่วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2556 จนถึงวันที่ 30 กันยายน 2556

1.5 คณะอนุกรรมการ

คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีความเชี่ยวชาญในด้านที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินงานของสำนักงานเป็นที่ปรึกษาคณะกรรมการ และมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการ ตลอดจนคณะทำงาน เพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้

ที่ปรึกษาคณะกรรมการ คณะอนุกรรมการ และคณะทำงานจะต้องไม่เป็นผู้มีส่วนได้เสียในกิจการที่กระทำกับสำนักงาน หรือในกิจการที่เป็นการแข่งขันกับกิจการของสำนักงานหรือขัดหรือแย้งกับวัตถุประสงค์ของสำนักงาน ทั้งนี้ ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม เว้นแต่เป็นผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายให้เป็นประธานกรรมการ กรรมการ หรือผู้แทนของสำนักงานในการเข้าร่วมทุนกับนิติบุคคลอื่น

คณะกรรมการบริหารการพัฒนาฟิงคนคร ได้แต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อดำเนินการพิจารณา กลั่นกรองเรื่องต่างๆ เพื่อการขับเคลื่อนการดำเนินงานของสำนักงานพัฒนาฟิงคนคร (องค์การมหาชน) รวมจำนวน 12 คณะ ประกอบด้วย

- (1) คณะอนุกรรมการกำกับดูแลสำนักงานพื้นที่พิเศษเชียงใหม่ไนท์ซาฟารี
- (2) คณะอนุกรรมการกำกับดูแลศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ เฉลิมพระเกียรติ 7 รอบพระชนมพรรษา
- (3) คณะอนุกรรมการยกร่างนโยบายและแผนยุทธศาสตร์
- (4) คณะอนุกรรมการบริหาร
- (5) คณะอนุกรรมการพัฒนาและบริหารงานบุคคล

- (6) คณะอนุกรรมการสรรหาและค่าตอบแทน
- (7) คณะอนุกรรมการตรวจสอบและประเมินผล
- (8) คณะอนุกรรมการพัฒนาธุรกิจและการตลาด
- (9) คณะอนุกรรมการบริหารความเสี่ยง
- (10) คณะอนุกรรมการกฎหมาย
- (11) คณะอนุกรรมการวางแผนและประสานงานการพัฒนาฟิงคนคร
- (12) คณะอนุกรรมการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม

1.6 ความเชื่อมโยงนโยบายรัฐบาลกับแผนยุทธศาสตร์สำนักงานพัฒนาpingนคร (องค์การมหาชน) พ.ศ. 2557 - 2561

<p>รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 (หมวด 5 แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ)</p> <ul style="list-style-type: none"> - ด้านความมั่นคงของรัฐ - ด้านศาสนา สังคม การสาธารณสุข การศึกษาและวัฒนธรรม - ด้านเศรษฐกิจ - ด้านที่ดินทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม - ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน 	<p>แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555 - 2559</p> <p>วิสัยทัศน์: สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขด้วยความเสมอภาคเป็นธรรมและมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง</p> <p>ยุทธศาสตร์ที่ 4 ยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจ สู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน</p>	<p>ยุทธศาสตร์ประเทศ (Country Strategy)</p> <p>วิสัยทัศน์:ประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขัน คนไทยอยู่ดีกินดี มีความเสมอภาคและเป็นธรรม</p> <p>หลักการของยุทธศาสตร์:ต่อยอดรายได้จากฐานเดิม สร้างรายได้จากโอกาสใหม่ เพื่อความสมดุล และการพัฒนาอย่างยั่งยืน</p> <p>วัตถุประสงค์ :</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. รักษาฐานรายได้เดิม และสร้างรายได้ใหม่ 2. เพิ่มประสิทธิภาพของระบบการผลิต (ต้องผลิตสินค้าได้เร็วกว่าปัจจุบัน) 3. ลดต้นทุนให้กับธุรกิจ (ด้วยการลดต้นทุนค่าขนส่งและโลจิสติกส์) <p>ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ(ประเด็น การท่องเที่ยวและบริการ นโยบาย/แนวทาง: เพิ่มขีดความสามารถทางการท่องเที่ยวเข้าสู่รายได้ 2 ล้านล้านบาทต่อปี)</p>	
<p>นโยบายของรัฐบาล (นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี)</p>	<p>แผนการบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.2555 - 2558 (รัฐบาล น.ส.ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี)</p>	<p>ยุทธศาสตร์การจัดการงบประมาณ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2558</p>	<p>กฎหมายที่เกี่ยวข้อง</p>
<p>นโยบายเร่งด่วน 16 ข้อ</p> <p>ข้อ12เร่งเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวทั้งในและนอกประเทศโดยประกาศให้ปี พ.ศ. 2554 – 2555 เป็นปี มหัศจรรย์ไทยแลนด์ (Miracle Thailand Year) และประชาสัมพันธ์เชิญชวนนักท่องเที่ยวต่างชาติร่วมเฉลิมฉลองในพระราชพิธีมหามงคลที่มีขึ้นในช่วงปี พ.ศ. 2554 – 2555</p> <p>ประเด็นนโยบาย : 3.3.3 นโยบายปรับโครงสร้างเศรษฐกิจ : ภาคการท่องเที่ยว การบริการ และการกีฬา (1) การพัฒนาการท่องเที่ยว</p>	<p>นโยบายที่ 3 : นโยบายเศรษฐกิจ</p> <p>ประเด็นนโยบาย : 3.3.3 นโยบายปรับโครงสร้างเศรษฐกิจ : ภาคการท่องเที่ยว การบริการ และการกีฬา (1) การพัฒนาการท่องเที่ยว</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ยุทธศาสตร์เร่งรัดการพัฒนาประเทศ และเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน - ยุทธศาสตร์การสร้างความสำเร็จเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน 	<p>พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสำนักงานพัฒนาpingนคร (องค์การมหาชน) 2556</p>
<p>ทิศทางพัฒนาภาคเหนือ</p>	<p>แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 (พ.ศ.2557 - 2560)</p>	<p>แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 2 (พ.ศ. 2557 - 2560)</p>	<p>แผนพัฒนาจังหวัดเชียงใหม่ พ.ศ.2558 - 2561</p>
<ul style="list-style-type: none"> - แนวทางที่ 1 เสริมสร้างสภาพแวดล้อมของภาคเหนือให้อ่อนแอวยต่อการผลิต การค้า และการลงทุนเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจในภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง (GMS) กลุ่มเอเชียใต้ และตลาดเสรีทางการค้าระหว่างประเทศ - แนวทางที่ 3 สนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมบริการภายใต้แนวคิดการพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์ที่ภาคเหนือมีศักยภาพสูง และยกระดับคุณภาพการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวให้ยั่งยืนและเท่าทันกระแสตลาดสากล - แนวทางที่ 4 สนับสนุนการจัดการพื้นที่เมืองและชุมชนสู่การเป็นเมืองที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (ECO-City / ECO-Town) เพื่อเอื้อต่อการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างสมดุล และ ยกระดับคุณภาพชีวิตที่ดีของคนในภาค 	<p>วิสัยทัศน์กลุ่มจังหวัด: ศูนย์กลางการท่องเที่ยว การค้า การลงทุนสู่สากล โดดเด่นวัฒนธรรมล้านนา สังคมน่าอยู่ทุกถิ่นที่</p> <p>ยุทธศาสตร์ที่ 1 ส่งเสริมการฟื้นฟูและอนุรักษ์แบบองค์รวมเพื่อสร้างสรรค์บรรยากาศที่สวยงาม มีเสน่ห์</p> <p>ยุทธศาสตร์ที่ 2 ส่งเสริมการสร้างสรรค์สินค้าและบริการให้โดดเด่นและมีคุณค่า มุ่งเน้นผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพ หัตถ์สร้างสรรค์ ศิลปวัฒนธรรม การท่องเที่ยว</p> <p>ยุทธศาสตร์ที่ 3 ยกระดับการพัฒนาการค้าการลงทุนมุ่งเน้นอุตสาหกรรมสุขภาพ อุตสาหกรรมการจัดประชุมและนิทรรศการ (MICE) อุตสาหกรรมบริการการศึกษา และอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป เพื่อรองรับการท่องเที่ยวและการเข้าสู่ AEC</p>	<p>วิสัยทัศน์กลุ่มจังหวัด: ประตูการค้าสากล โดดเด่นวัฒนธรรมล้านนา สินค้าเกษตรปลอดภัย ประชาชนร่วมใจอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ</p> <p>ยุทธศาสตร์ที่ 1 พัฒนาสภาพแวดล้อมในการพัฒนาการค้า การลงทุนและโลจิสติกส์เชื่อมอนุภูมิภาคน้ำโขงและเตรียมพร้อมรับความร่วมมือประชาคมอาเซียน</p> <p>ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเข้มแข็งและเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตภาคเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตรเพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตรปลอดภัยที่มีศักยภาพ</p> <p>ยุทธศาสตร์ที่ 3 พัฒนาและสนับสนุนการยกระดับการพัฒนาสังคมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์วัฒนธรรมและสุขภาพ เพื่อเป็นฐานการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน</p> <p>ยุทธศาสตร์ที่ 4 ดำรงฐานทรัพยากรธรรมชาติที่สมบูรณ์ การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมและพลังงานโดยมีส่วนร่วมของชุมชนสู่การเป็นกลุ่มจังหวัดสีเขียว</p>	<ul style="list-style-type: none"> - วิสัยทัศน์ : นครแห่งชีวิตและความมั่นคงบนฐานของความสง่างามทางวัฒนธรรม และศูนย์กลางการท่องเที่ยว การค้า การลงทุนระดับสากล" - ยุทธศาสตร์ : <ol style="list-style-type: none"> 1. การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างสมดุลและยั่งยืน 2. การสร้างสังคมแห่งวัฒนธรรม ความรู้ ภูมิปัญญา จิตสาธารณะ และพัฒนาศักยภาพ คนให้พร้อมรับกับการเปลี่ยนแปลง 3. การจัดการทรัพยากรธรรมชาติพลังงานและสิ่งแวดล้อมเพื่อเป็นฐานการพัฒนาอย่างยั่งยืน 4. การสร้างความมั่นคง ปลอดภัย และความสงบสุขของประชาชน 5. การพัฒนาระบบบริหารจัดการภาครัฐและการให้บริการประชาชนที่มีประสิทธิภาพโปร่งใสและเป็นธรรม

1.7 สถานะและผลการดำเนินงานในปัจจุบัน

1.7.1 สำนักงานเชียงใหม่ไนท์ซาฟารี

ความเป็นมา

1.1) ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี (พตท.ทักษิณ ชินวัตร) ได้ริเริ่มแนวคิดให้มีการศึกษาเพื่อจัดตั้งสวนสัตว์กลางคืน จังหวัดเชียงใหม่ เนื่องจากเห็นว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยว ดังเช่นของประเทศสิงคโปร์ซึ่งประสบความสำเร็จและมีชื่อเสียงระดับโลก ประกอบกับจังหวัดเชียงใหม่ มีพื้นฐานเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวภาคเหนือของประเทศไทย และเป็นศูนย์การบินในภูมิภาค ซึ่งจะมีนักท่องเที่ยวจำนวนมากทั่วโลกหลั่งไหลเข้ามาสู่จังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัดใกล้เคียง จึงควร มีความหลากหลายของการท่องเที่ยวเพื่อให้มีทางเลือกให้นักท่องเที่ยวมากขึ้นนอกเหนือจากประเพณี วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นที่ขีดหน้าชูตาของจังหวัดเชียงใหม่อยู่แล้ว การที่จะพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวสวนสัตว์กลางคืนขึ้นในจังหวัดเชียงใหม่มีความเป็นไปได้สูง เพราะมีความพร้อมทั้งในแง่ของสภาพพื้นที่และทรัพยากรการท่องเที่ยวที่เอื้อต่อการพัฒนา

1.2) สำนักนายกรัฐมนตรี ได้มีคำสั่งที่ 390/2545 ลงวันที่ 29 พฤศจิกายน พ.ศ. 2545 แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อศึกษาวางแผนและดำเนินการเกี่ยวกับการจัดตั้งสวนสัตว์กลางคืน จังหวัดเชียงใหม่และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว (สสค.) ขึ้น โดยมี ดร.ปลอดประสพ สุรัสวดี เป็นประธาน ทำหน้าที่ในการศึกษา วางแผน และดำเนินการจัดตั้งสวนสัตว์กลางคืน จังหวัดเชียงใหม่ ต่อมาคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 28 ตุลาคม 2546 อนุมัติงบประมาณโครงการเชียงใหม่ไนท์ซาฟารี วงเงิน 1,155.9 ล้านบาท ให้กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เป็นหน่วยเบิกจ่ายงบประมาณ ได้ดำเนินการก่อสร้างโดยกรมการทหารช่าง ในระบบ Fast Track

1.3) ต่อมา วันที่ 9 กันยายน พ.ศ.2547 สำนักนายกรัฐมนตรีได้มีคำสั่งที่ 224/2547 จัดตั้งสำนักงานบริหารโครงการเชียงใหม่ไนท์ซาฟารี โดยมี ดร.ปลอดประสพ สุรัสวดี เป็นผู้อำนวยการ และให้เชียงใหม่ไนท์ซาฟารีเป็นหน่วยงานภายใต้ต่องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) หรือ อพท. ในการนี้ คณะกรรมการบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ได้มีมติเห็นชอบประกาศเขตพื้นที่พิเศษเชียงใหม่ไนท์ซาฟารี เมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2548 และได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 11 มีนาคม 2548 ซึ่งตั้งอยู่ภายในพื้นที่ของอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย เนื้อที่ทั้งหมด 819 ไร่ 2 งาน 60 ตารางวา

1.4) คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 14 ธันวาคม 2553 เห็นชอบในหลักการให้เพิกถอนพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย บางส่วน เฉพาะประกาศคณะกรรมการบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (กพท.) ลงวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2548 เนื้อที่ 819-2-60 ไร่ และพื้นที่ชุ่มน้ำด้านหน้าโครงการ เนื้อที่ประมาณ 1-2-06 ไร่ รวมเนื้อที่ 821-85 ไร่ ส่วนพื้นที่สระเก็บน้ำ จำนวน 3 แห่งซึ่งอยู่นอกเขตประกาศ กพท. และส่งน้ำเข้าไปใช้ในโครงการเนื้อที่รวมประมาณ 18-2-13 ไร่ นั้น ให้คงไว้เป็นเขตอุทยานแห่งชาติ โดยโครงการเชียงใหม่ไนท์ซาฟารียังสามารถใช้ประโยชน์จากสระน้ำดังกล่าวได้ ทั้งนี้ ให้องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (อพท.) ใช้พื้นที่เท่าที่ดำเนินการอยู่ก่อนแล้ว โดยไม่ให้มีการขยายพื้นที่เพิ่มเติม และให้ อพท. ยื่นคำขอต่อกรมป่าไม้เพื่อขอใช้ประโยชน์ในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 ต่อไป

กิจกรรมการให้บริการของเชียงใหม่ไนท์ซาฟารี

เชียงใหม่ไนท์ซาฟารีได้เริ่มเปิดให้เข้าชมตั้งแต่วันที่ 16 พฤศจิกายน 2548 และเปิดให้บริการอย่างเป็นทางการในวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2549 เชียงใหม่ไนท์ซาฟารีเปิดบริการทุกวัน ตั้งแต่เวลา 11.00–22.00 น. ปัจจุบันมีกิจกรรมการให้บริการต่างๆ ดังนี้

- (1) เดินชมสัตว์ในโซน Walking Zone เวลา 11.00 – 22.00 น.
- (2) นั่งรถชมสัตว์ช่วงกลางวัน (Day Safari) ในโซน North Station และโซน South Station ให้บริการเวลา 15.00 – 17.30 น.
- (3) นั่งรถชมสัตว์ช่วงกลางคืน (Night Safari) เวลา 19.00 – 22.00 น.
- (4) น้ำพุดนตรี (Musical Fountain with Water Screen)
- (5) บ้านพักนักท่องเที่ยว/แคมป์กราวด์
- (6) ห้องประชุม/สัมมนา และพื้นที่จัดเลี้ยง
- (7) การให้บริการร้านอาหาร และซุ้มจำหน่ายอาหารว่างและเครื่องดื่ม
- (8) การให้บริการถ่ายภาพกับลูกสัตว์ ได้แก่ เสือโคร่งขาว หมิวขอ คินคาจู และเม่นเผือก
- (9) ร้านขายของที่ระลึก
- (10) ป้อนอาหารสัตว์ ได้แก่ ปลาช่อนอเมซอน กวาง ช้าง และ ยีราฟ
- (11) การแสดงความสามารถของสัตว์ ได้แก่ ช้าง เสือ
- (12) กิจกรรมขี่ม้า นั่งช้าง การแสดง Dancing Show

จำนวนผู้เข้าชมเชียงใหม่ไนท์ซาฟารี

จำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้าชมเชียงใหม่ไนท์ซาฟารีตั้งแต่เปิดให้บริการ โดยระหว่างวันที่ 16 พฤศจิกายน 2548 จนถึง 31 มกราคม 2549 ซึ่งเปิดให้เข้าชมโดยไม่เก็บค่าเข้าชม หลังจากนั้นได้เก็บค่าเข้าชม จนถึงปัจจุบันมีจำนวนนักท่องเที่ยวรวม 4,906,428 คน สรุปได้ดังนี้

ปีงบประมาณ พ.ศ.	รวมนักท่องเที่ยว ซื้อบัตร	นักท่องเที่ยวยกเว้น ค่าธรรมเนียม/ไม่ซื้อบัตร	รวมจำนวนนักท่องเที่ยว ทั้งสิ้น
2549*	142,245	1,578,662	1,720,907
2550	369,978	420,078	790,056
2551	146,391	119,245	265,636
2552	138,741	130,558	269,299
2553	180,638	118,269	298,907
2554	230,296	177,327	407,623
2555	295,679	237,862	533,541
2556	322,521	297,938	620,459
รวม	1,826,489	3,079,939	4,906,428

หมายเหตุ: 1. * ระหว่างวันที่ 16 พฤศจิกายน 2548 จนถึง 31 มกราคม 2549 ซึ่งเปิดให้เข้าชมโดยไม่เก็บค่าเข้าชม จำนวน 1,424,651 คน
2. ข้อมูลผู้เข้าชม ณ วันที่ 30 กันยายน 2556

รายได้จากการดำเนินงานของเชียงใหม่ไนท์ซาฟารี

หน่วย : ล้านบาท

ปีงบประมาณ พ.ศ.	ประเภทรายได้					รวม
	การขายสินค้า	การให้บริการ	ดอกเบียร์รับ	เงินช่วยเหลือ และบริจาค	รายได้อื่น	
2548	-	0.0033	-	-	0.1273	0.1306
2549	-	28.9971	0.1100	9.4008	0.1443	38.6522
2550	-	82.1413	6.8028	4.6714	0.6807	94.2962
2551	-	35.1894	6.8268	2.0062	0.9729	44.9953
2552	-	31.9138	5.2184	1.0570	0.5425	38.7317
2553	1.4588	34.0653	12.8525	1.5739	0.8020	50.7525
2554	6.4751	57.1801	0.8246	6.6905	0.3804	71.5507
2555	9.0608	78.5947	6.0459	0.1432	2.8329	96.6775
2556	10.5293	78.7123	1.2250	0.0936	1.9207	92.4089
รวมทั้งสิ้น						528.1956

หมายเหตุ : ข้อมูล ณ วันที่ 30 กันยายน 2556

เชียงใหม่ไนท์ซาฟารีเกิดขึ้นเพื่อสนองนโยบายของรัฐบาลที่ให้การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือสำคัญในการเสริมสร้างรายได้ของประเทศ โดยเพิ่มความหลากหลายของรูปแบบและเพิ่มระดับความสามารถในการแข่งขันกับต่างประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศและภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก เพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวรูปแบบใหม่และเพิ่มทางเลือกให้แก่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ เพื่อยกระดับสินค้าและบริการท่องเที่ยวของจังหวัดเชียงใหม่ ให้มีคุณภาพและมาตรฐาน และเพื่อก่อให้เกิดการสร้างรายได้และการจ้างงานในจังหวัดเชียงใหม่และภูมิภาค รวมทั้งการส่งเสริมการเรียนรู้และเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

สำหรับแนวทางการในการดำเนินงานของเชียงใหม่ไนท์ซาฟารีในปี 2557 – 2560 เน้นการเป็นแหล่งท่องเที่ยว Natural Theme Park ที่เป็นแม่เหล็กด้านการท่องเที่ยวของประเทศ และสามารถสร้างรายได้ให้กับเชียงใหม่ไนท์ซาฟารีให้เพียงพอสำหรับการบริหารจัดการเพื่อลดการพึ่งพางบประมาณ

1.7.2 ศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติเฉลิมพระเกียรติ 7 รอบพระชนมพรรษา

ศูนย์ประชุมจังหวัดเชียงใหม่ ได้จัดสร้างขึ้นเพื่อเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 7 รอบ 5 ธันวาคม 2554 โดยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯพระราชทานนาม ศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ จังหวัดเชียงใหม่ มีชื่อภาษาไทยว่า “ศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ เฉลิมพระเกียรติ 7 รอบ พระชนมพรรษา” และชื่อภาษาอังกฤษว่า “The International Convention and Exhibition Centre Commemorating His Majesty’s 7th Cycle Birthday Anniversary” พร้อมทั้งเชิญตราสัญลักษณ์งานเฉลิมพระเกียรติ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 7 รอบ 5 ธันวาคม 2554 ประดิษฐานที่ป้ายชื่อศูนย์ประชุมฯ

ศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติเฉลิมพระเกียรติฯ มีพื้นที่หลักแบ่งออกเป็น

- โถงประชุมขนาดใหญ่ พื้นที่รวมขนาด 3,400 ตารางเมตร ความจุสูงสุดถึง 3,000 ที่นั่ง
- ห้องประชุม หลากหลายรูปแบบถึง 29 ห้อง สามารถรองรับผู้เข้าร่วมประชุมตั้งแต่ 100/150/300/700 ที่นั่ง
- อาคารศูนย์ส่งเสริมพัฒนาและกระจายสินค้าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ภาคเหนือ (SMEs) มีห้อง ผีกรอบรมจำนวน 4 ห้อง รองรับผู้เข้าร่วมอบรมได้ 60-100 ที่นั่ง และห้องสัมมนาแบบเธียเตอร์ จำนวน 80 ที่นั่ง
- โถงนิทรรศการ มีพื้นที่จัดแสดงรวมกว่า 11,340 ตารางเมตร รองรับผู้เข้าร่วมชมงานมากกว่า 10,000 คน สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบให้เหมาะสมกับการจัดงานทุกประเภทด้วย 3 โถงนิทรรศการ และ 2 โถงประชุม
- ลานนิทรรศการกลางแจ้ง พื้นที่จัดนิทรรศการกลางแจ้ง 4 ลาน มีพื้นที่รวมกว่า 7,443 ตารางเมตร
- อาคารศูนย์อาหาร (food court) ชั้น 1 พื้นที่ประมาณความจุ 1,000 – 1,500 ที่นั่ง (1,500 ตารางเมตร) ใช้รองรับสำหรับผู้มาใช้บริการเข้ามารับประทานอาหารแบบบริการตนเอง
- อาคารภัตตาคาร (Restaurant) ชั้น 2 พื้นที่ประมาณความจุ 1,000 – 1,500 ที่นั่ง (1,500 ตารางเมตร) ใช้รองรับสำหรับผู้มาใช้บริการเข้ามารับประทานอาหารและปาร์ตี้สังสรรค์อาหาร-จัดเก็บ และรองรับเพื่อเตรียมจัดเลี้ยงสัมมนาแบบกลุ่ม (บุฟเฟ่ต์)

ศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติฯ สามารถรองรับอุตสาหกรรมและการท่องเที่ยว และส่งเสริมให้จังหวัดเชียงใหม่เป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจของกลุ่มภาคเหนือตอนบน และมีเป้าหมายให้ศูนย์ประชุมฯ เป็นศูนย์กลางการจัดประชุมและการจัดงานขนาดใหญ่ของประเทศและนานาชาติ รวมทั้งสนับสนุนให้จังหวัดเชียงใหม่เป็น MICE City ตลอดจนสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางธุรกิจกับทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เช่น โรงแรม ร้านอาหาร แหล่งท่องเที่ยวต่างๆ เพื่อสร้างความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่ม MICE

ศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ เฉลิมพระเกียรติ 7 รอบ พระชนมพรรษา ได้เปิดให้บริการ
สำหรับการจัดประชุม/จัดงาน ในปี 2556 – 2557 สรุปดังนี้

วัน เดือน ปี	รายละเอียดการจัดประชุม/จัดงาน	หน่วยงานที่จัด
14-20 พฤษภาคม 2556	2 nd Asia Pacific Water Summit 2013	กรมทรัพยากรน้ำ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม
26-28 พฤษภาคม 2556	Thailand Rice convention 2013	กรมการค้าข้าว กระทรวงพาณิชย์
1 มิถุนายน 2556	ปฐมนิเทศนักศึกษาใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
26-28 มิถุนายน 2556	ประชุมสัณนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย	สมาคมสัณนิบาตแห่งประเทศไทย
2 กันยายน 2556	Talk show Nick live in Chiang Mai	มูลนิธิชีวิตบริบูรณ์
26 กันยายน 2556	โครงการพ่อแม่อาสา นำพาปลอดภัยเสพติด	กรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม
26-28 กันยายน 2556	ประชุมเมืองไทย มั่นใจเชียงใหม่พร้อม	สำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและ นิทรรศการ (องค์การมหาชน)
3-4 ตุลาคม 2556	วันรวมพลังเครือข่ายสุขภาพชุมชนสู่ตำบล นำอยู่	อบต. ดอนแก้ว อ.แม่ริม จ.เชียงใหม่
5 ตุลาคม 2556	Click for U ระเบิดความรู้สู่มหาวิทยาลัย	บจก. บ๊อบ 2005
30 ตุลาคม 2556	การรับฟังความคิดเห็นของประชาชนเรื่อง การบริหารจัดการน้ำฯ	กรมทรัพยากรน้ำ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม
29 พฤศจิกายน 2556	โครงการพัฒนาศักยภาพการอนุรักษ์ วัฒนธรรมนำสู่อาเซียน	สภาวัฒนธรรมตำบลบางแก้ว อ.บางพลี จ.สมุทรปราการ
6-7 ธันวาคม 2556	Chiang Mai Jazz Festival 2013	บจก. โรงเรียนดนตรีมิวสิคคลาส
20 ธันวาคม 2556	สังสรรค์เทศกาลปีใหม่โรงพยาบาลนครพิงค์	โรงพยาบาลนครพิงค์
28 ธันวาคม 2556 ถึง 1 มกราคม 2557	รับสมัคร สส.	สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง ประจำจังหวัดเชียงใหม่
4 มกราคม 2557	ปราศรัยพรรคเพื่อไทย	พรรคเพื่อไทย เขต 7 เชียงใหม่
18 มกราคม 2557	งานร้อยดวงใจ สายใยสิงห์ ครั้งที่ 11	บจก. บุญรอด เทรดิ่ง
26 มกราคม 2557	การเลือกตั้งล่วงหน้า	สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง ประจำจังหวัดเชียงใหม่
27 มกราคม 2557	ประชุมพระสังฆาธิการระดับวัดและชาย สินค้าสัมพันธ์	สำนักงานเจ้าคณะจังหวัดเชียงใหม่

ส่วนที่ 2

ข้อมูลสรุปศักยภาพพื้นที่ในขอบเขตของ สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน)

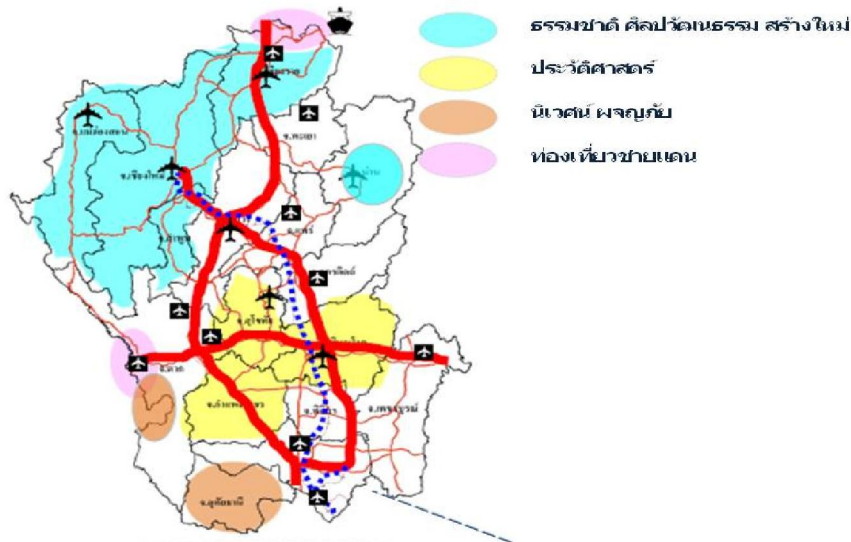
2.1 ศักยภาพการพัฒนาพื้นที่ในขอบเขตของสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน)

พื้นที่ในขอบเขตของสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) มีศักยภาพการพัฒนาที่สำคัญในด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมวัฒนธรรม และด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ดังนี้

2.1.1 ด้านเศรษฐกิจ

1) ศูนย์กลางการท่องเที่ยว (Tourism Hub)

จังหวัดในภาคเหนือตอนบนของประเทศไทยนับว่ามีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวสูง อันเนื่องมาจากความได้เปรียบทางด้านภูมิประเทศที่สวยงาม ภูมิอากาศเย็นสบาย มีทรัพยากรธรรมชาติที่หลากหลาย มีประเพณีวัฒนธรรมอันดีงาม มีความแตกต่างทางชาติพันธุ์ รวมถึงมีประวัติศาสตร์อันยาวนาน จึงทำให้ภาคเหนือตอนบนเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศ

ภาพแสดง การท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคเหนือ

ขีดความสามารถด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดภาคเหนือตอนบน สามารถพิจารณาได้จากสถิติด้านการท่องเที่ยวที่สำคัญ อาทิ

ปี (ค.ศ.)	รายละเอียด
2010	นิตยสาร Travel & Leisure ประเทศสหรัฐอเมริกาได้จัดให้จังหวัดเชียงใหม่เป็นเมืองนำท่องเที่ยวอันดับ 2 ของโลก และเป็น 1 ใน 10 สุดยอดเมืองแห่งปีจากการจัดอันดับนิตยสาร Lonely Planet ¹
2011	จังหวัดเชียงใหม่ได้รับการจัดอันดับจาก Euromonitor International ให้เป็น 1 ใน 100 เมืองที่มีนักท่องเที่ยวต่างประเทศมาเยือนจำนวนมากที่สุดของโลก (Top 100 Cities Destination) โดยเป็น 1 ใน 4 เมืองของประเทศไทยที่อยู่ในการจัดอันดับดังกล่าว นอกเหนือจากกรุงเทพฯ พัทยา และภูเก็ต ²
2012	<ul style="list-style-type: none"> - ผลการสำรวจของเว็บไซต์โกด้า (AGODA) เกี่ยวกับเมืองสุดโรแมนติคสำหรับคู่รักพบว่า เชียงใหม่ติดอันดับ 2 เมืองโรแมนติคยอดเยี่ยมสำหรับคู่รักชาวเอเชียและยุโรป³ - www.Tripadvisor.com ที่วัดผลจากการสำรวจความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวในเรื่องสถานที่ท่องเที่ยวที่ได้รับการตอบรับในเชิงบวกได้จัดอันดับให้เชียงใหม่เป็นอันดับที่ 24 ของโลกและเป็นอันดับที่ 4 ของเอเชีย⁴ - Trip Advisor ระบุว่า เชียงใหม่ได้รับคัดเลือกจากนักท่องเที่ยวให้เป็นอันดับ 5 ของเมืองที่น่าเที่ยวที่สุดในเอเชีย⁵
2013	<ul style="list-style-type: none"> - จากการเก็บข้อมูลการสืบค้นข้อมูลการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีนของเว็บไซต์ Trip Advisor's daodao.com ระหว่างเดือนกรกฎาคมถึงเดือนสิงหาคม 2556 พบว่า จังหวัดเชียงใหม่เป็นแหล่งท่องเที่ยวต่างประเทศลำดับที่ 12 ที่นักท่องเที่ยวจีนให้ความนิยม - Trip Advisor จัดให้เชียงใหม่เป็นเมืองที่น่าเที่ยวอันดับที่ 6 ของเอเชีย - นิตยสาร Travel + Leisure Magazine จัดอันดับให้จังหวัดเชียงใหม่เป็นเมืองที่ดีที่สุดอันดับ 10 ของโลก และเป็นอันดับ 3 ของเอเชีย⁶

¹ จังหวัดเชียงใหม่.แผนพัฒนาจังหวัดเชียงใหม่ 4 ปี (2558 – 2561).ฉบับปรับปรุง.หน้า 16

² จังหวัดเชียงใหม่.แผนพัฒนาจังหวัดเชียงใหม่ 4 ปี (2558 – 2561).ฉบับปรับปรุง.หน้า 16

³ สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่.2557.แนวโน้มการท่องเที่ยวเชียงใหม่ในทศวรรษหน้า การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนักท่องเที่ยว.หน้า 240.ในก้าวสู่ทศวรรษที่ 4 สมาคมธุรกิจท่องเที่ยว จังหวัดเชียงใหม่

⁴ สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่.2557.แนวโน้มการท่องเที่ยวเชียงใหม่ในทศวรรษหน้า การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนักท่องเที่ยว.หน้า 240.ในก้าวสู่ทศวรรษที่ 4 สมาคมธุรกิจท่องเที่ยว จังหวัดเชียงใหม่

⁵ แหล่งที่มา http://thailand.prd.go.th/view_news.php?a=4&id=6294 (4 มีนาคม 2557)

⁶ แหล่งที่มา <http://www.tatnews.org/travel-leisure-poll-ranks-bangkok-as-worlds-best-tourism-city-chiang-mai-10th-best/> (4 มีนาคม 2557)

2) MICE City (MICE: Meeting Incentive Convention and Exhibition)

MICE เป็นคำย่อมาจาก MEETING (การประชุม) INCENTIVE (การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล) CONFERENCE (การประชุมนานาชาติ) EXHIBITION (การจัดแสดงสินค้าและนิทรรศการ) ซึ่งหมายถึงธุรกิจกลุ่มหนึ่งในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับการจัดประชุมการท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัลการประชุมนานาชาติและการแสดงสินค้าและนิทรรศการนานาชาติซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

M ย่อมาจาก Meeting คือการประชุมของบุคคลหรือองค์กรในการจัดการประชุมในระดับนานาชาติบางครั้งจะมีการจัดแสดงสินค้าและนิทรรศการควบคู่ไปด้วยสามารถแบ่งประเภทของการจัดประชุมได้ดังนี้

(1) Offshore Meeting หรือ Corporate Meeting คือการประชุมนอกประเทศตนเอง เพื่อความแปลกใหม่

(2) Bilateral Meeting คือการประชุมที่มีกลุ่มชนในสาขาวิชาชีพเดียวกันจาก 2 ประเทศ ที่มาจากองค์กรประเภทเดียวกันเดินทางไปเพื่อพบปะเจรจาต่อรองประเด็นต่างๆเป็นการประชุมขนาดเล็ก

(3) Regional Meeting คือการประชุมของผู้แทนในสาขาวิชาชีพเดียวกันตั้งแต่ 3 ประเทศ ขึ้นไปไปประชุมร่วมกันที่ประเทศใดประเทศหนึ่งในภูมิภาคเดียวกัน

(4) International Meeting จะแตกต่างจากการประชุมประเภทอื่นคือประกอบด้วยผู้เข้าร่วมประชุมจาก 3 ทวีปขึ้นไป

(5) World Class Meeting คือการประชุมที่มีผู้เข้าร่วมประชุมจากทั่วโลกมักเป็นสมาคมขนาดใหญ่ที่มีสมาชิกอยู่ทุกทวีปทั่วโลกและมักจะได้รับ การสนับสนุนจากรัฐบาล

I ย่อมาจาก Incentive หมายถึงการท่องเที่ยวที่จัดขึ้นให้แก่พนักงานหรือบุคคลในบริษัทหรือองค์กรเพื่อตอบแทนความสำเร็จในการทำงานหรือผลงานหรือทำงานได้ตามเป้าหมายที่วางไว้โดยให้รางวัลเป็นการท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อน (Leisure Travel) ทั้งในประเทศหรือต่างประเทศหรือการพักผ่อนส่วนใหญ่จะเดินทางเป็นกลุ่มคณะผู้ไปท่องเที่ยวไม่ได้เป็นผู้จ่ายเงินผู้ออกค่าใช้จ่ายเป็นบริษัทหรือหน่วยงานที่ให้รางวัลแก่พนักงานตัวอย่างเช่นตัวแทนบริษัท AIA ประกันชีวิตสามารถหาลูกค้าได้ตามเป้าที่บริษัทกำหนดบริษัทก็จะออกค่าใช้จ่ายให้ไปพักผ่อนท่องเที่ยวดังนั้นการท่องเที่ยวประเภทนี้จึงจัดโปรแกรมขึ้นเป็นพิเศษแตกต่างจากการจัดท่องเที่ยวให้แก่คนทั่วไปเพื่อให้ผู้ท่องเที่ยวได้รับความพึงพอใจสูงสุดกับรางวัลที่ได้รับจากหน่วยงานตนเองการท่องเที่ยวแบบนี้เป็นการจูงใจให้พนักงานขยันทำงานนั่นเอง

C ย่อมาจาก Conference เป็นการประชุมขนาดใหญ่ผู้เข้าประชุมมาจากหลายประเทศ จำนวนคนเข้าประชุมมีมากนับพันถึงหมื่นคนขึ้นไปวัตถุประสงค์การประชุมหลากหลายแล้วแต่เจ้าของงานรูปแบบการประชุมได้มาตรฐานสากลประกอบด้วยเครื่องมือเครื่องใช้ทางเทคโนโลยีสารสนเทศอันทันสมัยและสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างครบครันบางครั้งเป็นการจัดผสมผสานระหว่างการประชุมกับการแสดงนิทรรศการ / การแสดงสินค้าซึ่งสามารถแบ่งได้ดังนี้

- Convention หรือ Congress คือการประชุมขนาดใหญ่ภายในบริษัท
- Conference เป็นการประชุมขนาดใหญ่มีระยะเวลาหลายวันโดยมีผู้เข้าร่วมหลายร้อยไปจนถึงหลายพันคนมีกิจกรรมระหว่างประชุมหลากหลาย
- Seminar การประชุมของผู้ที่อยู่ในอาชีพหรือมีการปฏิบัติงานคล้ายกัน มาแลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็นและแนวทางแก้ปัญหาาร่วมกัน
- Workshop การประชุมขนาดเล็กที่มีลักษณะเปิดโอกาสให้เรียนรู้ทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ

E ย่อมาจาก Exhibition หมายถึงการจัดแสดงนิทรรศการหรือการแสดงสินค้านานาชาติขนาดใหญ่โดยทั่วไปบริษัทหรือผู้ผลิตจะเป็นผู้นำสินค้าของตนมาแสดงโดยมีการจ่ายค่าเช่าสถานที่ซึ่งจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับขนาดของพื้นที่นั้นหรือสถานที่ที่ใช้จัดงานผู้เข้าร่วมงานแบ่งออกเป็น Trader หรือผู้ขายสินค้า Visitor คือผู้เข้าชมงานและ Exhibitor คือผู้ร่วมนำสินค้า / นิทรรศการออกแสดงทั้งนี้สามารถจำแนกออกเป็น 3 ประเภทคือ

- (1) Public Show หมายถึงการจัดงานแสดงสินค้าโดยมีกลุ่มเป้าหมายหลักเป็นผู้บริโภค
- (2) Trade Show หมายถึงการจัดงานแสดงสินค้าโดยมีกลุ่มเป้าหมายหลักเป็นผู้ประกอบการ
- (3) Public and Trade Show หมายถึงการจัดงานแสดงสินค้าโดยมีกลุ่มเป้าหมายหลักเป็นทั้งผู้บริโภคและผู้ประกอบการ

ในภาคเหนือตอนบน จังหวัดเชียงใหม่ถือว่ามีความพร้อมในการรองรับการประชุมสัมมนา การจัดนิทรรศการและงานแสดงสินค้า ทั้งระดับประเทศและระดับนานาชาติ เนื่องจากมีศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ และโรงแรม ห้องพักระดับมาตรฐาน พร้อมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกและการบริการที่ครบครันทันสมัย ซึ่งสามารถตอบสนองความต้องการของธุรกิจไมซ์ได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติเฉลิมพระเกียรติ 7 รอบพระชนมพรรษา จังหวัดเชียงใหม่ มีพื้นที่ขนาดใหญ่ถึง 326 ไร่และมีพื้นที่ใช้สอยกว่า 60,000 ตารางเมตร โดยมีการออกแบบให้เป็นศูนย์การประชุมและแสดงสินค้านานาชาติใหญ่และทันสมัยได้แก่

- (1) อาคารประชุมและแสดงสินค้า มีพื้นที่ใช้สอย 41,743 ตารางเมตร โดยมีส่วนประกอบที่สำคัญ อาทิ
 - โถงแสดงนิทรรศการขนาดใหญ่ พื้นที่กว่า 80,000 ตารางเมตร
 - ห้องประชุมจำนวนทั้งสิ้น 34 ห้อง โดยห้องประชุมขนาดใหญ่สามารถจุได้ถึง 3,000 ที่นั่ง พร้อมระบบโสตทัศนูปกรณ์ที่ทันสมัย
 - ลานนิทรรศการกลางแจ้ง 4 ลาน พื้นที่ 7,443 ตารางเมตร
 - พื้นที่อำนวยความสะดวก ทั้งศูนย์อาหารและภัตตาคาร ตลอดจนห้องรับรองบุคคลสำคัญ ศูนย์ธุรกิจและห้องละหมาด เป็นต้น
- (2) อาคารศูนย์ส่งเสริมการพัฒนาและกระจายสินค้าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ภาคเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ มีพื้นที่ใช้สอยรวม 11,988 ตารางเมตร

(3) พื้นที่โดยรอบสามารถจัดเป็นพื้นที่รองรับที่จอดรถยนต์กว่า 3,000 คัน และรถจักรยานยนต์มากกว่า 80 คัน

3) ศูนย์กลางการบริการทางการแพทย์และสุขภาพ (Medical and Health Hub)

Medical Tourism หรือการท่องเที่ยวเชิงการแพทย์เป็นแนวโน้มของการบริการที่ผนวกรวมเอาการท่องเที่ยวให้เป็นส่วนเพิ่มเติมกับผู้ที่เดินทางเข้ามาใช้บริการทางการแพทย์ ซึ่ง Medical Tourism หมายถึง การท่องเที่ยวควบคู่ไปกับการรับบริการด้านสุขภาพ/การรักษาพยาบาล ซึ่งอาจจะทำให้ประหยัดค่าใช้จ่ายในการตรวจเช็คสุขภาพ และได้รับคุณภาพบริการที่ดีกว่าประเทศของตนเอง

โดยการท่องเที่ยวเชิงการแพทย์มีความเกี่ยวข้องของธุรกิจทุกกลุ่มตั้งแต่โรงพยาบาล คลินิก บริษัทท่องเที่ยว โรงแรม สถานที่พักผ่อน นวดแผนไทย สปา ธุรกิจต่างๆ เหล่านี้ล้วนได้ประโยชน์จากการท่องเที่ยวเชิงการแพทย์ทั้งสิ้น

ทั้งนี้ จากข้อมูลศึกษาเพื่อเพิ่มศักยภาพทางการตลาดท่องเที่ยวเชิงสุขภาพของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยซึ่งพิจารณาเฉพาะชาวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาใช้บริการด้านสุขภาพจากโรงพยาบาลเอกชนในไทย ได้ประมาณการว่า ในปี 2555 ตลาดท่องเที่ยวเชิงสุขภาพโลกจะมีมูลค่าสูงถึง 1,740,000 ล้านบาท (58,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ) โดยภูมิภาคเอเชียใต้ และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ครองส่วนแบ่งอยู่ที่ร้อยละ 15.5 ของมูลค่าตลาดท่องเที่ยวเชิงสุขภาพโลก หรือคิดเป็นมูลค่าประมาณ 2.7 แสนล้านบาท⁷

ตลาดท่องเที่ยวเชิงสุขภาพในภูมิภาคเอเชียใต้ และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีประเทศผู้ให้บริการด้านสุขภาพสำคัญ คือ สิงคโปร์ ไทย อินเดีย มาเลเซีย และฟิลิปปินส์ โดยสิงคโปร์มีส่วนแบ่งการตลาดมากที่สุด โดยมีสัดส่วนร้อยละ 26 คิดเป็นมูลค่าประมาณ 90,000 ล้านบาท รองลงมา คือ ไทย สัดส่วนร้อยละ 26 คิดเป็นมูลค่าประมาณ 70,000 ล้านบาท และอินเดีย สัดส่วนร้อยละ 11.19 คิดเป็นมูลค่าประมาณกว่า 50,000 ล้านบาท ตามลำดับ

สำหรับประเทศไทย แม้ว่าจะพัฒนาบริการสุขภาพเพื่อขยายตลาดในต่างประเทศตามหลังสิงคโปร์ แต่ก็นับว่ามีการเติบโตในด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพอย่างรวดเร็ว เนื่องจากมีความได้เปรียบในบริการด้านสุขภาพหลายประการเมื่อเทียบกับประเทศอื่นในภูมิภาคเอเชียด้วยกัน โดยเฉพาะความพร้อมในด้านบุคลากรทางการแพทย์ ที่มีความสามารถเชี่ยวชาญโรคเฉพาะทาง และค่าใช้จ่ายที่ต่ำกว่า ด้วยบริการที่มีคุณภาพในมาตรฐานระดับเดียวกับประเทศที่พัฒนาแล้ว รวมทั้งยังมีความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวและบริการรองรับด้านการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพได้มาตรฐานสากลซึ่งเกื้อหนุนต่อการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ

ในภาคเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ นับว่ามีศักยภาพ พร้อมเป็นศูนย์กลางบริการสุขภาพ เนื่องจากได้เริ่มกำหนดยุทธศาสตร์ให้เชียงใหม่เป็นศูนย์กลางบริการด้านสุขภาพหรือ Medical Hub ในภูมิภาคตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 โดยความร่วมมือกันระหว่างภาครัฐ และเอกชนก่อให้เกิดสมาคมส่งเสริมบริการสุขภาพขึ้นในปี พ.ศ.2548 ซึ่งเป็นการรวมตัวของหน่วยงานด้านบริการสุขภาพภาคเอกชน 5 ด้านคือการแพทย์ ด้านพันธุกรรม ด้านการนวด ด้านสปา และด้านสมุนไพร แพทย์ทางเลือก และมีการขับเคลื่อนกิจกรรมเพื่อสนับสนุนธุรกิจบริการสุขภาพ ภายใต้การบูรณาการทำงานเพื่อไปสู่เป้าหมายอย่างชัดเจนและเป็นระบบ ตั้งแต่กิจกรรมต้นน้ำ

⁷ แหล่งที่มา <http://www.thai-aec.com/616> (12 มีนาคม 2557)

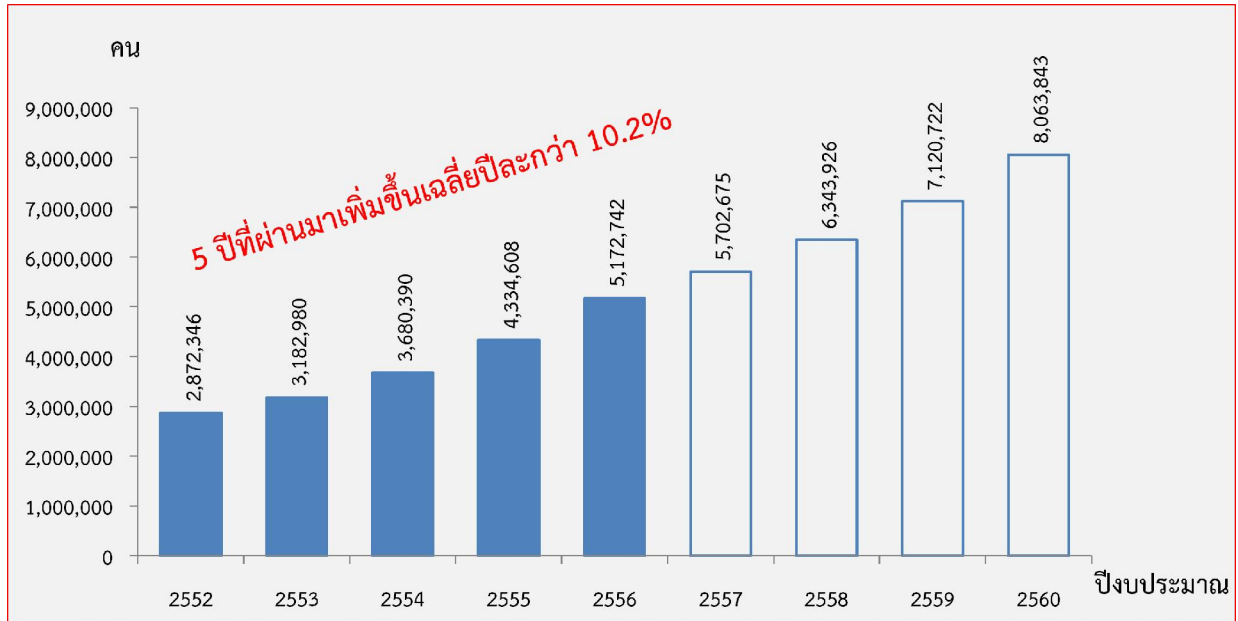
และปลายน้ำ ผ่านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จนทำให้ธุรกิจบริการสุขภาพของจังหวัดเชียงใหม่ได้รับการกล่าวขวัญว่าเป็น ศูนย์กลางทางการแพทย์ที่มีศักยภาพในภูมิภาค โดยปัจจัยที่สำคัญ ได้แก่ การมีเครื่องมือทางการแพทย์ที่ทันสมัย และแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ การที่เดินทางเข้าประเทศได้อย่างไม่ลำบาก ค่าใช้จ่ายที่ไม่แพง และความมีอัธยาศัยดีจากผู้ให้บริการ และสามารถแข่งขันได้กับนานาชาติประเทศ ปัจจุบัน จังหวัดเชียงใหม่มีโรงพยาบาลของรัฐขนาดใหญ่ในเขตเมือง จำนวน 2 แห่ง โรงพยาบาลเอกชน 14 แห่ง รวมจำนวน 4,233 เตียง มีบุคลากรทางการแพทย์ทั้งสิ้นกว่า 700 คน ในด้านการนวดแผนไทยเพื่อสุขภาพ จังหวัดเชียงใหม่ มีสถานประกอบการการนวดแผนไทยกว่า 90 แห่ง สามารถทำรายได้ประมาณ 500 ล้านบาท มีผู้ใช้บริการประมาณ 200,000 คนต่อปี (แบ่งเป็น ชาวต่างชาติ ร้อยละ 70 และชาวไทย ร้อยละ 30) โดยมีโรงเรียนนวดเอกชน จำนวนกว่า 49 แห่ง ขณะที่ธุรกิจสปาที่มีผู้ประกอบการที่มีคุณภาพและได้รับมาตรฐาน จำนวน 49 แห่ง สามารถทำรายได้สู่อุตสาหกรรมท่องเที่ยว รายปีละ 1 พันล้านบาท และมีนักท่องเที่ยวที่มาใช้บริการสปาเฉลี่ยปีละ 1 แสนคน โดยเป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ร้อยละ 70

4) การเป็นศูนย์กลางการบินระดับภูมิภาค (Aviation Hub)

จากนโยบายประกาศให้สนามบินนานาชาติจังหวัดเชียงใหม่เป็นศูนย์กลางการบินในภูมิภาค (Regional Aviation Hub) ตั้งแต่ปี 2544 ได้มีการปรับโครงสร้างขนาดใหญ่โดยงบประมาณกว่า 2,500 ล้านบาท พร้อมกับโครงการขยายรันเวย์เพื่อให้รองรับเครื่องบินโบอิง 747-400 ได้ ทำให้ศักยภาพสูงสุดของสนามบินจังหวัดเชียงใหม่ในโครงสร้างพื้นฐานเต็มระบบสามารถรองรับผู้โดยสารได้ถึง 8 ล้านคนต่อปี

ปัจจุบันท่าอากาศยานเชียงใหม่มีสายการบินที่ให้บริการภายในประเทศจำนวน 7 สายการบินและมีสายการบินระหว่างประเทศให้บริการ 15 สายการบินมีจำนวนเที่ยวบินเฉลี่ย 140 เที่ยวบิน (ไป-กลับ) ต่อวันและมีผู้โดยสารเฉลี่ยวันละ 18,599 คน (ผู้โดยสารภายในประเทศ 15,164 คนและผู้โดยสารระหว่างประเทศ 3,435 คน) สำหรับเส้นทางการบินระหว่างประเทศที่ทำการบินตรงออกจากท่าอากาศยานเชียงใหม่มีจำนวน 14 เส้นทางบิน ได้แก่ กัวลาลัมเปอร์ สิงคโปร์ หลวงพระบาง ย่างกุ้ง โซล อินซอน มาเก๊า ฮองกง ไทเป คุนหมิง ปักกิ่ง เฉินตู เชียงไฮ้ ฉงชิ่ง และจะมีเส้นทางบินเพิ่มขึ้นอีกในอนาคตได้แก่ กวางเจา หนานหนิง ฯลฯ โดยเฉพาะเที่ยวบินที่มีเส้นทางจากประเทศจีนมายังจังหวัดเชียงใหม่คาดว่าจะมีอัตราการขยายเพิ่มขึ้นอีกจำนวนมากปัจจุบันเฉลี่ยเดือนละ 159 เที่ยวบิน ในส่วนของเส้นทางการบินภายในประเทศที่ทำการบินตรงออกจากท่าอากาศยานเชียงใหม่ไปยังจุดหมายปลายทางอื่นๆ คือ ภาคกลาง ได้แก่ สุวรรณภูมิและดอนเมือง ภาคเหนือ ได้แก่ แม่ฮ่องสอน ปาย น่าน พิชณุโลก และแม่สอด ภาคอีสาน ได้แก่ อุตรธานีและอุบลราชธานี ภาคใต้ ได้แก่ หาดใหญ่ ภูเก็ต สมุย และกระบี่

ในปัจจุบันชาวเชียงใหม่สามารถเดินทางโดยเครื่องบินไปยังประเทศใกล้เคียงโดยไม่ต้องเดินทางผ่านเข้ากรุงเทพฯ เช่นเดียวกับนักท่องเที่ยวมาเลเซีย สิงคโปร์ ใต้หวัน เกาหลี ญี่ปุ่น ลาว และชาวจีนที่สามารถเดินทางมายังจังหวัดเชียงใหม่ได้สะดวกขึ้นโดยเฉพาะชาวจีนเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาจังหวัดเชียงใหม่มากเป็นอันดับหนึ่งเฉลี่ยเดือนละ 11,485 คนและจากการเพิ่มของจำนวนผู้โดยสารจีนทำให้ท่าอากาศยานเชียงใหม่ได้ทำการพัฒนาในด้านบุคลากรและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆให้สามารถรองรับการบริการกับผู้โดยสารชาวจีนให้เพิ่มมากยิ่งขึ้น

ภาพแสดง แนวโน้มผู้โดยสารท่าอากาศยานเชียงใหม่ (CNX)

อย่างไรก็ตาม จำนวนผู้โดยสารท่าอากาศยานเชียงใหม่มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องเฉลี่ย 10.2% ในแต่ละปี และคาดการณ์ว่า ในปี พ.ศ. 2560 จำนวนผู้โดยสารจะเต็มความจุของท่าอากาศยาน ดังนั้น การพัฒนาให้เชียงใหม่เป็นศูนย์กลางการบินในอนาคตจำเป็นที่จะต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนา ศักยภาพด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกรองรับการขยายตัว รวมทั้งส่งเสริมให้มีเส้นทางการบินระหว่างประเทศในกลุ่มอาเซียนมากขึ้น โดยเฉพาะเที่ยวบินตรง และเน้นการสร้างโปรแกรมการท่องเที่ยวที่สามารถเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวที่สามารถเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวในประเทศเพื่อนบ้านและกลุ่มอาเซียนได้อย่าง สอดคล้องและสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มใหม่ได้ด้วย เช่น เชื่อมมรดกโลก การเชื่อมโยงวัฒนธรรมหลักในอนุ ภูมิภาคแม่น้ำโขง เช่น เชียงใหม่-มณฑลพะเลย์-สิบสองปันนา-หลวงพระบาง เป็นต้น

ทั้งนี้ ในเบื้องต้นท่าอากาศยานเชียงใหม่ ได้เตรียมการพัฒนาศักยภาพเพื่อรองรับการเป็น ศูนย์กลางการบินในภูมิภาค(ภาคเหนือตอนบน) ตามนโยบายของรัฐบาลโดยมีแผนการพัฒนาและปรับปรุงอาคาร และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ให้สอดคล้องกับการเดินทางของผู้โดยสารขาเข้าและขาออก ดังนี้

- 1) แผนการขยายพื้นที่หลุมจอดอากาศยานขนาดเล็ก 3 หลุมจอด และหลุมจอดอากาศยาน ขนาดใหญ่
- 2) แผนการขยายพื้นที่ห้องผู้โดยสารขาออกภายในประเทศ
- 3) แผนการขยายพื้นที่ห้องผู้โดยสารขาเข้าระหว่างประเทศ
- 4) แผนการปรับปรุงห้องน้ำทั้งหมดภายในอาคารผู้โดยสาร
- 5) แผนการปรับปรุงขยายพื้นที่ลานจอดรถยนต์ท่าอากาศยานเชียงใหม่เพิ่มเติมให้สามารถ รองรับบริการจอดรถยนต์ ได้เพิ่มอีก 500 คัน

2.1.2 ด้านสังคมและวัฒนธรรม

ด้านการศึกษา

จังหวัดเชียงใหม่ มีสถานศึกษารวมทั้งสิ้น 1,156 แห่ง ครูอาจารย์ 22,255 คน และนักเรียน นิสิต นักศึกษา 440,706 คน มีอัตราส่วนครู/อาจารย์ ต่อนักเรียน นิสิต นักศึกษา เป็น 1 ต่อ 21 โดยมีสถาบัน การศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่มีชื่อเสียงทั้งภาครัฐและเอกชน รวม 8 แห่งได้แก่ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา สถาบันการ พลศึกษาวิทยาเขตเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยพายัพ มหาวิทยาลัยนอร์ท-เชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น นอกจากนี้ ยังมีวิทยาเขตของสถาบันอุดมศึกษาตั้งอยู่ในพื้นที่จังหวัดอีกหลายสถาบันมีโรงเรียนนานาชาติ วิทยาลัยและสถาบันการศึกษาที่สอนหลักสูตรนานาชาติหลายแห่ง เปิดสอนภาษาต่างประเทศ จำนวน 5 ภาษา ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี และ ภาษาเยอรมันตามลำดับ สามารถผลิตและพัฒนา บุคลากรเพื่อรองรับอุตสาหกรรม การค้า การท่องเที่ยวและบริการได้เป็นอย่างดี จึงถือว่าเป็นศูนย์กลาง การศึกษาของภาคเหนือ และเป็นแหล่งที่สำคัญต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ⁸

นอกจากนี้จังหวัดในภูมิภาคเหนือตอนบนมีสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาอีกหลายแห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง มหาวิทยาลัยโยนก มหาวิทยาลัยพะเยา วิทยาลัยเชียงราย วิทยาลัยลุ่มน้ำปิง วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง วิทยาลัยชุมชน แม่ฮ่องสอน วิทยาลัยชุมชนแพร่

ด้านวัฒนธรรม

ชาวไทยในภาคเหนือส่วนใหญ่มีวิถีชีวิตและความเป็นอยู่ในกรอบของวัฒนธรรมท้องถิ่นที่ ปัจจุบันเรียกว่าวัฒนธรรม “คนเมือง “ หรือ “คนล้านนา”ในพื้นที่ระดับสูงขึ้นไปจะพบชนกลุ่มน้อย ซึ่ง ประกอบด้วย กลุ่มคนถิ่นเดิม ได้แก่กะเหรี่ยง ซึ่งอาศัยอยู่บริเวณพรมแดนไทย – พม่า บางกลุ่มอพยพเข้ามาทาง ตอนกลางของภาคในเขตจังหวัดเชียงใหม่ ลำพูน นอกจากนี้พวกเขา หรือละว้า ฉิ่น และขมุอีกกลุ่มหนึ่ง คือ ชาวม้ง ซึ่งอพยพมาจากประเทศจีนในพื้นที่ภูเขาสูงปานกลาง จะเป็นที่อยู่อาศัยของชาวมูเซอ และลีซอซึ่งมีเชื้อ สายทิเบต-พม่า และนิยมตั้งบ้านเรือนอยู่ใกล้แม่น้ำส่วนบนพื้นที่ภูเขาระดับสูงกว่า 1,000 เมตรขึ้นไป จะเป็นที่ตั้ง ของชาวอีเก้อ ชาวเขาเหล่านี้อาศัยกระจัดกระจายอยู่บนพื้นที่สูงเกือบทุกจังหวัดในภาคเหนือสำหรับชนกลุ่มน้อย ที่อาศัยอยู่ในเขตที่ราบของภาคเหนือ ประกอบด้วยชาวจีน ชาวอินเดียและชาวยุโรปกลุ่มชนชาวจีนเองปัจจุบัน มาถึงรุ่นลูกหลานได้โอนสัญชาติมาเป็นคนไทยเกือบหมดแล้วชนกลุ่มน้อยทั้งสามเชื้อชาตินี้ส่วนใหญ่จะประกอบ อาชีพทางด้านธุรกิจการค้าและบริการหรืองานด้านอุตสาหกรรม⁹

วัฒนธรรมในท้องถิ่นของภาคเหนือมีความหลากหลาย และมีความเป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่นและ งดงามแบ่งออกได้ดังนี้

■ วัฒนธรรมทางภาษาถิ่น

ชาวไทยทางภาคเหนือมีภาษาล้านนาที่นุ่มนวลไพเราะ ซึ่งมีภาษาพูดและภาษาเขียนที่เรียกว่า "คำเมือง" ของภาคเหนือเอง โดยการพูดจะมีสำเนียงที่แตกต่างกันไปตามพื้นที่ปัจจุบันยังคงใช้พูดติดต่อสื่อสารกัน

⁸จังหวัดเชียงใหม่.แผนพัฒนาจังหวัดเชียงใหม่ 4 ปี (พ.ศ. 2558-2561) ฉบับปรับปรุง. หน้า 7

⁹ แหล่งที่มา http://www.baanjomayut.com/library_2/development_of_society/13.html (4 มีนาคม 2557)

■ วัฒนธรรมการแต่งกาย

การแต่งกายพื้นเมืองของภาคเหนือมีลักษณะแตกต่างกันไปตามเชื้อชาติของกลุ่มชนคนเมือง เนื่องจากผู้คนหลากหลายชาติพันธุ์อาศัยอยู่ในพื้นที่ซึ่งปกป้องเอกลักษณ์ของแต่ละพื้นถิ่นสำหรับหญิงชาวเหนือจะนุ่งผ้าซิ่นหรือผ้าถุง มีความยาวเกือบถึงตาตุ่ม ซึ่งนิยมนุ่งทั้งสาวและคนแก่ ผ้าถุงจะมีความประณีตงดงาม ตีนซิ่นจะมีลวดลายงดงาม ส่วนเสื้อจะเป็นเสื้อคอกลม มีสีล้วน ลวดลายสวยงาม อาจห่มสไบทับ และเกล้าผมส่วนผู้ชายนิยมนุ่งกางเกงขายาวลักษณะแบบกางเกงขายาวแบบ 3 ส่วน เรียกติดปากว่า "เตี่ยว" "เตี่ยวสะตอ" หรือ "เตี่ยวกี" ทำจากผ้าฝ้าย ย้อมสีน้ำเงินหรือสีดำ และสวมเสื้อผ้าฝ้ายคอกลมแขนสั้น แบบผ่าอก กระดุม 5 เม็ด สีนํ้าเงินหรือสีดำ ที่เรียกว่า เสื้อม่อฮ่อม ชุดนี้ใส่เวลาทำงาน หรือคอกจิ้นแขนยาว อาจมีผ้าคาดเอว ผ้าพาดบ่า และมีผ้าโพกศีรษะชาวบ้านบางแห่งสวมเสื้อม่อฮ่อม นุ่งกางเกง สามส่วน และมีผ้าคาดเอว เครื่องประดับมักจะเป็นเครื่องเงินและเครื่องทอง

■ ผ้าพื้นเมืองของภาคเหนือ

- ผ้าพื้นเมืองเชียงแสน ลายดอกขอเครือ (เกี่ยวขอ) จังหวัดเชียงราย
- ผ้าตีนจก ลายเชียงแสน หงส์บี๋ จังหวัดเชียงใหม่
- ผ้าฝ้ายลายดอกปีกค้างคาว จังหวัดตาก
- ผ้าไหมลายน้ำไหล จังหวัดน่าน
- ผ้าหม้อห้อม จังหวัดแพร่

■ วัฒนธรรมการกิน

ชาวเหนือมีวัฒนธรรมการกินคล้ายกับคนอีสานคือกินข้าวเหนียวและปลาไร่ซึ่งภาษาเหนือเรียกว่าข้าวเหนียวและฮ้างส่วนกรรมวิธีการปรุงอาหารของภาคเหนือจะนิยมการต้มปิ้ง แกง หมก ไม่นิยมใช้น้ำมัน ส่วนอาหารขึ้นชื่อเรียกว่าถ้าได้ไปเที่ยวต้องไปลิ้มลอง ได้แก่ น้ำพริกหนุ่ม, น้ำพริกอ่อน, น้ำพริกน้ำปู, ใส่อั่ว, แกงฮ้อ, แกงฮั้ง, แคนหมู, ผักกาดจอบ, ลาบหมู, ลาบเนื้อ, จิ้นส้ม (แหนม), ข้าวซอย, ขนมจีนน้ำเงี้ยว เป็นต้นนอกจากนี้ชาวเหนือชอบกินหมากและอมเมี่ยง โดยนำใบเมี่ยงที่เป็นส่วนใบอ่อนมาหมักให้มีรสเปรี้ยวอมฝาด เมื่อหมักได้ระยะเวลาที่ต้องการจะนำใบเมี่ยงมาผสมเกลือเม็ดหรือน้ำตาล ซึ่งนอกจากการอมเมี่ยงแล้ว คนล้านนาโบราณมีความนิยมสูบบุหรี่ที่มวนด้วยใบตองกล้วยมวนหนึ่งขนาดเท่านี้ว่ามี และยาวเกือบคืบ ชาวบ้านเรียกจะเรียกบุหรี่ชนิดนี้ว่า ชีโย หรือ บุหรี่ชีโย ที่นิยมสูบกัันมากอาจเนื่องมาจากอากาศหนาวเย็น เพื่อทำให้ร่างกายอบอุ่นขึ้น

■ วัฒนธรรมที่เกี่ยวกับศาสนา-ความเชื่อ

ชาวล้านนามีความผูกพันอยู่กับการนับถือผีซึ่งเชื่อว่ามีสิ่งเร้าลับให้ความคุ้มครองรักษาอยู่ซึ่งสามารถพบเห็นได้จากการดำเนินชีวิตประจำวัน เช่น เมื่อเวลาที่ต้องเข้าป่าหรือต้องค้างพักแรมอยู่ในป่า จะนิยมบอกกล่าวและขออนุญาตเจ้าที่-เจ้าทางอยู่เสมอ และเมื่อเวลาที่กินข้าวในป่าจะแบ่งอาหารบางส่วนให้เจ้าที่อีกด้วย เช่นกัน ซึ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าวิถีชีวิตที่ยังคงผูกพันอยู่กับการนับถือผีสาร

ทั้งนี้ ชาวล้านนาจะมีการเลี้ยงผีบรรพบุรุษ ในช่วงระหว่างเดือน 4 เหนือเป็ง (มกราคม) จนถึง 8 เหนือ (พฤษภาคม) เช่น ที่อำเภอเชียงคำ จังหวัดพะเยา จะมีการเลี้ยงผีเสื้อบ้านเสื้อเมือง ซึ่งเป็นผีบรรพบุรุษของชาวไทลื้อ การเลี้ยงผีลัวะ หรือประเพณีบูชาเสาอินทขิล ซึ่งเป็นประเพณีเก่าแก่ของคนเมือง

อย่างไรก็ตาม คนล้านนามีความเชื่อในการเลี้ยงผีเป็นพิธีกรรมที่สำคัญ แม้ว่าการดำเนินชีวิตของจะราบรื่นไม่ประสบปัญหาใด แต่ก็ยังไม่ลืมบรรพบุรุษที่เคยช่วยเหลือให้มีชีวิตที่ปกติสุขมาตั้งแต่รุ่นปู่ย่า ย่างคงพบเรือนเล็กๆ หลังเก่าตั้งอยู่กลางหมู่บ้านเสมอ หรือเรียกว่า "หอเจ้าที่ประจำหมู่บ้าน" ความเชื่อดังกล่าวจึงส่งผลให้ชนบทรอบนิคม ประเพณี และพิธีกรรมต่าง ๆ ของชาวเหนือ

■ ประเพณีของภาคเหนือ

ประเพณีของภาคเหนือ เกิดจากการผสมผสานการดำเนินชีวิต และศาสนาพุทธความเชื่อเรื่องการนับถือผีส่งผลทำให้มีประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของประเพณีที่จะแตกต่างกันไปตามฤดูกาล ทั้งนี้ ภาคเหนือจะมีงานประเพณีในรอบปีแทบทุกเดือน จึงขอยกตัวอย่างประเพณีภาคเหนือบางส่วนมานำเสนอ ดังนี้

- **สงกรานต์งานประเพณีถือ**เป็นช่วงแรกของการเริ่มต้นปีใหม่เมือง หรือสงกรานต์งานประเพณี โดยแบ่งออกเป็น

วันที่ 13 เมษายนหรือวันสังขารล่องถือเป็นวันสิ้นสุดของปีโดยจะมีการยิงปืนยิงสโปก และจุดประทัดตั้งแต่ก่อนสว่างเพื่อขับไล่สิ่งไม่ดีวันนี้ต้องเก็บกวาดบ้านเรือน และ ทำความสะอาดวัด

วันที่ 14 เมษายนหรือวันเนาตอนเช้าจะมีการจัดเตรียมอาหารและเครื่องไทยทานสำหรับงานบุญในวันรุ่งขึ้นตอนบ่ายจะไปขนทรายจากแม่น้ำเพื่อนำไปก่อเจดีย์ทรายในวัดเป็นการทดแทนทรายที่เหยียบติดเท้าออกจากวัดตลอดทั้งปี

วันที่ 15 เมษายนหรือวันพญาวันเป็นวันเริ่มศักราชใหม่ มีการทำบุญถวายขันข้าว ถวายตุ้มไม้ค้ำโพธิ์ที่วัดสงฆ์พระพุทธรูป พระธาตุและรดน้ำดำหัวขอพรจากผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือ

วันที่ 16-17 เมษายนหรือวันปากปีและวันปากเดือนเป็นวันทำพิธีทางไสยศาสตร์สะเดาะเคราะห์และบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ทั้งนี้ ชาวล้านนามีความเชื่อว่า การทำพิธีสืบชะตาจะช่วยต่ออายุให้ตนเองญาติพี่น้อง และบ้านเมืองให้ยืนยาว ทำให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองและความเป็นสิริมงคล โดยแบ่งการสืบชะตาแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ การสืบชะตาคน, การสืบชะตาบ้าน และการสืบชะตาเมือง

- **ประเพณีปอยน้อย/บวชลูกแก้ว/แห่ส่งลงเป็นประเพณีบวช หรือการบรรพชาของชาวเหนือ**

นิยมจัดภายในเดือนกุมภาพันธ์ มีนาคม หรือเมษายน ตอนช่วงเช้า ซึ่งเก็บเกี่ยวพืชผลเสร็จแล้วในพิธีบวชจะมีการจัดงานเฉลิมฉลองอย่างยิ่งใหญ่ มีการแห่ลูกแก้วหรือผู้บวชที่จะแต่งตัวอย่างสวยงามเลียนแบบเจ้าชายสิทธัตถะ เพราะถือคตินิยมว่าเจ้าชายสิทธัตถะได้เสด็จออกบวชจนตรัสรู้และนิยมให้ลูกแก้วขี้ผึ้งหรือขี้คอนเปรียบเหมือนม้ากัณฐะม้าทรงของเจ้าชายสิทธัตถะปัจจุบันประเพณีบวชลูกแก้วที่มีชื่อเสียงคือประเพณีบวชลูกแก้วที่จังหวัดแม่ฮ่องสอน

- **ประเพณีปอยหลวง หรืองานบุญปอยหลวง**

เป็นเอกลักษณ์ของชาวล้านนาซึ่งเป็นผลดีต่อสภาพทางสังคม ถือว่าเป็นการให้ชาวบ้านได้มาทำบุญร่วมกัน ร่วมกันจัดงานทำให้เกิดความสามัคคีในการทำงาน งานทำบุญปอยหลวงยังเป็นการรวมญาติพี่น้องที่อยู่ต่างถิ่นได้มีโอกาสทำบุญร่วมกัน และมีการสืบทอดประเพณีที่เคยปฏิบัติกันมาครั้งแต่บรรพชนไม่ให้สูญหายไปจากสังคมช่วงเวลาจัดงานเริ่มจากเดือน 5 จนถึงเดือน 7 เหนือ (ตรงกับเดือนกุมภาพันธ์ ถึงเดือนเมษายน หรือเดือนพฤษภาคมของทุกปี) ระยะเวลา 3-7 วัน

- **ประเพณีเป็ง (วันเพ็ญเดือนยี่) หรืองานลอยกระทง**

โดยจะมีงาน "ตามผางผะตูป" (จุดประทีป) ซึ่งชาวภาคเหนือตอนล่างจะเรียกประเพณีนี้ว่า "พิธีจองเปรียง" หรือ "ลอยโคมด" เป็นงานที่ขึ้นชื่อที่จังหวัดสุโขทัย

- **ประเพณีลอยกระทงสายหรือประทีปพันดวง**

ที่จังหวัดตาก ในเทศกาลเดียวกันด้วยในเดือน 3 หรือประมาณเดือนธันวาคม มีประเพณีตั้งธรรมหลวง (เทศน์มหาชาติ) และทอดผ้าป่า ในธันวาคมจะมีการเกี่ยว "ข้าวตอก" (คือข้าวสุกก่อนข้าวปี) พอถึงข้างแรมจึงจะมีการเกี่ยว "ข้าวปี"

- **ประเพณีลอยโคม**

ชาวล้านนาจังหวัดเชียงใหม่ ที่มีความเชื่อในการปล่อย โคมลอยซึ่งทำด้วยกระดาษสาติดบนโครงไม้ไผ่แล้วจุดตะเกียงไฟตรงกลางเพื่อให้ไอความร้อนพาโคมลอยขึ้นไปในอากาศเป็นการปล่อยเคราะห์ปล่อยโรคและเรื่องร้าย ๆ ต่าง ๆ ให้ไปพ้นจากตัว

- **ประเพณีตานตุ้ง**

ในภาษาล้านนา ตุ้ง หมายถึง "ธง" จุดประสงค์ของการทำตุ้งในล้านนาก็คือ การทำถวายเป็นพุทธบูชา ชาวล้านนาถือว่าเป็นการทำบุญอุทิศให้แก่ผู้ล่วงลับไปแล้ว หรือถวายเพื่อเป็นปัจจัยส่งกุศลให้แก่ตนไปในชาติหน้า ด้วยความเชื่อที่ว่าเมื่อตายไปแล้วก็จะได้เกาะยึดชายตุ้งขึ้นสวรรค์พ้นจากขุมนรก วันที่ถวายตุ้งนั้นนิยมกระทำในวันพฤหัสบดีซึ่งเป็นวันสุดท้ายของเทศกาลสงกรานต์

- **ประเพณีกรวยสลาก หรือตานก๋วยสลาก**

เป็นประเพณีของชาวพุทธที่มีการทำบุญให้ทานรับพรจากพระ จะทำให้เกิดสิริมงคลแก่ตนและอุทิศส่วนกุศลให้แก่ผู้ล่วงลับไปแล้ว เป็นการระลึกถึงบุญคุณของผู้มีพระคุณ และเป็นการแสดงออกถึงความสามัคคีของคนในชุมชน

- **ประเพณีขึ้นขันดอกอินทขิล บูชาเสาหลักเมืองเชียงใหม่**

- **ประเพณีลอยกระทงสาย เพื่อบูชาแม่คงคา ขอขมาที่ได้ทิ้งสิ่งปฏิกูลลงในน้ำและอธิษฐาน**

บูชารอยพระพุทธรูป

- **ประเพณีแล้ฮู้ปะตะกำเป็นการเตรียมอาหารเพื่อนำไปถวาย (ทำบุญ) ข้าวพระพุทธรูปในวัน**

พระของชาวไทยใหญ่

- **ประเพณีทอดผ้าป่าแก้ว เป็นวันที่พุทธศาสนิกชนจะได้ถวายเครื่องนุ่งห่มและไทยธรรม**

เป็นเครื่องบูชาแต่พระสงฆ์ก่อนจะทำพิธีลอยกระทงบูชาพระพุทธรูปตามคติความเชื่อแต่โบราณ กระทำในวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 12 (วันลอยกระทง)

- **ประเพณีขึ้นธาตุเดือนเก้า ประมาณเดือนมิถุนายน (หรือปลายเดือนพฤษภาคม) เพื่อ**

บูชาพระบรมสารีริกธาตุแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

- **ประเพณีแข่งเรือยาว จังหวัดน่าน**

- **ประเพณีเวียนเทียนกลางน้ำ วัดติโลกอาราม จังหวัดพะเยา**

- **ประเพณีลอยกระทงสาย ไหลประทีปพันดวง จังหวัดตาก**

- **ประเพณีทานหัวผิงไฟ** คือ ประเพณีการถวายพินแก่พระสงฆ์เพื่อใช้จุดไฟในช่วงฤดูหนาว จะกระทำในเดือน 4 เหนือหรือตรงกับเดือนมกราคม

นอกจากงานเทศกาลประจำท้องถิ่นแล้ว ยังมีประเพณีความเชื่อดั้งเดิมของชนชาติไทยเผ่าต่าง ๆ ในพื้นที่ เช่น ไทยยวน ไทยลื้อ ไทยใหญ่ ไทยพวน ลัวะ และพวกแมง ได้แก่ ประเพณีกินวอของชาวไทยภูเขา เผ่าลีซอ ประเพณีบุญกำฟ้าของชาวไทยพวนหรือไทยโซ่ง

■ เพลงพื้นบ้านในภาคเหนือ

วัฒนธรรมเพลงพื้นบ้านท้องถิ่นในของภาคเหนือนั้นความเพลงที่มีความสนุกสนาน สามารถใช้ร้องเล่นได้ทุกโอกาส ไม่จำกัดฤดู ไม่จำกัดเทศกาล ส่วนใหญ่นิยมใช้ร้องเพลงเพื่อผ่อนคลายอารมณ์ และการพักผ่อนหย่อนใจโดยลักษณะการขับร้องและท่วงทำนองจะ อ่อนโยน ฟังดูเนิบนาบนุ่มนวล สอดคล้องเครื่องดนตรีหลัก ได้แก่ ปี่ ซึง สะล้อ เป็นต้น นอกจากนี้ยังสามารถจัดประเภทของเพลงพื้นบ้านของภาคเหนือได้ 4 ประเภท ดังนี้

- เพลงซอคือการร้องเพลงร้องโต้ตอบกันระหว่างชายหญิง เพื่อเกี่ยวพาราสีกัน โดยมีการบรรเลง ปี่ สะล้อและซึง เคล้าคลอไปด้วย

- เพลงคาวซึ่งเป็นบทขับร้องที่มีทำนองสูงต่ำ ไพเราะ

- เพลงจ้อยคล้ายการขับลำนำ โดยมีผู้ร้องหลายคน เป็นการนำบทประพันธ์ของภาคเหนือนำมาขับร้องเป็นทำนองสั้น ๆ โดยเนื้อหาเป็นการระบายความในใจ แสดงอารมณ์ความรัก ความเจ็บเหงา ทั้งนี้มีผู้ขับร้องเพียงคนเดียว โดยจะใช้ดนตรีบรรเลงหรือไม่ก็ได้

- เพลงเด็กมีลักษณะคล้ายกับเพลงเด็กของภาคอื่น ๆ คือ เพลงกล่อมเด็ก เพลงปลอบเด็ก และเพลงที่เด็กใช้ร้องเล่นกัน ได้แก่ เพลงกล่อมลูก หรือเพลงฮือลูก และเพลงสีกจุง-จา (สีก จุง-จา หมายถึง เล่นชิงช้า)

■ นิทานพื้นบ้าน

นิทานของภาคของแต่ละภาคมักเต็มไปด้วยสาระ คติสอนใจ พร้อมความสนุกสนานเพลิดเพลินอาจมีความแตกต่างกันไปตามแต่ลักษณะสำคัญของภูมิภาค ส่วนนิทานพื้นบ้านจากภาคเหนือนักเป็นตำนานของสถานที่ต่าง ๆ หรือความเป็นมาและสาเหตุของสถานที่เหล่านั้นเล่าสืบต่อกันมาช้านาน เพื่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน และได้สาระที่เป็นคติสอนใจ อาทิ ความดี ความกตัญญู ความซื่อสัตย์ รวมถึงยังสะท้อนให้เห็นถึงสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของคนในท้องถิ่นภาคเหนืออีกด้วย

■ เครื่องดนตรีพื้นบ้าน

- สะล้อ หรือทะเล้อ เป็นเครื่องสายบรรเลง ด้วยการสี ใช้คัน ซักอิสระ ตัวสะล้อที่เป็นแหล่งกำเนิดเสียงทำ ด้วยกะลามะพร้าว

- ซึง เป็นเครื่องสายชนิดหนึ่ง ใช้บรรเลงด้วยการดีด ทำ ด้วยไม้สักหรือไม้เนื้อแข็ง

- ขลุ่ย มีลักษณะเช่นเดียวกับขลุ่ยของภาคกลาง

- ปี่เป็นปี่ลิ้นเดี่ยว ที่ตัวลิ้นทำด้วย โลหะเหมือนลิ้นแคน ตัวปี่ทำด้วยไม้ซาง

- ปี่แน มีลักษณะคล้ายปี่ฉวน หรือปี่ชวา แต่มี ขนาดใหญ่กว่า เป็นปี่ประเภท ลิ้นคู่ทำด้วยไม้พิณเปี้ยะ หรือ พิณเพี้ยะ หรือบางทีก็เรียกว่า เพี้ยะ หรือเปี้ยะ กะโหลกทำด้วยกะลามะพร้าว

- กลองเต่งถึง เป็นกลองสองหน้า ทำด้วยไม้เนื้อแข็ง เช่น ไม้แดง หรือไม้ เนื้ออ่อน

- ตะหลดปด หรือมะหลดปด เป็นกลองสองหน้า ขนาดยาวประมาณ 100 เซนติเมตร
- กลองตั้งโอง เป็นกลองที่มีขนาดใหญ่ที่สุด ตัวกลองจะยาว มากขนาด 3-4 เมตร
- กลองสะบัดชัยโบราณเดิมใช้ตียามออกศึกสงคราม เพื่อเป็นสิริมงคล และเป็นขวัญกำลังใจ

ให้แก่เหล่าทหารหาญในการต่อสู้ให้ได้ชัยชนะ ซึ่งปัจจุบันพบเห็นในขบวนแห่หรืองานแสดงศิลปะพื้นบ้านใน
ระยะหลังโดยทั่วไป ลีลาในการตีมีลักษณะโลดโผนเร้าใจมีการใช้อวัยวะหรือส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น ศอก
เข่า ศีรษะ ประกอบในการตีกลองด้วย ทำให้การแสดงการตีกลองสะบัดชัยเป็นที่ประทับใจของผู้ที่ได้ชม

■ ประเพณีของภาคเหนือ

โอกาสที่แสดงนิยม โขวในงานพระราชพิธี หรือวันสำคัญทางศาสนาต้อนรับแขกบ้านแขกเมือง
งานมงคลและงานรื่นเริงทั่วไป ในที่นี้จะแสดงตามความเหมาะสมตามสถานการณ์ ได้แก่ ฟ้อนภูไท ฟ้อนเทียน,
ฟ้อนเล็บ หรือฟ้อนเมือง, ฟ้อนดาบ, ฟ้อนเงี้ยว, ฟ้อนลาวแพน, ฟ้อนรัก, ฟ้อนดวงเดือน, ฟ้อนดวงดอกไม้, ฟ้อน
มาลัย, ฟ้อนไต , ฟ้อนโยคีถวายไฟ, ระบำชาวเขา, รำลาวกระทบไม้, รำกลองสะบัดชัย

จะเห็นได้ว่า ภาคเหนือของประเทศไทยนั้นประกอบด้วยผู้ที่คนหลากหลายชาติพันธุ์ จึงทำให้มี
ภาษาถิ่นที่ต่างต่างกัน แต่มีสิ่งคล้ายคลึงกัน คือ ความเคารพบรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้วก่อให้เกิดรากเหง้า
ขนบธรรมเนียม ประเพณี พิธีกรรม มาถึงปัจจุบันซึ่งชาวเหนือจะมีประเพณีที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตแบ่งสรรตาม
ฤดูกาล แม้ต่างก้นกลับมีสายใยแห่งชุมชนร้อยรัดผู้คนให้แน่นแฟ้นถือเป็นเสน่ห์ชวนให้ผู้คนหลงรัก "ดินแดน
ล้านนา"¹⁰

2.1.3 ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงเป็นแหล่งทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญของประเทศ เนื่องจาก
มีระบบนิเวศที่หลากหลาย แหล่งธรรมชาติที่มีคุณค่าและเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติอีกมากมาย กล่าวคือ ด้าน
ทรัพยากรป่าไม้ มีป่าไม้หลายประเภท ประกอบด้วยป่าดิบเขา ป่าดิบแล้ง ป่าเบญจพรรณ ป่าเต็งรัง และป่าเต็งรัง
ผสมป่าสนเขา และป่าแดง เป็นต้น พื้นที่ป่าไม้ ประกอบด้วย ป่าธรรมชาติ สวนป่า และป่าฟื้นฟูตามธรรมชาติ
โดยมีพื้นที่ป่าไม้อยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ 12,222,395.87 ไร่ (พื้นที่ป่าตามกฎกระทรวง) คิดเป็นร้อยละ 69.93 ของ
พื้นที่ทั้งจังหวัด แบ่งเป็นป่าสงวนแห่งชาติ จำนวน 25 แห่ง อุทยานแห่งชาติ 14 แห่ง เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า 4
แห่ง และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า 1 แห่ง อุทยานแห่งชาติในจังหวัดเชียงใหม่ มีจำนวน 14 แห่ง ได้แก่ อุทยานแห่งชาติ
ดอยอินทนนท์ อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย อุทยานแห่งชาติแม่ปิง อุทยานแห่งชาติออบหลวง อุทยานแห่งชาติ
ห้วยน้ำดัง อุทยานแห่งชาติศรีลานนา อุทยานแห่งชาติแม่ตะไคร้ อุทยานแห่งชาติขุนขาน อุทยานแห่งชาติแม่วาว
อุทยานแห่งชาติแม่โจ้ อุทยานแห่งชาติผ้าห่มปก อุทยานแห่งชาติออบขาน อุทยานแห่งชาติดอยเวียงผาอุทยาน
แห่งชาติ ผาแดง และมีวนอุทยานแห่งชาติ 2 แห่ง คือ วนอุทยานแห่งชาติน้ำตกบัวตอง-น้ำพุเจ็ดสี และวน
อุทยานแห่งชาติดอยเวียงแก้ว อีกทั้งยังมีเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า จำนวน 4 แห่ง และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า อีกจำนวน
1 แห่ง สำหรับด้านทรัพยากรน้ำ มีแม่น้ำสำคัญ จำนวน 8 สาย ได้แก่ แม่น้ำปิง แม่น้ำฝาง แม่น้ำแม่แตง แม่น้ำ
แม่จัด แม่น้ำแม่ กวง แม่น้ำแม่แจ่ม แม่น้ำแม่ขาน และแม่น้ำแม่ตื่น ซึ่งแม่น้ำแต่ละสายจะไหลรวมเป็นสายเดียว
ในช่วงตอนใต้ กลายเป็นแม่น้ำปิง และไหลลงสู่แม่น้ำเจ้าพระยาต่อไปและในด้านทรัพยากรธรณีจังหวัดเชียงใหม่

¹⁰ แหล่งที่มา <http://travel.kapook.com/view68566.html> (12 มีนาคม 2557)

มีการผลิตแร่ธาตุที่สำคัญ 8 ชนิด ได้แก่ ถ่านหิน เฟลด์สปาร์ แมงกานีส ดีบุก ดินขาว ฟลูออไรด์ และแร่หิน นอกจากนี้จังหวัดเชียงใหม่ยังมีแหล่งทรัพยากรธรณีที่สำคัญ เช่น แหล่งปิโตรเลียม อำเภอดอยสะเก็ด นอกจากนี้ยังมีสภาพธรณีวิทยาที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดอีกหลายแห่ง เช่น บ่อน้ำพุร้อน อำเภอสันกำแพง โป่งเดือด อำเภอแม่แตง และบ่อน้ำแร่ธรรมชาติ อำเภอแม่ริม เป็นต้น อย่างไรก็ตาม จังหวัดเชียงใหม่ประสบปัญหาทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมถูกทำลาย โดยเฉพาะด้านทรัพยากรป่าไม้ ที่มีปริมาณลดลง สาเหตุสำคัญ เช่น การลักลอบตัดไม้ การบุกรุกเพื่อทำการเกษตร และไฟป่า เป็นต้น¹¹

ในช่วงระหว่างเดือนมกราคมถึงเดือนเมษายน พื้นที่ภาคเหนือ 9 จังหวัด ได้แก่ เชียงราย เชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง แพร่ น่าน พะเยา แม่ฮ่องสอน และตาก รวม 832 ตำบล มักประสบกับปัญหาหมอกควัน สาเหตุหลักเกิดจากการเผาในพื้นที่เกษตร การเผาวัชพืชริมทาง ไฟป่า และการเผาในชุมชน ก่อให้เกิดหมอกควัน ฝุ่นละออง เก้า เขม่าควัน ประกอบกับลักษณะภูมิประเทศที่เป็นแอ่งกระทะ และสภาวะอากาศที่แห้งและนิ่ง ทำให้ฝุ่นละอองแขวนลอยอยู่ในบรรยากาศส่งผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม สุขภาพอนามัยของประชาชน บดบังทัศนวิสัย และส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยว และในช่วงเวลาเดียวกัน ยังเพิ่มขึ้นของจุดความร้อนในอนุภูมิภาคแม่โขงซึ่งเป็นสาเหตุหลักของมลพิษหมอกควันข้ามแดน จากการติดตามตรวจสอบคุณภาพอากาศโดยสถานีตรวจวัดคุณภาพอากาศของกรมควบคุมมลพิษ พบว่าในพื้นที่ภาคเหนือปี 2556 ปริมาณฝุ่นละอองมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นในช่วงเดือนมกราคมถึงเดือนเมษายน โดยมีค่าอยู่ในระดับเกินเกณฑ์มาตรฐานค่าเฉลี่ย 24 ชั่วโมง ที่กำหนดไว้ไม่เกิน 120 ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร (มคก./ลบ.ม.) จำนวน 46 วัน ซึ่งเป็นระดับที่มีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัย โดยในช่วงวันที่ 21 มกราคม ถึง 30 เมษายน พบจำนวนผู้ป่วยด้วยโรคในกลุ่มโรคระบบทางเดินหายใจ โรคตาอักเสบ และผิวหนังอักเสบ ในจังหวัดแม่ฮ่องสอน พะเยา แพร่ น่าน และลำพูน จำนวน 3 แสนคน จากประชากร 2.9 ล้านคน หรือคิดเป็นร้อยละ 10 นอกจากนี้ยังมีผลกระทบต่อการบินทางอากาศ มีการยกเลิกเที่ยวบินจำนวน 158 เที่ยวบินในจังหวัดแม่ฮ่องสอน¹²

สถิติการเกิดไฟป่าและพื้นที่เสียหายจากไฟป่าปีงบประมาณ 2555

ลำดับ	จังหวัด	ความถี่ (ครั้ง)	พื้นที่เสียหาย (ไร่)
1	เชียงใหม่	865	6,263.50
2	แม่ฮ่องสอน	413	2,499.30
3	ลำพูน	219	1,557.00
4	เชียงราย	181	921.50

สถานการณ์หมอกควันในจังหวัดเชียงใหม่ในปี 2555 พบค่าปริมาณฝุ่นละอองขนาดเล็กกว่า 10 ไมครอน สูงที่สุดคือ 216 มคก./ลบ.ม. เมื่อวันที่ 19 มีนาคม 2555 มีจำนวนวันที่เกินค่ามาตรฐาน 18 วัน อยู่ในเกณฑ์มีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนเป็นอย่างมาก พื้นที่เสี่ยงต่อการเผาสุรตามจำนวนจุดความร้อน (Hotspot) พบมากที่สุดที่อำเภออมก๋อย อำเภอแม่แจ่ม อำเภอเชียงดาว อำเภอเวียงแหง พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นการใช้ประโยชน์ที่ดินประเภทป่าไม้ การปลูกข้าวโพด และนาข้าว ตามลำดับ

¹¹ จังหวัดเชียงใหม่.แผนพัฒนาจังหวัดเชียงใหม่ 4 ปี (พ.ศ. 2558-2561) ฉบับปรับปรุง.หน้า 8

¹² แหล่งที่มา http://www.mnre.go.th/ewt_news.php?nid=1975&filename=index (4 มีนาคม 2557)

สถานการณ์หมอกควันในจังหวัดลำพูนในปี 2555 พบค่าปริมาณฝุ่นละอองขนาดเล็กกว่า 10 ไมครอน สูงที่สุดคือ 275 มคก./ลบ.ม. เมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2555 มีจำนวนวันที่เกินค่ามาตรฐาน 24 วัน อยู่ในเกณฑ์ มีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนเป็นอย่างมาก พื้นที่เสี่ยงต่อการเผาสุรตามจำนวนจุดความร้อน (Hotspot) พบมากที่สุด ในอำเภอฝาง พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นการใช้ประโยชน์ที่ดินประเภทป่าไม้ การปลูกข้าวโพด และนาข้าว ตามลำดับ

สถานการณ์หมอกควันในจังหวัดแม่ฮ่องสอนในปี 2555 พบค่าปริมาณฝุ่นละอองขนาดเล็กกว่า 10 ไมครอน สูงที่สุดคือ 368 มคก./ลบ.ม. เมื่อวันที่ 19 มีนาคม 2555 มีจำนวนวันที่เกินค่ามาตรฐาน 33 วัน อยู่ในเกณฑ์ มีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนเป็นอย่างมาก พื้นที่เสี่ยงต่อการเผาสุรตามจำนวนจุดความร้อน (Hotspot) พบมากที่สุด ในอำเภอแม่สะเรียง อำเภอสบเมย อำเภอปางมะผ้า อำเภอเมือง อำเภอปาย และอำเภอขุนยวม

สถานการณ์หมอกควันในจังหวัดเชียงรายในปี 2555 พบค่าปริมาณฝุ่นละอองขนาดเล็กกว่า 10 ไมครอน สูงที่สุดคือ 471 มคก./ลบ.ม. มีจำนวนวันที่เกินค่ามาตรฐาน 55 วัน ซึ่งสูงเกินเกณฑ์มาตรฐานมากกว่า 3 เท่า อยู่ในระดับอันตรายต่อสุขภาพเป็นอย่างมาก ในช่วงวิกฤตหมอกควันพบผู้ป่วยจำนวนมากที่มีอาการแสบตา แสบคอ แสบจมูก ไอ จาม น้ำตาไหล และเป็นโรคระบบทางเดินหายใจเพิ่มขึ้น พื้นที่เสี่ยงต่อการเผาสุรตามจำนวนจุดความร้อน (Hotspot) พบมากที่สุด ในอำเภอเมืองเชียงราย อำเภอเวียงป่าเป้า อำเภอเวียงแก่น พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นการใช้ประโยชน์ที่ดินประเภทป่าไม้ การปลูกข้าวโพด และนาข้าว¹³

2.2 ทิศทางและแนวโน้มสถานการณ์สำคัญที่เกี่ยวข้องในอนาคต

2.2.1 การเข้าสู่ประชาคมอาเซียน/การสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศ/ภูมิภาค

การเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี ค.ศ. 2015 จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งทางเศรษฐกิจ สังคมวัฒนธรรม และความมั่นคงภายในภูมิภาค โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขยายตัวทางด้านการค้า การลงทุน และการบริการระหว่างประเทศและการเคลื่อนย้ายคน/แรงงาน โดยในทางเศรษฐกิจ ผลของการรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียนจะทำให้เกิดชนชั้นกลางที่มีศักยภาพ เป็นตลาดนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น โดยคาดว่ากลุ่มชนชั้นกลางขึ้นไปจะมีจำนวนไม่ต่ำกว่า 300 ล้านคนในปี 2558 ซึ่งเป็นครึ่งหนึ่งของฐานประชากรเกือบ 600 ล้านคนในอาเซียน การขยายตัวของชนชั้นกลางที่ปรับเปลี่ยนทั้งฐานะทางเศรษฐกิจและพฤติกรรมบริโภค เป็นแบบคนเมือง จะเอื้อต่อการขยายฐานตลาดนักท่องเที่ยวของไทยในอาเซียนให้ใหญ่ขึ้น นอกจากนี้ หากข้อตกลงด้านการค้าบริการระหว่าง ASEAN+3 (อาเซียน + จีน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้) และ ASEAN + 6 (เพิ่มอีก 3 ประเทศ คือ อินเดีย ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์) บรรลุผล ก็จะมีผลให้ขนาดตลาดขยายใหญ่กว้างไกลเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า แม้ปัจจุบัน สัดส่วนของตลาดอาเซียนในไทยจะมีเพียงร้อยละ 15 โดยตลาดหลัก 10 อันดับแรกของไทยจะเป็นตลาดระยะไกลมากกว่ากลุ่มตลาดในอาเซียน แต่แนวโน้มและโอกาสการเติบโตของตลาดภายในภูมิภาคที่ทวีบทบาทความสำคัญเพิ่มขึ้น เป็นสิ่งที่ประเทศไทยต้องตระหนักและหันมาให้ความสนใจในกลุ่มตลาดนี้มากขึ้น

¹³ สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาค 1.รายงานสถานการณ์คุณภาพสิ่งแวดล้อมลุ่มน้ำปิงตอนบน ลุ่มน้ำกก ลุ่มน้ำโขงตอนบน และลุ่มน้ำสาละวิน ปี 2555

นอกจากนี้ การขยายตัวของเส้นทางบินภายในภูมิภาคก็เป็นปัจจัยด้านโอกาสต่อการขยายตัวของตลาดท่องเที่ยวหลังจากอาเซียนได้จัดทำความร่วมมือด้านการขนส่งทางอากาศ โดยตั้งเป้าหมายที่จะบรรลุการเป็นตลาดการบินร่วมภายในปี 2015 ทำให้เกิดการขยายเส้นทางบิน ทั้งในส่วนของสายการบินแห่งชาติซึ่งเฉพาะสายการบินไทย สิงคโปร์แอร์ไลน์ และมาเลเซียแอร์ไลน์ ที่เป็นสายการบินหลักของภูมิภาค ขณะที่เส้นทางบินเชื่อมต่อภายในอาเซียนถึง 54 จุดบิน ขณะเดียวกัน สายการบินต้นทุนต่ำในเอเชียก็ขยายตัวจาก 17 Destinations ในปี 2544 เป็น 63 Destinations ในปี 2550 และมีแนวโน้มขยายจุดบินเพิ่มขึ้นโดยตลอด โดยการขยายตัวของ Low Cost Airline กลายเป็นจุดเปลี่ยนให้กลุ่มชนชั้นกลางถึงชนชั้นล่างมีโอกาสเดินทางทัดเทียมกลุ่มระดับบน รวมทั้งผู้คนในเมืองรองก็สามารถเปลี่ยนสถานะมาเป็นตลาดนักท่องเที่ยวได้เช่นกัน ราคาค่าที่ต่ำของสายการบินกระตุ้นให้เกิดความถี่ในการเดินทางสร้างโอกาสให้แหล่งท่องเที่ยวในบางพื้นที่ที่สายการบิน Low Cost เข้าถึง เปลี่ยนสถานะมาเป็น Weekend Destination ภายในภูมิภาค

ขณะเดียวกัน การพัฒนาเส้นทางคมนาคมทางบกที่เชื่อมโยงภายในภูมิภาคทั้ง 3 ส่วนหลัก ทั้ง North-South Corridor / East-West Corridor / Southern Economic Corridor รวมทั้งโครงการรถไฟความเร็วสูง เมื่อเสร็จสมบูรณ์จะทำให้การเดินทางเชื่อมโยงทางบก (Overland) ภายในภูมิภาคเป็นไปได้โดยสะดวก สนับสนุนการเดินทางท่องเที่ยวภายในภูมิภาคทั้งทางอากาศและทางบกให้มีความหลากหลายสามารถเดินทางในลักษณะ Multi-destination ได้อย่างสะดวก ส่งเสริมการท่องเที่ยวภายใต้ ASEAN Brand ให้สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งภายในและภายนอกภูมิภาคได้มากขึ้น

นอกจากนั้น ความก้าวหน้าพัฒนาโลกความร่วมมือในระดับต่างๆ เพื่อยกเลิกอุปสรรคการเดินทางระหว่างกันเป็นระยะ ทั้งอุปสรรคด้านภาษี อุปสรรคจากขั้นตอนและพิธีการผ่านแดน รวมทั้งการปรับปรุงระบบและระเบียบต่างๆ ให้เกิดการเดินทางลื่นไหล เชื่อมโยงลึกเข้าไปในแต่ละพื้นที่ของกลุ่มสมาชิกเหล่านี้ จะเป็นการสร้างโอกาสให้เกิดการเดินทาง นำไปสู่โอกาสของการท่องเที่ยวรูปแบบต่างๆ และที่สำคัญ การพัฒนาโลกความร่วมมือเพื่อให้เกิด ASEAN Common Visa และ ASEAN Single Visa จะเป็นปัจจัยสนับสนุนที่สำคัญต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวภายใน ASEAN Brand อย่างไรก็ตาม แม้การจัดทำ ASEAN Single Visa จะเป็นปัจจัยสนับสนุนสำคัญ แต่จากความแตกต่างของระดับการพัฒนาในกลุ่มประเทศสมาชิก รวมทั้งผลกระทบด้านอื่นๆ ที่จะตามมา ทำให้อาเซียนต้องใช้เวลาพิจารณาศึกษาวิธีการดำเนินการและกำหนดแนวทางพร้อมกรอบระยะเวลาที่เหมาะสม การจัดทำ ASEAN Single Visa จึงไม่สามารถบรรลุผลได้ในขณะนี้ ขณะที่กลุ่ม CLMV คือ กัมพูชา ลาว เมียนมาร์ และเวียดนาม กำลังใช้ระบบ Single Visa ในการเดินทางท่องเที่ยวระหว่างกัน จึงเป็นความท้าทายสำหรับประเทศไทย

ด้วยจุดแข็งของประเทศไทยในหลายด้าน ทั้งการเป็นผู้นำทางการตลาดในภูมิภาค ด้วยความเข้มแข็งของ Brand ประเทศไทย และความเป็นมิตรไมตรีของผู้คน จนสามารถก้าวสู่การนำเสนอ Emotional Value ที่แตกต่างจากคู่แข่ง รวมถึงความได้เปรียบทางการแข่งขัน ทั้งตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ ความดึงดูดใจในธรรมชาติและวัฒนธรรม เป็นโอกาสที่ประเทศไทยสามารถนำมาแสวงประโยชน์จากยุทธศาสตร์การตลาดของภูมิภาค (Regional Marketing Strategy) ซึ่งมุ่งเน้นส่งเสริมวัฒนธรรม ธรรมชาติ ท่องเที่ยวชุมชน เป็นจุดขายหลักเชิงสร้างสรรค์ของภูมิภาค ขณะเดียวกัน ประเทศไทยต้องพึงระวังจากการเปิดตัวของเพื่อนบ้านในฐานะ

แหล่งท่องเที่ยวใหม่ รวมถึงความก้าวหน้าในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของอีกหลายประเทศในอาเซียน ซึ่งสถานะความเป็นผู้นำของประเทศไทยกำลังถูกท้าทายจากการขยายส่วนแบ่งทางการตลาดของประเทศเหล่านี้ โดยจะเห็นได้จากส่วนแบ่งทางการตลาดของประเทศเพื่อนบ้านบางประเทศที่เพิ่มขึ้น เช่น สิงคโปร์ เวียดนาม กัมพูชา ลาว เมียนมาร์

อย่างไรก็ตาม แม้ประเทศไทยจะมีความพร้อมของทรัพยากรธรรมชาติ รวมทั้งสังคมและวัฒนธรรมเป็นอันดับหนึ่งในภูมิภาค แต่ขาดการพัฒนาความพร้อมของบุคลากรเพื่อรองรับความพร้อมทรัพยากรมนุษย์ในประเทศไทยอยู่ในอันดับหก ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยอาเซียน จุดรั้งให้ดัชนีความพร้อมของทรัพยากรการท่องเที่ยวของไทยต้องกลายเป็นอันดับ 2 รองจากมาเลเซีย และเป็นอันดับที่ 21 จาก 139 ประเทศทั่วโลก จากการจัดอันดับของ World Economic Forum ดังนั้น การเตรียมความพร้อมเพื่อการแข่งขัน รักษาส่วนแบ่งตลาดจากตลาดภายในภูมิภาคที่กำลังเติบโตจึงเป็นสิ่งท้าทายสำหรับประเทศไทยไปพร้อมกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวในประเทศ โดยสามารถอาศัยการขยายตัวของนักท่องเที่ยวจากนอกภูมิภาคเป็นหลักและให้ความสนใจต่อกลุ่มตลาดอาเซียนในลักษณะกลุ่มลูกค้าเสริม หรืออาจหันมาใส่ใจกลุ่มตลาดดังกล่าวเพิ่มเป็นกลุ่มลูกค้าหลัก โดยปรับบริการต่างๆ ทั้งในด้านวัฒนธรรม ศาสนา ภาษา และอาหาร เพื่อรองรับการขยายตัวกลุ่มตลาดใหม่ๆ เช่น อินโดนีเซีย เวียดนาม ฟิลิปปินส์

ในประเด็นดังกล่าว ภาครัฐจะต้องหันมาให้ความสนใจด้านสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัย ซึ่งประเทศไทยมีระดับคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของภูมิภาค เช่นเดียวกับภาคธุรกิจ ซึ่งจะต้องหันมาพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน ICT ซึ่งขณะนี้ ประเทศไทยเป็นรองแม้กระทั่งเวียดนาม โดยเฉพาะในปัจจุบัน การหลั่งไหลเข้ามาของแรงงานจากประเทศเพื่อนบ้าน อาจส่งผลกระทบต่อปัญหาความปลอดภัยและสุขอนามัยในประเทศ รวมทั้งส่วนหนึ่งของแรงงานที่ได้ไหลเข้าสู่ภาคการบริการด้านท่องเที่ยวของไทย ก็อาจจะมีผลกระทบต่อจุดแข็งของอัตลักษณ์ไทยในด้านการต้อนรับและความเป็นมิตรไมตรี

นอกจากนั้น ประเทศไทยจะต้องคำนึงถึงขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวของพื้นที่ไปพร้อมกัน เพราะปัจจุบันดัชนีความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานด้านการขนส่งของไทยอยู่ในระดับปานกลาง และเป็นรองคู่แข่ง หากประเทศไทยจะใช้โอกาสการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเพื่อขยายฐานตลาดการท่องเที่ยวโดยขาดการเตรียมความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานการขนส่ง ก็จะเป็นปัญหาการแออัดและคุณภาพการบริการ ขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคธุรกิจก็จะลดลงตามมา

อย่างไรก็ตาม การก้าวสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมิได้เปิดโอกาสเฉพาะการขยายฐานตลาดนักท่องเที่ยวเข้ามาในประเทศไทยอย่างเดียวเท่านั้น แต่การเปิดเสรีด้านการลงทุนในสาขาท่องเที่ยวยังสร้างโอกาสให้ภาคเอกชนไทย สามารถขยายฐานการลงทุนไปในกลุ่มประเทศอาเซียนได้ด้วย ทั้งในธุรกิจโรงแรม บริษัทนำเที่ยว และร้านอาหาร ซึ่งจากการเจรจาในข้อผูกพันด้านการเปิดเสรีการลงทุน ได้มีการผลักดันให้มีการเพิ่มสัดส่วนการลงทุนของนักลงทุนอาเซียนในประเทศสมาชิกได้ถึงร้อยละ 70 ในปี 2558 โดยการเตรียมความพร้อมสร้างเครือข่าย แสวงหาคู่ค้าเพื่อร่วมทุน รวมทั้งศึกษาข้อมูลทางธุรกิจในประเทศที่สนใจไปลงทุน จะเป็นการเพิ่มโอกาสให้กับภาคธุรกิจท่องเที่ยวไทยให้ก้าวสู่ฐานการผลิตที่กว้างใหญ่ขึ้น ซึ่งเมื่อการเปิดเสรีบริการด้านอื่นๆ เช่น การเงิน-ธนาคาร e-ASEAN มีความก้าวหน้ามากขึ้น จะช่วยสนับสนุนต่อการก้าวเข้าไปลงทุนในอาเซียนได้เป็นอย่างดี

การเปิดเสรีการลงทุนเพิ่มขึ้นก็เป็นการหนุนอีกด้านที่จะเร่งให้เกิดการเคลื่อนย้ายการลงทุนจากประเทศอาเซียน โดยเฉพาะจากประเทศที่มีความเข้มแข็งทั้งแหล่งทุน การบริหารจัดการ และการสร้างเครือข่ายที่จะขยายการลงทุนเข้ามายังประเทศไทยทั้งในธุรกิจโรงแรมและบริษัทนำเที่ยว เช่นเดียวกันนักลงทุนจากนอกภูมิภาคที่โอกาสจากการขยายขนาดตลาดท่องเที่ยวไทยที่ใหญ่ขึ้น ก็จะเป็นแรงดึงดูดให้เข้ามาลงทุนในประเทศไทยเพิ่มขึ้นในกลุ่มโรงแรมทุกระดับเช่นกัน ขณะเดียวกัน ความต้องการในบริการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ๆ จากนักท่องเที่ยวในอาเซียนก็เปิดโอกาสให้เกิดการลงทุน Mega Project ขึ้นในประเทศไทย เช่น ห้างสรรพสินค้าสำหรับการท่องเที่ยวเพื่อซื้อสินค้า โรงพยาบาล เพื่อการท่องเที่ยวเพื่อรักษาสุขภาพ Yacht Marina เพื่อรองรับกลุ่ม Yachting

นอกจากนี้ ประชาคมอาเซียนยังเป็นช่องทางให้เกิดการสร้างความร่วมมือ การแลกเปลี่ยนบุคลากรระหว่างประเทศ อาทิ การพัฒนาความสัมพันธ์บ้านพี่เมืองน้อง (Sister City) มากยิ่งขึ้น แนวโน้มดังกล่าวจึงเป็นโอกาสในการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการจากต่างประเทศเข้ามายังจังหวัดเชียงใหม่และภาคเหนือตอนบนมากยิ่งขึ้น

2.2.2 แนวโน้มสถานการณ์การท่องเที่ยวของประเทศไทย จังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดใกล้เคียง

■ สถานการณ์การท่องเที่ยวโลก

โครงสร้างการตลาดและแนวโน้มการท่องเที่ยวโลก

1) การเพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยวองค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization: UNWTO) ได้พยากรณ์ว่าเมื่อถึงปี พ.ศ. 2563 จะมีนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำนวน 1,600 ล้านคนภูมิภาคที่มีแนวโน้มเป็นแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยมคือ ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงและแปซิฟิก และกลุ่มประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

2) การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการตลาด กลุ่มประเทศ BRIC (บราซิลรัสเซีย อินเดีย และจีน) มีรายได้เพิ่มขึ้น และมีศักยภาพในการส่งออกนักท่องเที่ยวในอนาคต

3) การแข่งขันด้านการท่องเที่ยวสูงขึ้น

4) การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรโลก นักท่องเที่ยวกลุ่มผู้สูงอายุมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น

5) การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศนักท่องเที่ยวรุ่นใหม่มีแนวโน้มที่จะใช้ข้อมูลท่องเที่ยวผ่านอินเทอร์เน็ตเพื่อทำการสืบค้นและเปรียบเทียบราคามากขึ้น

การเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว

1) พฤติกรรมผู้บริโภคปรับเปลี่ยนไปตามสภาพเศรษฐกิจผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำส่งผลให้นักท่องเที่ยวใช้จ่ายด้านการท่องเที่ยวอย่างระมัดระวัง

2) นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางท่องเที่ยวระยะใกล้ โดยอาจเลือกเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศหรือภายในภูมิภาคเดียวกันมากขึ้น

3) นักท่องเที่ยวมีแนวโน้มสนใจการท่องเที่ยวในความสนใจพิเศษ (Special Interest Tourism) เช่น การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ (Health Tourism) การท่องเที่ยวเชิงผจญภัย (Adventure Tourism) การท่องเที่ยวเชิงศาสนา (Spiritual Tourism) การท่องเที่ยวเพื่อการประชุมและนิทรรศการ (MICE) และการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) เป็นต้น

4) กระแสของความสนใจและใส่ใจในสุขภาพและการออกกำลังกาย ทำให้การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ (Health Tourism) และการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) มีแนวโน้มได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยว

5) กระแสความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม การอนุรักษ์ประเพณีวัฒนธรรมดั้งเดิม กำลังได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวและมีแนวโน้มมากขึ้น

■ สถานการณ์การท่องเที่ยวไทย

แนวโน้มด้านการท่องเที่ยวของไทย

1) ประเทศไทยต้องประสบกับปัญหาวิกฤตและความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยว
2) สถานการณ์ทางการเมืองยังคงส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยว
3) จำนวนนักท่องเที่ยว รายได้ ค่าใช้จ่ายและวันพักเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา

4) นักท่องเที่ยวจากกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกและยุโรปเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวหลักของไทย

5) นักท่องเที่ยวไทยมีแนวโน้มเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศมากขึ้น

6) กลุ่มธุรกิจโรงแรมและภัตตาคารมีบทบาทสำคัญในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทยและมีส่วนสร้างมูลค่าให้ธุรกิจอื่นๆ

7) ระบบโลจิสติกส์และการเชื่อมโยงการท่องเที่ยวการเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านปัญหา ด้านกฎระเบียบที่เชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านที่ไม่เอื้อต่อการท่องเที่ยวในบางเส้นทางตลอดจนปัญหาการขาด ศักยภาพของผู้ประกอบการไทย

8) การท่องเที่ยวไทยมีแนวโน้มได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศโลก ความเสี่ยงเกิดจากปัจจัยต่างๆ เช่น น้ำท่วมฉับพลัน น้ำท่วมขัง การกัดเซาะไฟฟ้า ระบบนิเวศ และโรคระบาด เป็นต้น

9) ประเทศไทยยังคงมีจุดอ่อนในด้านความปลอดภัยกฎระเบียบด้านสิ่งแวดล้อม สุขอนามัย และนโยบายรัฐบาล

10) มีการกระจายอำนาจและเปิดโอกาสให้ชุมชนและท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการมากขึ้น

ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของไทย

1) ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวประเทศไทยมีอันดับที่ดีขึ้นแม้ต้องเผชิญกับความเสี่ยงและวิกฤต ในหลายด้าน ในปี 2550 ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 43 ของโลก ปี 2551 ขยับขึ้นมาอยู่ในอันดับที่ 42 ของโลก และปี 2552 ขยับขึ้นมาอยู่ในอันดับที่ 39 ของโลก

2) ประเทศไทยมีความได้เปรียบด้านการท่องเที่ยวมีทรัพยากรพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวหลากหลาย กระจายอยู่ในทุกจังหวัด และมีความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งมีความสวยงามติดระดับโลก มีเอกลักษณ์ต่างจากภูมิภาคอื่น

2.2.3 แนวโน้มธุรกิจ MICE

การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล และการท่องเที่ยวเพื่อจัดนิทรรศการนานาชาติ (MICE) กำลังได้รับความสนใจทั้งจากภาครัฐและเอกชนทั่วโลกโดยมีการส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยวในรูปแบบนี้อย่างจริงจัง เนื่องจากเห็นความสำคัญถึงภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวทั้งในระยะสั้นและระยะยาว กล่าวคือ ผู้ที่เดินทางมาในลักษณะดังกล่าวมักเป็นนักท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูงและมีความสามารถในการใช้จ่ายมากกว่านักท่องเที่ยวทั่วไป นอกจากนี้ แม้ว่าผู้ที่มาเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าวจะมีวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางที่เกี่ยวข้องในเชิงธุรกิจแต่หากคนกลุ่มนี้มีความประทับใจและมีประสบการณ์ที่ดีต่อพื้นที่ที่ได้ไปเยือนเป็นครั้งแรกก็อาจเดินทางกลับไปยังพื้นที่นั้นอีกครั้งในรูปแบบการท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อนในรูปแบบอื่นๆ อีก รวมทั้งการที่กลุ่มคนเหล่านี้มักเป็นคนที่มีการศึกษาระดับสูงและเป็นผู้นำด้านความคิด ดังนั้น หากเลือกที่จะมาแหล่งท่องเที่ยวใดก็ย่อมจะสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้แก่แหล่งท่องเที่ยวนั้นอีกด้วย

ในทางเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม MICE ได้ก่อให้เกิดผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก กล่าวคือการดำเนินธุรกิจ MICE เอื้อให้เกิดการสร้างรายได้ให้แก่ประเทศ ภูมิภาค และเมืองที่มีการจัดกิจกรรม จากการศึกษาของ International Convention and Congress Association (ICCA) พบว่า ผู้เข้าร่วมการประชุมนานาชาติมีการใช้จ่ายมากกว่าผู้มาท่องเที่ยว 6-7 เท่า โดยในปี 2009 มีการใช้จ่ายต่อคน ต่อวัน เฉลี่ยอยู่ที่ 560 เหรียญสหรัฐ ขณะที่ระยะเวลาการพำนักเฉลี่ยนาน 3.8 วัน และเป็นที่น่าสนใจได้ว่าค่าใช้จ่ายทุกๆ 1 เหรียญสหรัฐเกี่ยวกับ MICE จะทำให้เกิดกำไรทางธุรกิจมากถึง 7 – 10 เหรียญสหรัฐ¹⁴ นอกจากนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับการท่องเที่ยวแล้ว MICE ไม่ได้อ่อนไหวต่อปัจจัยด้านฤดูกาล เพราะการประชุมเป็นกิจกรรมที่สามารถจัดขึ้นได้ตลอดทั้งปี สิ่งนี้ยังถือเป็นข้อได้เปรียบเฉพาะของเมืองที่อยู่ในเขตอากาศเย็นในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงเหนืออย่างปักกิ่ง โซล หรือ โตเกียว นอกจากนี้ MICE ยังสามารถทำให้เกิดการขยายระยะเวลาการพำนักหรือการกลับมาเยือนเพื่อการท่องเที่ยว/พักผ่อนได้อีกด้วย ICCA ยังระบุว่า การจัดการประชุมจะดึงดูดบุคคลผู้ที่มีการศึกษาสูง ผู้มีฐานะและสถานะทางสังคม ซึ่งมีความต้องการใช้บริการที่มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น

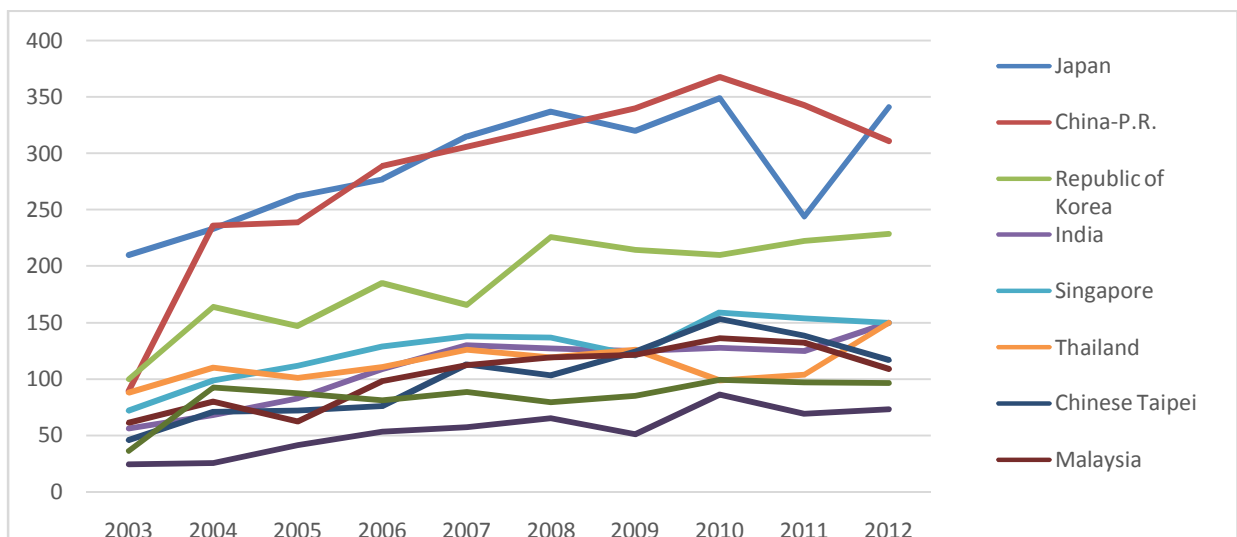
จากฐานข้อมูล ICCA ระบุว่า ค่าเฉลี่ยของค่าใช้จ่ายในของผู้เข้าร่วมประชุมที่ใช้จ่ายในการประชุมนานาชาติทั้งหมดในปี พ.ศ. 2552 มีมากกว่า 13.5 พันล้านเหรียญสหรัฐ นอกจากนี้ ข้อมูลซึ่งเผยแพร่โดย The International Association of Professional Congress Organisers (IAPCO) ได้เน้นย้ำว่าผลกระทบทางเศรษฐกิจจากการจัดการประชุมจะสร้างรายได้ถึง 3 เท่า ของงบประมาณต่อหนึ่งการจัดงาน ซึ่งทุกปีสมาชิกของ IAPCO จัดการประชุมขึ้นทั้งในประเทศและต่างประเทศ 5,600 ครั้งต่อปี และมีผู้เข้าร่วมประชุม 2.12 ล้านคนในแต่ละปี¹⁵

¹⁴ Pacific Asia Travel Association.Issues&Trends Volumn 16 Iseue III .P4

¹⁵ Pacific Asia Travel Association.Issues&Trends Volumn 16 Iseue III P.4

ในเอเชีย อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว MICE นับว่าเป็นธุรกิจใหม่ที่เพิ่งจะเกิดขึ้นในเอเชีย ในช่วงปีคริสต์ศตวรรษ 1980 เมื่อประเทศต่างๆ ได้มีการก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการประชุมนานาชาติ พร้อมๆ กับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่เกี่ยวข้องขึ้น อาทิ โรงแรม รีสอร์ทขนาดใหญ่ และ สนามบินนานาชาติ เป็นต้น

ปัจจุบัน ตลาดของอุตสาหกรรม MICE ที่มีการเติบโตมากที่สุด ได้แก่ ประเทศจีนและอินเดีย โดยตลอดระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา มีแหล่งอำนวยความสะดวกใหม่ๆ ได้มีการเปิดตัวขึ้นในหลายเมืองได้แก่ เชียงไฮ้ ปักกิ่ง เซี่ยะเหมิน และ กวางโจว ของประเทศจีน และ บังกาลอร์ ไฮเดอราบาด นิวเดลี ปูน และ ชีรูวันนธปุราม (ตริวันดัม) ของประเทศอินเดีย นอกจากนี้ยังมีการขยายตัวและพัฒนากการให้บริการจัดการประชุมในเขตชุมชนเมืองและในเมืองหลวงของประเทศต่าง ๆ ในทวีปเอเชีย เช่น Taipei World Trade Center Nangang International Exhibition Hall (ปี ค.ศ. 2008) Saigon Exhibition and Convention Center (ปี ค.ศ. 2008) Marina Bay Convention Center (ปี ค.ศ. 2010) ในสิงคโปร์ Grand City Convex ในสุราบายา (ปี ค.ศ. 2010) และDiamond Convention and Exhibition Center ในพนมเปญ และ Nusa Dua Convention Centre ซึ่งเปิดในช่วง ค.ศ. 2011

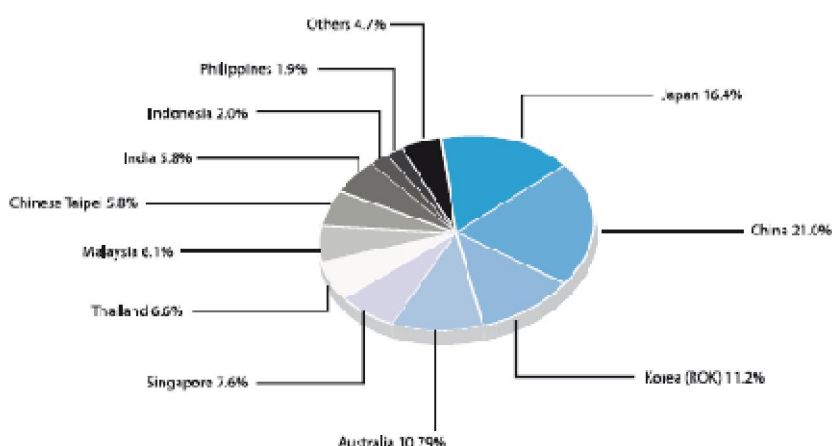
ภาพแสดง: จำนวนการจัดประชุมในเอเชีย รายประเทศ ปี 2003-2012 (หน่วย: ครั้ง)

จากข้อมูลจำนวนการจัดประชุมของ International Congress and Convention Association : ICCA ซึ่งได้รวบรวมข้อมูลธุรกิจการประชุมนานาชาติทั่วโลก ระหว่างปี ค.ศ. 2003-2012 พบว่า ในปี ค.ศ. 2012 การจัดประชุมเฉพาะในเอเชีย ประเทศที่จัดประชุมมากที่สุด คือ ประเทศญี่ปุ่น จำนวน 341 ครั้ง ตามด้วยประเทศจีน (จำนวน 311 ครั้ง) และเกาหลีใต้ (จำนวน 229 ครั้ง) สำหรับประเทศไทยมีการจัดประชุมนานาชาติ รวม 150 ครั้ง เท่ากับประเทศสิงคโปร์ และอินเดีย ¹⁶

¹⁶ International Congress and Convention Association. A Modern History of International Association Meetings 1963 – 2012. P.16

การเจริญเติบโตของอุตสาหกรรม MICE ในภูมิภาคเอเชียกำลังดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง โดยถูกขับเคลื่อนโดยเศรษฐกิจที่กำลังเฟื่องฟู เฉพาะในประเทศจีนนั้น คาดว่าจะมีการใช้จ่ายในส่วนของธุรกิจการท่องเที่ยวมากขึ้น 4 เท่าภายในปีพ.ศ. 2563 จากผลการศึกษาของ the Association of Corporate Travel Executive and AirPlus International ในเดือนตุลาคม ปี พ.ศ. 2553 พบว่า ปัจจุบันประเทศจีนเป็นตลาดธุรกิจการท่องเที่ยวที่ใหญ่ที่สุดเป็นอันดับ 3 ของโลก โดยในปีที่แล้วมีการใช้จ่ายเพิ่มขึ้นประมาณ 62 พันล้านเหรียญสหรัฐ และมีความเป็นไปได้ว่า จีนจะกลายเป็นประเทศที่อันดับสองของโลกรองจากสหรัฐอเมริกาภายในปี พ.ศ. 2563 ด้วยการใช้จ่ายที่อาจสูงถึง 277 พันเหรียญสหรัฐ ในขณะที่การศึกษาของ A.C. Nielsen พบว่าตลาด MICE ของจีนมีการเจริญเติบโต 40% ในปี พ.ศ. 2552-2553¹⁷

ภาพแสดง: สัดส่วนจำนวนการประชุมนานาชาติของประเทศในเอเชียแปซิฟิก ปี ค.ศ. 2009

ในปัจจุบัน อุตสาหกรรม MICE มีสภาพการแข่งขันสูง เนื่องจากรัฐบาลในประเทศแถบเอเชียต่างให้การสนับสนุนอุตสาหกรรม MICE อย่างแข็งขัน อาทิ ประเทศสิงคโปร์ให้ความสำคัญกับอุตสาหกรรม MICE เป็นอย่างมากโดยมีหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงได้แก่ Business Travel & MICE Division ทำหน้าที่ดูแลอุตสาหกรรม Business travel, Meetings, Incentives, Conferences และ Exhibition (BTMICE) ภายใต้การดูแลของ Singapore Tourism Board (STB) ที่ดูแลภาคการท่องเที่ยวของประเทศสิงคโปร์และเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่าระบบราชการของสิงคโปร์มีประสิทธิภาพสูงมาก

เขตเศรษฐกิจพิเศษฮ่องกงมีความได้เปรียบมากกว่าประเทศไทยเนื่องจากได้รับเงินลงทุนที่รัฐบาลจัดสรรมากกว่าประเทศไทย เขตเศรษฐกิจพิเศษฮ่องกงมีหน่วยงาน Hong Kong Convention & Incentive Tourism Board (HKCITB) อยู่ภายใต้การดูแลของ Hong Kong Tourism Board (HKTB) โดยรัฐบาลฮ่องกงได้ปรับภาพลักษณ์ให้เป็นเมืองท่องเที่ยวสุขภาพยั่งยืนของเอเชียวางแผนการตลาดระยะยาวที่จะเพิ่มส่วนแบ่งตลาด MICE ให้ได้มากที่สุดรวมทั้งการลงทุนก่อสร้างโครงการขนาดใหญ่ 3 โครงการได้แก่ การขยายพื้นที่สนามบินนานาชาติเป็นศูนย์แสดงนิทรรศการนานาชาติ Harbor Lighting Show และโครงการยกระดับ

¹⁷ สมาคมธุรกิจท่องเที่ยว จังหวัดเชียงใหม่ พ.ศ. 2558. อนาคตภาคเหนือสู่ศูนย์กลางโลจิสติกส์ – ขนส่ง GMS – AEC เพื่อรองรับการท่องเที่ยว. หน้า 14 ใน ก้าวสู่ทศวรรษที่ 4 สมาคมธุรกิจท่องเที่ยว จังหวัดเชียงใหม่

เมืองวัฒนธรรมจัดโซนนิ่งเขตวัฒนธรรม โดยเขตเศรษฐกิจพิเศษฮ่องกงมีศักยภาพที่ได้เปรียบ/ความโดดเด่น ดังจะเห็นได้จากการได้รับรางวัลAsia's Best City for Business Events (CEI's Industry Awards ในปี 2012) โดยมีสถานที่จัดการประชุม ที่พักมาตรฐานระดับโลก และระบบการขนส่งสาธารณะและโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวที่เป็นเลิศ การได้รับรางวัล Best Business City in the World (Business Traveller Asia-Pacific Travel Awards ในปี 2009 และ 2010 ในด้านความเป็นเลิศด้านการประกอบอาหารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม (culinary expertise and cultural diversities) นอกจากนี้ ฮ่องกงยังได้ชื่อว่ามีเศรษฐกิจที่มีความเจริญเติบโต และตั้งอยู่บนภูมิศาสตร์ที่เป็นประตูสู่ประเทศจีน รวมทั้งการยกเว้นการตรวจลงตราในการเดินทางสำหรับประเทศมากกว่า 165 ประเทศ ยังเป็นปัจจัยดึงดูดให้มีผู้มาเยือนฮ่องกงจำนวนมาก

นอกจากนี้ ประเทศมาเลเซียได้ประกาศการจัดสรรงบประมาณ จำนวน 16 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เมื่อปลายปี 2553 สำหรับสนับสนุนการดำเนินงานของภาคธุรกิจการท่องเที่ยว ในปี พ.ศ. 2554 ซึ่งงบประมาณจำนวนนี้รวมเงินช่วยเหลือถึงจำนวน 25 ล้านริงกิต ซึ่งนายซารีฟ หัวหน้าของ Malaysia Convention and Visitor Bureau (MyCEB) กล่าวว่าแผนโครงการนี้จะมุ่งเน้นการส่งเสริมการค้านานาชาติซึ่งจะช่วยส่งเสริมมูลค่าเพิ่มเชิงเศรษฐกิจให้เพิ่มสูงขึ้น และงบประมาณในส่วนนี้ยังส่งเสริมการสร้างสถานที่จัดการประชุม MICE แห่งใหม่ นอกจากนี้ MyCEB ยังมีเป้าหมายที่จะต้อนรับผู้เข้าร่วมการประชุมนานาชาติ 100,000 คนในปี พ.ศ. 2558 ซึ่งมากกว่าจำนวนผู้เข้าร่วมประชุมใน พ.ศ. 2552 ที่มีเพียง 59,000 คนเท่านั้น¹⁸

ขณะที่มาเก๊า ภาครัฐได้ดำเนินนโยบายแผนยุทธศาสตร์กระตุ้นการตลาดของอุตสาหกรรม MICE ในเดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2552 ตั้งแต่ออกนโยบายดังกล่าวจนถึงวันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2554 พบว่ามีการจัดกิจกรรม MICE อันก่อให้เกิดผลกำไรถึง 269 กิจกรรม โดยมีผู้เข้าร่วมประชุมมากถึง 1,518,965 คน บริษัทที่จัดการประชุมต้องส่งแบบฟอร์มการประมูลและทำตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้โดยรัฐบาลของมาเก๊าเพื่อให้ได้รับเงินกู้ยืมจากรัฐบาล¹⁹

สำหรับประเทศไทยมีขีดความสามารถของธุรกิจไมซ์ในประเทศไทยที่ทัดเทียมกับประเทศพัฒนาแล้วหลายประเทศ ตลอดจนข้อได้เปรียบด้านค่าใช้จ่ายในการจัดงานที่ไม่สูงนัก สภาพภูมิอากาศ ที่ตั้งที่เป็นจุดศูนย์กลางของภูมิภาค และภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยว ได้นำมาซึ่งการขยายตัวของธุรกิจไมซ์ในประเทศไทย โดย ศูนย์วิจัยกิจการไทย ประมาณการว่า มูลค่ารายได้ธุรกิจไมซ์จากนักท่องเที่ยวต่างชาติ จะเพิ่มขึ้นจาก 86,270 ล้านบาทในปี 2556 ไปสู่ 113,982 ล้านบาทในปี 2559 โดยการแสดงสินค้านานาชาติ และการประชุมนานาชาติ มีการเติบโตอย่างโดดเด่น

สำหรับจังหวัดเชียงใหม่ นั้น คณะรัฐมนตรีได้มีมติในการประชุมคณะรัฐมนตรีนอกสถานที่ ณ จังหวัดเชียงใหม่ ปี พ.ศ. 2555 ได้ประกาศเป็น Year of MICE โดยกำหนดแผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรมแห่งไมซ์ จังหวัดเชียงใหม่ ปี พ.ศ. 2555-2559 ประกอบด้วย 4 กลยุทธ์สำคัญ ได้แก่ การบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ (Strategic Management) การปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐาน (Facility and Infrastructure) การปรับปรุงโลจิสติกส์ และการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการและบุคลากรในอุตสาหกรรมไมซ์

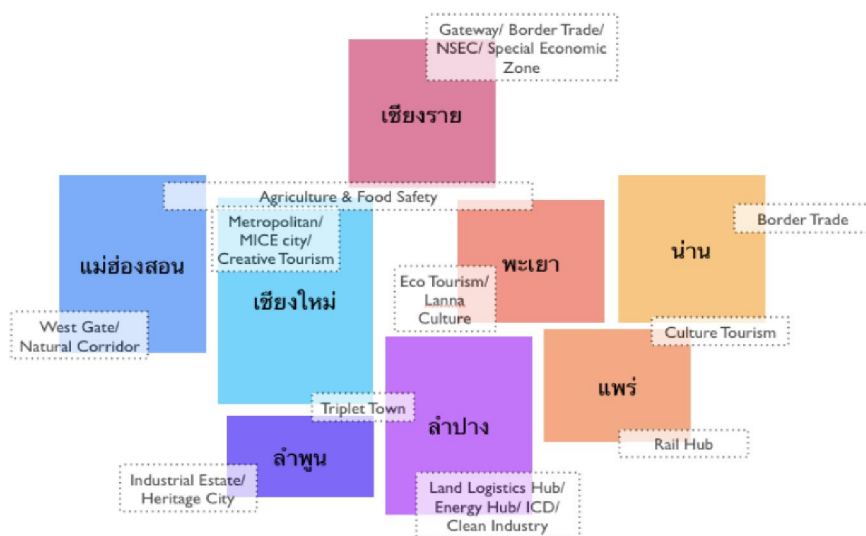
¹⁸ Pacific Asia Travel Association Issues&Trends Volumn 16 Iseue III. P.18

¹⁹ Pacific Asia Travel Association Issues&Trends Volumn 16 Iseue III. P.18

นอกจากนี้ จังหวัดเชียงใหม่ได้ร่วมลงนามบันทึกข้อตกลงความร่วมมือกับสำนักส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (องค์การมหาชน) หรือ สสปน. (TCEB) เพื่อผลักดันให้จังหวัดเชียงใหม่เป็น “นครแห่งไมซ์” (MICE City) โดยมีวัตถุประสงค์หลัก คือ สนับสนุนการจัดประชุมสัมมนา การแสดงสินค้าและการท่องเที่ยวระดับนานาชาติเพื่อช่วยขับเคลื่อนอุตสาหกรรมไมซ์ของจังหวัดเชียงใหม่สู่เวทีระดับโลก ทั้งนี้ คาดการณ์ว่าการเปิดบริการของศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติเชียงใหม่ และนโยบายผลักดันเชียงใหม่เป็นนครแห่งไมซ์ จะส่งเสริมให้อุตสาหกรรมไมซ์ของเชียงใหม่เติบโตมากกว่าปกติ จากเดิมโตเฉลี่ยปีละ 7-10% เป็นปีละไม่น้อยกว่า 10-15% จากปี พ.ศ. 2554 ที่ผ่านมา เชียงใหม่มีการจัดงานด้านไมซ์ จำนวน 427 ครั้งมีจำนวนนักเดินทางกว่า 6 หมื่นคน สร้างรายได้คิดเป็นมูลค่ากว่า 3.35 พันล้านบาท แบ่งเป็นกลุ่มไมซ์ในประเทศกว่า 1.9 หมื่นคน มูลค่ากว่า 82 ล้านบาท และนักเดินทางไมซ์จากต่างประเทศกว่า 4.07 หมื่นคนสร้างรายได้กว่า 3.27 พันล้านบาท ทั้งนี้ ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดภาคเหนือตอนบน ประกอบกับการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจและการเชื่อมโยงด้านการคมนาคมจะส่งผลให้การท่องเที่ยวในอนุภูมิภาคแม่น้ำโขงได้รับความนิยมและขยายตัวมากขึ้น ซึ่งจะส่งผลดีต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดใกล้เคียงทำให้ธุรกิจที่พัก โรงแรม การสำรวจ และลงทุนในพื้นที่มีมากขึ้น และทำให้การท่องเที่ยวเป็นหมุดคณะเพื่อจัดการประชุมสัมมนามีแนวโน้มที่จะเพิ่มมากขึ้นไปด้วย

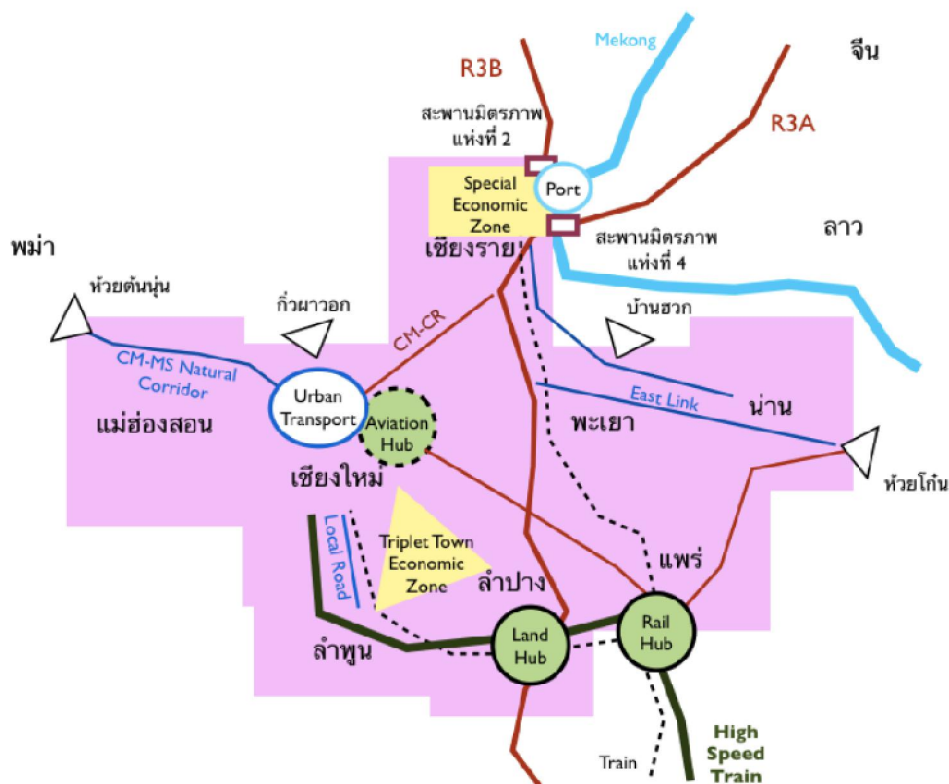
2.2.4 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมขนส่ง

ในทางภูมิศาสตร์และเศรษฐศาสตร์ ภาคเหนือตอนบนของประเทศไทย ถือเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญที่เชื่อมโยงส่วนกลางของประเทศไทยกับอนุภูมิภาคต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น GMS, BIMSTEC และ AEC ซึ่งเน้นหมายถึง ลูกค้า ทรัพยากร และโอกาสทางการเศรษฐกิจที่ทำหายภาคเหนือตอนบนของประเทศไทย ถือเป็นจังหวัดที่มีการพัฒนาในด้านต่างๆอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาด้านเกษตรกรรม อุตสาหกรรม การค้า การท่องเที่ยว และความกินดีอยู่ดีของผู้คน โดยกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบนซึ่งได้แก่ กลุ่มภาคเหนือตอนบน 1 อันประกอบด้วย จังหวัดแม่ฮ่องสอน จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดลำพูน และจังหวัดลำปาง และ กลุ่มภาคเหนือตอนบน 2 อันประกอบด้วย จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดพะเยา จังหวัดน่าน และจังหวัดแพร่ ได้กำหนดจุดเด่นและเป้าหมายในการพัฒนาในด้านต่างๆ ดังนี้

ในมุมมองการเชื่อมโยงเศรษฐกิจภาคเหนือตอนบนสู่เศรษฐกิจสากล กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบนมีความพร้อมในการเปิดประตูการค้า ทั้งประตูตะวันตก (West Gate) ของจังหวัดแม่ฮ่องสอนซึ่งเชื่อมโยง BIMSTEC และจีนตอนใต้และประตูการค้า(Gateway) ของจังหวัดเชียงรายและจังหวัดน่าน ซึ่งไม่เพียงแต่ส่งเสริมการค้าการชายแดน ยังส่งเสริมให้เกิดการไหลเวียนของนักท่องเที่ยวและสินค้าอีกด้วย ทั้งนี้ ลำปางและแพร่ ในฐานะศูนย์กลางโลจิสติกส์ทางบก และศูนย์การขนส่งทางราง ก็จะเป็นประตูเชื่อมโยงภาคเหนือตอนบนสู่ภูมิภาคอื่นๆ ของประเทศไทย ผ่านรูปแบบการขนส่งทั้งทางถนน และทางราง ทั้งในปัจจุบัน และโครงการโครงการรถไฟความเร็วสูงเชื่อมโยงเชียงใหม่-กรุงเทพฯ และรถไฟรางคู่สู่จังหวัดเชียงรายทั้งนี้ หากสินค้าและคนสามารถไหลเวียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ก็จะส่งผลการส่งเสริมความสามารถและโอกาสของภาคการผลิตและภาคการบริการ

ทั้งนี้ หากจะมองการเชื่อมโยงกิจกรรมต่างๆ ผ่านระบบโครงสร้างพื้นฐานทางด้านโลจิสติกส์ จะเห็นได้ว่า กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบนมีโอกาสในการเข้าถึงกลุ่มลูกค้าใหม่ๆ และตลาดใหม่ๆ บนพื้นฐานของทุนทางเศรษฐกิจการเกษตร อุตสาหกรรม การค้าและการท่องเที่ยวเดิม ผ่านทางเส้นทางตะวันออกตะวันตก และเส้นทางเหนือใต้ซึ่งจะสามารถเชื่อมประเทศเพื่อนบ้าน กลุ่มจังหวัดเอง และส่วนกลางของประเทศไทย บนพื้นฐานของโครงสร้างพื้นฐานเดิม ไม่ว่าจะเป็นเส้นทาง R3A, R3B, สะพานเชียงของ, ท่าเรือเชียงแสน ฯลฯ

นอกจากนี้ โครงการตามยุทธศาสตร์ประเทศที่จะลงทุนโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ (Mega Project) ที่จะเกิดขึ้นในจังหวัดภาคเหนือตอนบน อาทิ โครงการรถไฟความเร็วสูงเชียงใหม่-กรุงเทพฯ, มอเตอร์เวย์เชียงใหม่-เชียงราย โครงการสนามบินแห่งที่ 2 ของจังหวัดเชียงใหม่ โครงการรถไฟเด่นชัย-เชียงราย เป็นต้น ก็จะเป็นเครื่องมือทางเศรษฐกิจที่สำคัญในการกระตุ้นให้ภาคการท่องเที่ยวของจังหวัดเชียงใหม่และภาคเหนือ

เติบโตแบบก้าวกระโดดในอนาคต โดยเฉพาะอย่างยิ่งรถไฟความเร็วสูงกรุงเทพ-เชียงใหม่ จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาภูมิภาคที่สำคัญ ได้แก่

- 1) เป็นการสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวของภูมิภาคและลดระยะเวลาการเดินทางโดยเฉพาะจังหวัดเชียงใหม่ที่เป็นเมืองศูนย์กลางของภาคเหนือและสอดคล้องกับแผนพัฒนาเป็นเมืองศูนย์กลางธุรกิจ MICE รวมทั้งธุรกิจการท่องเที่ยวอื่นๆ
 - 2) เป็นการเพิ่มรูปแบบทางเลือกในการเดินทางโดยเฉพาะการเดินทางระหว่างจังหวัดตามแนวเส้นทาง ซึ่งปัจจุบันสามารถเดินทางได้โดยทางถนนและเป็นพื้นที่เขา ช่วยประหยัดระยะเวลาการเดินทาง เป็นรูปแบบการเดินทางที่ประหยัดพลังงาน ลดอุบัติเหตุ และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
 - 3) เป็นการเพิ่มโอกาสและศักยภาพในการพัฒนาเมือง กระตุ้นเศรษฐกิจ และการใช้ประโยชน์ที่ดินของจังหวัดตามแนวเส้นทางโดยเฉพาะพื้นที่โดยรอบสถานีจากแนวเส้นทางใหม่ ซึ่งรถไฟความเร็วสูงเป็นส่วนหนึ่งในการสนับสนุนสร้างความสำเร็จให้กับเมืองและชุมชนได้ โดยการวางแผนควบคุมไปกับการวางแผนการใช้ประโยชน์ที่ดิน (Land use planning) และการออกแบบชุมชนเมือง (Urban design) โดยรอบสถานีเพื่อรองรับการขยายตัวของเมืองและชุมชนและเพิ่มมูลค่าของอสังหาริมทรัพย์และธุรกิจบริเวณพื้นที่โดยรอบสถานี
- อย่างไรก็ตาม ในการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ขนาดใหญ่ในอนาคตเพื่อรองรับการพัฒนาและการท่องเที่ยวในพื้นที่ จำเป็นต้องให้ความสำคัญถึงระบบการขนส่งมวลชนภายในเขตเมืองด้วย เช่น ระบบ รถโดยสารสาธารณะ การเดินทางระหว่างเมืองท่องเที่ยว ที่ประสบปัญหาทรุดโทรมและขาดแคลนระบบการบริหารและจัดการที่ดีซึ่งเป็นตัวชี้วัดที่สำคัญในการสร้างความปลอดภัยและความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยว

2.2.5 แนวโน้มการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยว

ในปัจจุบันการแข่งขันในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้เริ่มเปลี่ยนจากการท่องเที่ยวแบบมวลชน (Mass Tourism) มาเป็นการท่องเที่ยวที่เจาะตลาดเฉพาะกลุ่ม (Niche Market) มากยิ่งขึ้น ขณะเดียวกันในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ประเทศต่างๆ ได้ให้ความสำคัญกับความสมดุลระหว่างรายได้ที่เกิดจากจำนวนนักท่องเที่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติไม่ให้ถูกทำลาย การบริหารจัดการแบบบูรณาการ การพัฒนารูปแบบของกิจกรรม และการสร้างองค์ความรู้ให้กับผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยว โดยแนวโน้มด้านการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวที่สำคัญ ได้แก่

■ การท่องเที่ยวแบบพำนักระยะยาว

สืบเนื่องด้วยเทคโนโลยีทางการแพทย์ที่มีความก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง รวมถึงความตื่นตัวด้านการดูแลสุขภาพในช่วงหลายสิบปีที่ผ่านมา ได้ส่งผลให้ผู้คนมีอายุยืนยาวขึ้น อัตราการตายของประชากรในหลายประเทศลดลงอย่างต่อเนื่องส่งผลให้หลายประเทศทั่วโลกมีจำนวนประชากรสูงอายุเพิ่มขึ้น จากรายงานของ World Bank พบว่าในปี 2554 ประเทศที่มีอัตราการพึ่งพิงประชากรวัยแรงงานของผู้ที่อายุ 65 ปีขึ้นไปสูงสุด 5 ลำดับแรกของโลก ได้แก่ ญี่ปุ่น อิตาลี เยอรมัน สวีเดน และกรีซ ตามลำดับ ในขณะที่ประเทศไทยมีอัตราการพึ่งพิงประชากรวัยแรงงานของผู้มีอายุ 65 ปีขึ้นไป 12.9 คนต่อประชากรวัยแรงงาน 100 คน นับเป็นลำดับที่ 69 ของโลก

ผลที่ตามมาคือการท่องเที่ยวเชิง “การพำนักระยะยาว” หรือ “Long Stay Tourism” ได้ขยายตัวเพิ่มสูงขึ้นเป็นลำดับ ทั้งนี้ตามความหมาย “การพำนักระยะยาว” ที่ให้ไว้โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย หมายถึง การพำนักระยะยาวในต่างประเทศ มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อการพักผ่อน เน้นการใช้ชีวิตประจำวัน เป็นกิจกรรมหลัก และการท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมเสริม ในที่นี้ ไม่รวมถึงการอพยพย้ายถิ่น การตั้งถิ่นที่อยู่อาศัยถาวร หรือการเข้ามาเพื่อประกอบอาชีพในประเทศนั้นๆ ตามความหมายนี้ นักท่องเที่ยวต่างชาติในลักษณะการพำนักระยะยาว แบ่งออกได้เป็น 4 กลุ่ม 1) กลุ่มที่เข้ามาพำนักระยะยาว โดยเฉพาะฤดูหนาวและ ผู้มารับการรักษาสุขภาพชั่วคราว 2) กลุ่มนักท่องเที่ยววัยเกษียณอายุ 50 ปีขึ้นไป ในที่นี้เน้นกลุ่มสุขภาพดีและช่วยเหลือตัวเองได้ 3) กลุ่มนักเรียนนักศึกษาที่เข้ามาศึกษาในประเทศ และ 4) กลุ่มนักกีฬาที่เข้ามาเก็บตัวในประเทศ²⁰

สำหรับจังหวัดเชียงใหม่ ด้วยศักยภาพของการเป็นเมืองน่าอยู่ทำให้เป็นสถานที่ที่ได้รับความนิยมในการพำนักระยะยาว โดยเฉพาะชาวญี่ปุ่น โดยมีปัจจัยสำคัญ ได้แก่ ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่ไม่ไกลจากญี่ปุ่นและภูมิอากาศไม่หนาวจัด ค่าครองชีพถูกกว่าถึง 3 เท่า มีที่พักที่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวพำนักระยะยาว มีโรงพยาบาลมาตรฐานระดับนานาชาติ และมีสถานกงสุลใหญ่ญี่ปุ่น ณ นครเชียงใหม่ที่ดูแลและช่วยเหลือชาวญี่ปุ่น โดยในอนาคตจังหวัดเชียงใหม่ต้องเร่งสร้างแบรนด์เชียงใหม่ให้เป็นที่ประทับใจของกลุ่มนักท่องเที่ยวแบบ Long Stay และพัฒนาให้เชียงใหม่เป็นเมืองแรกที่นักท่องเที่ยวจะนึกถึง (Top of Mind) สำหรับการท่องเที่ยวแบบ Long Stay ในเอเชีย เพื่อรองรับการขยายตัวของการท่องเที่ยวระยะยาวในอนาคต²¹

■ **การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ (Creative Tourism)** เป็นแนวโน้มการท่องเที่ยวที่กำลังได้รับความนิยมอยู่ขณะนี้ รูปแบบของ Creative Tourism เป็นการเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้ประสบการณ์ตรง (Hands on Experience) จากสถานที่นั้นๆ เช่นการเรียนรู้และลงมือทำงานศิลปะ กิจกรรม วัฒนธรรมของสถานที่นั้นๆ ซึ่งทำให้นักท่องเที่ยวเกิดประสบการณ์พิเศษที่จะไม่มีวันลืม ซึ่งกิจกรรม Creative Tourism ที่นักท่องเที่ยวต้องการมาเรียนรู้มากที่สุด 3 อันดับแรกได้แก่ เรียนนวดไทย เรียนทำอาหารไทย เรียนมวยไทย แนวคิดของการตลาดท่องเที่ยวในยุค 3.0 ต้องมีองค์ประกอบ 3 มิติ คือ เป็นประโยชน์กับสังคม คนรักสิ่งแวดล้อม และสร้างผลกำไรที่ยั่งยืนสำหรับทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นนักท่องเที่ยว บริษัทนำเที่ยว และผู้ประกอบการ ซึ่งการท่องเที่ยวแบบ Creative Tourism จะตอบโจทย์ Marketing 3.0 ได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ ประเทศไทยมีมรดกทางศิลปวัฒนธรรม ที่โดดเด่นเป็นเอกลักษณ์หนึ่งเดียวในโลกที่พร้อมจะนำมาสร้างมูลค่าเพิ่มให้เป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวรูปแบบ Creative Tourism ตลาดกลุ่มนี้ต้องสร้างมูลค่าเพิ่ม (Value Added) ให้แก่สินค้าท่องเที่ยวโดยนำเสนอ “ประสบการณ์” (Experience) ให้แก่นักท่องเที่ยว

²⁰ สมาคมธุรกิจท่องเที่ยว จังหวัดเชียงใหม่ พ.ศ. 2558 การส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบพำนักระยะยาวของชาวญี่ปุ่นในจังหวัดเชียงใหม่. หน้า 152 ใน ก้าวสู่ทศวรรษที่ 4 สมาคมธุรกิจท่องเที่ยว จังหวัดเชียงใหม่

²¹ สมาคมธุรกิจท่องเที่ยว จังหวัดเชียงใหม่ พ.ศ. 2558 การส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบพำนักระยะยาวของชาวญี่ปุ่นในจังหวัดเชียงใหม่. หน้า 153 ใน ก้าวสู่ทศวรรษที่ 4 สมาคมธุรกิจท่องเที่ยว จังหวัดเชียงใหม่

■ **การท่องเที่ยวเชิงผจญภัย (Adventure Tourism)** เป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นความตื่นเต้นขณะทำกิจกรรมนั้นๆ ซึ่งถือเป็นการท่องเที่ยวกลุ่มเฉพาะที่ได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น โดยเป็นการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวตามความต้องการของนักท่องเที่ยวที่รักในความท้าทาย หรือการนำความแปลกใหม่มาผสมผสานกับความท้าทาย ไม่ว่าจะเป็น การท่องเที่ยวแบบทัวร์เดินป่า การท่องเที่ยวด้วยจักรยาน/เสือภูเขา, การโรยตัวบนยอดไม้ (Zip lines) การล่องแก่งหรือพายเรือคายัค กิจกรรมยิงปืนแบบต่างๆ ทั้งที่ใช้กระสุนจริงและกระสุนพลาสติก การปีนเขาและ Canyoning การท่องเที่ยวโดยเครื่องบินเล็ก/บอลลูน รวมทั้งการเล่นพาราไกลเดอร์ การท่องเที่ยวด้วยจักรยานยนต์หรือ AT เป็นต้น โดยปัจจุบัน จังหวัดภาคเหนือตอนบนนั้นมีสถานที่ที่มีความสมบูรณ์ของทรัพยากรและกิจกรรมเชิงผจญภัยที่มีมาตรฐาน และเป็นที่ยึดดูความสนใจของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศจำนวนมาก

■ **กระแสความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม**

การอนุรักษ์ประเพณีวัฒนธรรมดั้งเดิม กำลังได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยว และมีแนวโน้มมากขึ้นแนวความคิดพัฒนาอย่างยั่งยืนได้ถูกเปลี่ยนถ่ายเข้าสู่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวโดยรวมอย่างเป็นลำดับและกำลังปรับเปลี่ยนสภาพไปสู่การจัดการที่คำนึงถึงขีดความสามารถรองรับของธรรมชาติ ชุมชนชนบทธรรมนิยม ประเพณีวัฒนธรรมและวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชุมชนและมุ่งเน้นสิ่งแวดล้อมและฐานทรัพยากรของพื้นที่ท่องเที่ยวเป็นสำคัญ ดังนั้น จึงเป็นโอกาสในการสร้างเอกลักษณ์และตราสัญลักษณ์สินค้าทางการท่องเที่ยววัฒนธรรมและธรรมชาติของประเทศไทยให้เป็นที่รู้จักและได้รับการยอมรับในระดับสากลมีการกระจายอำนาจและเปิดโอกาสให้ชุมชนและท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการมากขึ้นรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ให้สิทธิชุมชนในการอนุรักษ์หรือฟื้นฟูจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นศิลปวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นและของชาติและมีส่วนร่วมในการจัดการการบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมปัจจุบันองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงมีบทบาทสำคัญในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว

■ **ประเด็นท้าทายต่าง ๆ ของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว**

(1) การขยายตัวอย่างก้าวกระโดดของตลาดใหม่อาทิ ตลาดจีน อินเดีย และรัสเซียทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาในประเทศมากขึ้นอย่างมีหน้ได้ตั้งรับบริการที่จะให้การเติบโตของตลาดกลุ่มนี้เป็นไปอย่างมีคุณภาพและยั่งยืนเป็นประเด็นท้าทายในอันดับ 1

(2) การเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่จะทำให้กลุ่มประเทศในประชาคมรวมทั้งไทยกลายเป็นตลาดการค้าการลงทุนและการท่องเที่ยวที่ใหญ่อีกแห่งหนึ่งของโลกซึ่งมีแนวทางที่จะพัฒนาไปให้อยู่ในระดับเดียวกับประชาคมยุโรป หรือ EU ซึ่งในปีที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่าหลายประเทศเริ่มแสดงให้เห็นถึงความสนใจในมิติต่าง ๆ ที่จะมุ่งสู่ AEC ไม่ว่าจะเป็นอเมริกาหรือญี่ปุ่นการเปิดประเทศเมียนมาร์ก็จะเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่จะเป็นจุดดึงดูดใจนักท่องเที่ยวจากนอกภูมิภาค การปรับบทบาทและทิศทางของไทยให้ได้รับประโยชน์จากการเปิด AEC ท่ามกลางการแข่งขันที่จะเพิ่มขึ้นระหว่างประเทศสมาชิกด้วยกันเองซึ่งอาจจะส่งผลให้ไทยเสีย Market Share ในอนาคตจะเป็นอีกประเด็นท้าทายที่จะต้องหาแนวทางรับมือ

(3) สภาพเศรษฐกิจ สังคม การเมือง รวมทั้งสถานะตลาดอ้อมตัวของตลาดหลักนับเป็นประเด็นท้าทายที่อาจจะเรียกได้ว่าเป็นอุปสรรคที่ต้องก้าวผ่านเช่นกันเมื่อพิจารณาการเติบโตในปีที่ผ่านมากลุ่มประเทศที่การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้ส่งผลกระทบต่อค่อนข้างชัดเจนทำให้การขยายตัวการเดินทางท่องเที่ยวมาไทยไม่สูงนัก อาทิ อังกฤษ สแกนดิเนเวีย เยอรมนี อเมริกา สเปน อิตาลี ออสเตรเลีย และ อิหร่าน เป็นต้น ส่วนตลาดคนไทยในระยะสั้นนี้ ก็อาจจะได้ผลกระทบเช่นกันจากการยกเว้นตรวจลงตราเข้าญี่ปุ่นสำหรับคนไทยซึ่งอาจจะทำให้คนไทยเดินทางไปญี่ปุ่นมากขึ้น

(4) การพัฒนาด้านการคมนาคมในช่วงปีที่ผ่านมายังคงเป็นโอกาสที่จะทำให้เกิดการขยายตลาดให้กว้างขึ้นได้ อาทิ การขยายเครือข่ายการบินไปยังเมืองรองของสายการบินตะวันออกกลางจากเมืองรองในยุโรปมาไทย และการเพิ่มที่นั่งโดยสารของ Low Cost Airline สำหรับเส้นทางการบินในระยะสั้นเชื่อมโยงจากญี่ปุ่น จีน เกาหลี อินเดีย มากรุงเทพฯ ภูเก็ต เป็นต้น หรือแม้แต่นโยบายรถคันแรกของคนไทยก็ส่งผลกระทบต่อการเดินทางของนักท่องเที่ยวเช่นกัน

(5) โครงสร้างการบริหารจัดการยังขาดเสถียรภาพขาดองค์กรกลางที่มีอำนาจในการบังคับให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกระทำตามแผนรวมและบังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพและรวมถึงกฎระเบียบของรัฐที่ตามไม่ทันการพัฒนาในภาคเอกชนการวางแผนที่ไม่นำไปสู่การปฏิบัติหรือการลงทุนขาดการมีส่วนร่วมของประชาชนและภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) และชุมชนขาดความรู้ด้านการท่องเที่ยว โดยเฉพาะการจัดการภูมิทัศน์และการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับท้องถิ่นการลงทุนด้านการท่องเที่ยวเน้นการก่อสร้างมากกว่าการจัดการภูมิทัศน์ และขาดการมีส่วนร่วมจากชุมชนในท้องถิ่น และหน่วยงานทุกระดับทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวขาดความเชื่อมโยงระหว่างท้องถิ่น จังหวัดกลุ่มจังหวัด และประเทศ²²

²² กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2554

ส่วนที่ 3

ข้อมูลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT Analysis)

3.1 สรุปการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT Analysis)

จุดแข็ง (Strengths)		จุดอ่อน (Weaknesses)	
S1	แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมมีเอกลักษณ์และความโดดเด่น	W1	จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงขาดการบริหารจัดการด้านผังเมือง/ ภูมิทัศน์ของเมืองที่มีประสิทธิภาพ
S2	กิจกรรม/ รูปแบบของการท่องเที่ยวมีความหลากหลาย	W2	จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงขาดระบบขนส่งมวลชนที่เชื่อมโยงกัน
S3	งานประเพณี หรือเทศกาลต่างๆ ที่จัดขึ้นในพื้นที่ จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในวงกว้าง	W3	จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงขาดการบริหารจัดการห่วงโซ่อุปทานในธุรกิจ MICE/ การบริหารจัดการการท่องเที่ยวบางแห่งยังขาดประสิทธิภาพ และเป็นมืออาชีพ
S4	ศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติเฉลิมพระเกียรติ 7 รอบพระชนมพรรษา มีพื้นที่ขนาดใหญ่ พร้อมต่อการรองรับการจัดการประชุม/ การแสดงสินค้าทั้งระดับชาติและระดับนานาชาติ	W4	ขาดการพัฒนา/ สร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่แหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่ให้สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวกลับมาเยือนซ้ำหรือเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวกลุ่มใหม่ๆ
S5	จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงมีวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีความหลากหลาย	W5	ขาดการเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวทั้งภายในจังหวัด และระหว่างจังหวัดใกล้เคียง
		W6	กฎหมาย ระเบียบปัจจุบันไม่เอื้อต่ออำนวยความสะดวกดำเนินธุรกิจ MICE/ การท่องเที่ยว

โอกาส (Opportunities)		อุปสรรค (Threats)	
O1	นโยบายรัฐบาลในการส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวและบริการ	T1	การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวในต่างประเทศ โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศอาเซียนที่มีจุดขายเดียวกัน
O2	การขยายเส้นทางการบินและเส้นทางคมนาคมทางบกที่เชื่อมโยงกับพื้นที่	T2	ปัญหาภัยธรรมชาติ (ปัญหาหมอกควันไฟป่า/ อุทกภัย)
O3	แนวโน้มการขยายตัวธุรกิจ MICE ในประเทศไทย เนื่องจากมีความสามารถการแข่งขันด้านราคา	T3	ปัญหาเสถียรภาพทางการเมืองของประเทศไทย
O4	กระแสความนิยมต่อจังหวัดเชียงใหม่ในตลาดเกิดใหม่	T4	ประเทศในภูมิภาคมีขีดความสามารถในการบริหารธุรกิจ MICE ดีกว่าประเทศไทย
O5	ประเทศภูมิภาคเอเชียมีกำลังซื้อที่สูงขึ้น		

3.2 รายละเอียดการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT Analysis)

จุดแข็ง (Strengths)

1. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมมีเอกลักษณ์และความโดดเด่น

ภูมิภาคเหนือมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงาม ทั้งป่าไม้ น้ำตก ภูเขา สวนผักและผลไม้เมืองหนาว และแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม ซึ่งมีความเป็นเอกลักษณ์และมีความโดดเด่นตามลักษณะทางภูมิศาสตร์

2. กิจกรรม/ รูปแบบของการท่องเที่ยวมีความหลากหลาย

จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงมีรูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลายและมีชื่อเสียงจำนวนมาก ทั้งด้านโบราณสถาน ศิลปวัฒนธรรม แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติต่างๆ อาทิ แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เชียงวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ เชียงเกษตร เชียงอนุรักษ์ เชียงสุขภาพ และเชิงสร้างสรรค์ต่างๆ พร้อมด้วยพืชพันธุ์ดอกไม้ที่งดงาม ผลไม้ที่อุดมสมบูรณ์ สำหรับจังหวัดเชียงใหม่ได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม ๒๕๕๔ ให้จังหวัดเชียงใหม่เป็นนครที่เป็นที่สุดแห่งความงามทางวัฒนธรรม (Chiang Mai : The Most Splendid City of Culture) ทำให้เชียงใหม่เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายทั้งในและต่างประเทศ และกลายเป็นเมืองท่องเที่ยวสำคัญระดับโลก สิ่งเหล่านี้สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาเยือนจังหวัดเชียงใหม่เพิ่มมากขึ้นจัดอยู่ในอันดับที่ 4 ของประเทศ รองจากกรุงเทพมหานคร ภูเก็ต และชลบุรี ส่งผลถึงรายได้ที่เพิ่มขึ้นจากการท่องเที่ยว ซึ่งในภาพรวมการท่องเที่ยวเชียงใหม่ในปี 2555 จากการประเมินข้อมูลเบื้องต้น คาดว่าขยายตัวเพิ่มขึ้นกว่า ร้อยละ 10 เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2554 ทั้งจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้ โดยข้อมูลจากกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา พบว่าปี 2554 มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาประมาณ 5,661,673 คน เพิ่มขึ้นจากปี 2553 จำนวน 620,756 คน (12.31%) แยกเป็นชาวไทย 3,622,511 คน (63.98%) ชาวต่างประเทศ 2,039,162 คน (36.02%) มีรายได้ประมาณ 43,000 ล้านบาท ดังนั้น จำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้ปี 2555 จึงน่าจะมีการขยายตัวเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 และมีแนวโน้มว่าจะได้รับความนิยมทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง

3. งานประเพณี หรือเทศกาลต่างๆ ที่จัดขึ้นในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในวงกว้าง

จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงเป็นเมืองที่มีประเพณีและวัฒนธรรมที่มีความโดดเด่น งดงามมากที่สุดแห่งหนึ่ง รวมทั้งมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะด้วย ที่เป็นเช่นนี้สืบเนื่องมาจากการที่เมืองเชียงใหม่มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน ซ้ำยังเคยเป็นราชธานีและเป็นศูนย์กลางความเจริญรุ่งเรืองในทุกด้านของอาณาจักรล้านนา จึงทำให้รับเอาวัฒนธรรมจากต่างถิ่นเข้ามาผสมผสานกับวัฒนธรรมของตน รวมทั้งยังได้รับวัฒนธรรมจากพระพุทธศาสนาเข้ามาอีกทอดด้วย จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงจึงมีการผสมผสานหล่อหลอมวัฒนธรรมขึ้นมาใหม่กลายเป็นวัฒนธรรมอันมีเอกลักษณ์เฉพาะตน อาทิ วัฒนธรรมการแต่งกาย วัฒนธรรมการสร้างบ้านเรือน วัฒนธรรมการใช้ภาษา เป็นต้น อย่างเช่นจังหวัดเชียงใหม่มีการจัดเทศกาล งานประเพณี และกิจกรรมอยู่มากมายที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และชาวต่างชาติเป็นจำนวนมาก งานประเพณีที่สำคัญๆ อาทิ

- งานร่มบ่อสร้าง จัดขึ้นประมาณเดือนมกราคมของทุกปีที่บริเวณศูนย์หัตถกรรม ร่มบ่อสร้าง อำเภอสันกำแพง มีการแสดงและจำหน่ายผลิตภัณฑ์ต่างๆที่ทำจากกระดาษสา โดยเฉพาะร่มบ่อสร้าง

- งานไม้แกะสลักบ้านถวาย จัดขึ้นในเดือนมกราคม ที่หมู่บ้านถวาย อำเภอหางดง มีการจำหน่ายและสาธิตการแกะสลักไม้ และหัตถกรรมพื้นบ้าน

- งานมหกรรมไม้ดอกไม้ประดับ เป็นงานที่จัดขึ้นในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ของทุกปี ในงานจัดให้มีการประกวดสวนหย่อมพันธุ์ไม้ดอกไม้ประดับ ภาคเช้าของงานจะจัดให้มีขบวนรถบุปผชาติ และนางงามบุปผชาติ แห่จากบริเวณหน้าสถานีรถไฟ ผ่านสะพานนวรัฐไปสู่สวนสาธารณะหนองบวหาด

- งานประเพณีสงกรานต์ หรือ งานปีใหม่เมืองเชียงใหม่ ซึ่งได้รับการยอมรับว่าเป็นสถานที่ที่จัดงานประเพณีสงกรานต์ที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศไทย มีทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติมาร่วมงาน ซึ่งประเพณีสงกรานต์นี้จัดขึ้นระหว่างวันที่ 13-15 เมษายน ของทุกปี ชาวเชียงใหม่มีการจัดขบวนแห่พระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมืองเมือง ได้แก่ พระพุทธสิหิงค์ และขบวนแห่นางสงกรานต์ที่ประดับประดาตกแต่งอย่างอลังการแห่รอบเมืองเชียงใหม่ รวมทั้งมีการทงน้ำพระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมือง ทงน้ำพระสงฆ์ การก่อบพระเจดีย์ทราย รดน้ำดำหัวผู้ใหญ่ การเล่นสาดน้ำกัน รวมทั้งยังมีการละเล่นต่างๆ อย่างสนุกสนานอีกด้วย

- ประเพณีแห่ไม้ค้ำโพธิ์ จัดขึ้นในเดือนเมษายน ในวันที่ 15 เป็นต้นไป ของทุกปี ที่บริเวณตัวเมืองจอมทอง มีขบวนรถจากชุมชน ห้างร้าน กลุ่มต่างๆ กว่า 40 ขบวน แห่ไปตามเมืองจอมทอง อำเภอจอมทอง จนถึง วัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร เป็นประเพณีที่สืบทอดกันมานานกว่า 200 ปี ตามตำนานเกิดขึ้นที่อำเภอจอมทอง ถือเป็นแห่งแรกของประเทศไทยและแห่งเดียวในโลก ประเพณีแห่ไม้ค้ำโพธิ์ กลายเป็นต้นแบบของการแห่ไม้ค้ำสะหลีของชาวล้านนา จนได้รับความนิยมไปทั่วภาคเหนือ และเป็นประเพณีที่เริ่มมีชื่อเสียงโด่งดัง และได้รับความนิยมอย่างมาก

- งานประเพณีเข้าอินทิล เป็นพิธีสักการบูชา เสาหลักเมืองอินทิล หรือเสาหลักเมืองของเชียงใหม่ ตั้งอยู่ภายในบริเวณ วัดเจดีย์หลวง อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ชาวบ้านชาวเมืองทั้งเฒ่าแก่หนุ่ม – สาว จะพากันนำเอาดอกไม้ธูปเทียน น้ำมันส้มป่อย ใส่พานหรือภาชนะ ไปทำการสรงสรง สักการบูชา

- ประเพณีเดินขึ้นดอยสุเทพในวันวิสาขบูชา เป็นประเพณีที่จัดขึ้นทุกปีในคืนวันขึ้น 14 ค่ำ เดือน 6 หนึ่งคืนก่อนวันวิสาขบูชา ชาวเชียงใหม่จะพร้อมใจกันเดินขึ้นไปกราบนมัสการพระบรมธาตุดอยสุเทพอย่างพร้อมเพรียงและถือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติสืบเรื่อยมา

- จุลกฐิน หลังจากผ่านเทศกาลออกพรรษาแล้วยังมีกฐินที่เรียกว่า จุลกฐิน หรือที่คนโบราณเรียกว่า “กฐินเล่น” ที่มีลักษณะพิเศษ คือ ไม้ใช้ถึงเวลาก็สามารถไปทอดที่วัดได้ มีการแห่ด้วยกลองสะบัดชัยตามด้วยการฟ้อนเจิง ศิลปะเก่าแก่ของพ่อเฒ่า มาถวายที่วัดยางหลวง วัดเก่าแก่ของ อ.แม่แจ่ม จ.เชียงใหม่

- งานประเพณียี่เป็ง เป็นงานประเพณี อันยิ่งใหญ่แห่งดินแดนล้านนาที่ได้ปฏิบัติสืบทอดกันมาตั้งแต่ครั้งโบราณกาล "ยี่เป็ง" หรือวันเพ็ญเดือนยี่ของชาวล้านนา ตรงกับวันเพ็ญเดือน 12 ของภาคกลางอันเป็นช่วงปลายฤดูฝน ต้นฤดูหนาว อากาศปลอดโปร่งท้องฟ้าแจ่มใส ธรรมเนียมปฏิบัติของชาวล้านนาอย่างหนึ่งนอกเหนือจากการลอยกระทงในแม่น้ำก็คือ การจุดประทีปโคมไฟ ลอยขึ้นไปสว่างไสวบนท้องฟ้า โดยมีคติความเชื่อที่ว่า เพื่อบูชาพระเกตุแก้วจุฬามณี บนสรวงสวรรค์ หรือบ้างก็เชื่อว่าเป็นการลอยเคราะห์ หรือสะเดาะเคราะห์ให้เกิดความเป็นมงคลแก่ชีวิต¹

4. ศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติเฉลิมพระเกียรติ 7 รอบพระชนมพรรษา มีพื้นที่ขนาดใหญ่ พร้อมต่อการรองรับการจัดการประชุม/การแสดงสินค้าทั้งระดับชาติและระดับนานาชาติ

จังหวัดเชียงใหม่มีความพร้อมในการจัดกิจกรรมระดับนานาชาติ เนื่องจากมีร้านอาหาร โรงแรมที่พัก รีสอร์ท และมีศูนย์ประชุมที่ได้มาตรฐาน มีขนาดใหญ่ที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้บนเนื้อที่กว่า

¹ <http://www.cmtourism.com/th/info-content/จังหวัดเชียงใหม่>

326 ไร่ ได้แก่ ศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติเฉลิมพระเกียรติ 7 รอบพระชนมพรรษา (The International Convention and Exhibition Centre Commemorating His Majesty's 7th Cycle Birthday Anniversary) ซึ่งมีความพร้อมในการรองรับการประชุมสัมมนา การจัดนิทรรศการและงานแสดงสินค้า ทั้งระดับประเทศและระดับนานาชาติด้วยพื้นที่ใช้สอยกว่า 60,000 ตารางเมตร พร้อมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกและการบริการที่ครบครัน ทันสมัย เพื่อตอบสนองความต้องการของธุรกิจไมซ์ นอกจากนี้ยังเป็นศูนย์กลางทางด้านเศรษฐกิจ การค้า การลงทุนของภาคเหนือ เป็นที่ตั้งของหน่วยงานระดับภาค ทั้งภาครัฐและเอกชนมากมายหลายแห่ง

5. จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงมีวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีความหลากหลาย

ภาคเหนือ หรือล้านนา ดินแดนแห่งความหลากหลายทางประเพณีและวัฒนธรรมที่มีความน่าสนใจไม่น้อยไปกว่าภาคอื่นของไทย เพราะเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยเสน่ห์มนต์ขลัง ภาคเหนือมีลักษณะเป็นเทือกเขาสลับกับที่ราบ ผู้คนจะกระจายตัวอยู่เป็นกลุ่ม มีวิถีชีวิต และขนบธรรมเนียมเป็นของตนเอง แต่ก็มี การติดต่อระหว่างกัน วัฒนธรรมของภาคเหนือหรืออาจเรียกว่า "กลุ่มวัฒนธรรมล้านนา" ซึ่งเป็น วัฒนธรรมเก่าแก่และมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ทั้ง สำเนียงการพูด การขับร้อง ฟ้อนรำ หรือการจัด งานฉลองสถานที่สำคัญที่มีแต่โบราณ

จุดอ่อน (Weaknesses)

1. จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงขาดการบริหารจัดการด้านผังเมือง/ภูมิทัศน์ของเมืองที่มีประสิทธิภาพ

ผลจากความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของจังหวัดเชียงใหม่ทำให้สภาพแวดล้อมของเมืองเชียงใหม่ และพื้นที่ใกล้เคียงเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะที่ตอบสนองทางด้านการค้าการลงทุนจำนวนมาก ซึ่งมีทั้งอาคาร สิ่งปลูกสร้าง ระบบโทรคมนาคม และป้ายโฆษณาและประชาสัมพันธ์ทั้งขนาดเล็กและขนาดใหญ่ ซึ่งยังขาดระบบการบริหารจัดการด้านผังเมืองที่จะกำหนดให้การพัฒนาเป็นไปในรูปแบบเดียวกันและสอดคล้องกับลักษณะภูมิประเทศ ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น หรือขาดเอกลักษณ์ในเชิงพื้นที่

2. จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงขาดระบบขนส่งมวลชนที่เชื่อมโยงกัน

จังหวัดเชียงใหม่ยังขาดระบบการขนส่งสาธารณะที่ดีในการรองรับการเดินทางของประชาชน จึงมีการใช้รถส่วนตัวจำนวนมากและเพิ่มขึ้นทุกปี ทั้งรถยนต์และจักรยานยนต์เพื่อเดินทางสู่ตัวเมืองเชียงใหม่ ทำให้เกิดปัญหาด้านจราจรในช่วงเวลาเร่งด่วน เช่น ช่วงเวลาเช้าและช่วงเวลาเย็น เป็นต้น รวมทั้ง ขาดระบบขนส่งมวลชนสาธารณะสำหรับการเดินทางระหว่างจังหวัดที่เชื่อมโยงกันอย่างมีประสิทธิภาพ

3. จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงขาดการบริหารจัดการห่วงโซ่อุปทานในธุรกิจ MICE/ การบริหารจัดการการท่องเที่ยวบางแห่งยังขาดประสิทธิภาพและเป็นมืออาชีพ

การบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวและธุรกิจ MICE ในจังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงยังมีการบริหารแบบแยกส่วนและต่างคนต่างทำ ยังขาดการบูรณาการของห่วงโซ่อุปทานของผู้ประกอบการแหล่งท่องเที่ยวและธุรกิจ MICE จึงทำให้การพัฒนาเป็นไปในทิศทางที่ต่าง ๆ กัน

4. ขาดการพัฒนา/สร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่แหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่ให้สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวกลับมาเยือนซ้ำหรือเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวกลุ่มใหม่ๆ

แหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่และภูมิภาคเหนือยังขาดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิมให้มีศักยภาพการรองรับนักท่องเที่ยวได้เพิ่มมากขึ้น และขาดการพัฒนาเพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับแหล่งท่องเที่ยวให้มีความน่าสนใจหรือมีจุดเด่นมากขึ้น รวมทั้ง การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ๆ ที่มีความหลากหลายเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มเดิมให้เกิดการเที่ยวซ้ำ และดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มใหม่ๆ เพิ่มขึ้น

5. ขาดการเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวทั้งภายในจังหวัดและระหว่างจังหวัดใกล้เคียง

ภูมิภาคเหนือมีแหล่งท่องเที่ยวทั้งทางธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ศาสนา และประวัติศาสตร์จำนวนมาก แต่สถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ เหล่านี้ยังขาดการเชื่อมโยงทางการเรื่องราว (story) การเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยว และการเชื่อมโยงในการบริหารจัดการเชิงบูรณาการ รวมทั้ง ขาดการประชาสัมพันธ์ที่ต่อเนื่อง

6. กฎหมาย ระเบียบปัจจุบันไม่เอื้อต่ออำนวยความสะดวกการดำเนินธุรกิจ MICE/ การท่องเที่ยว

ข้อกฎหมาย ข้อกำหนด หรือระเบียบทั้งภายในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการภาคการท่องเที่ยวและการดำเนินธุรกิจ MICE การลงทุนในประเทศ และการค้าระหว่างประเทศ อาจเป็นข้อจำกัดต่อการต่อยอดการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวและธุรกิจ MICE เช่น การใช้ VISA สำหรับการเดินทางเพื่อการท่องเที่ยว ระเบียบเกี่ยวกับการนำเข้าการส่งออกสินค้าซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการจัดแสดงสินค้าและนิทรรศการ เป็นต้น

โอกาส (Opportunities)

1. นโยบายรัฐบาลในการส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวและบริการ

รัฐบาลมีนโยบายการดำเนินการเพื่อขับเคลื่อนนโยบายสร้างรายได้จากการท่องเที่ยว 2 ล้านล้านบาท ในปี 2558 ใน 6 ยุทธศาสตร์ คือ

- (1) ยุทธศาสตร์ด้าน marketing การดำเนินงานตลาดต่างประเทศ
- (2) ยุทธศาสตร์ด้าน Tourism Attractions
- (3) ยุทธศาสตร์ด้าน Logistics
- (4) ยุทธศาสตร์ด้านความเชื่อมั่น เช่น การแก้ไขปัญหาแท็กซี่ป้ายดำ การจัดตั้งศูนย์อำนวยความสะดวกช่วยเหลือนักท่องเที่ยว การเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของตำรวจท่องเที่ยว
- (5) ยุทธศาสตร์ด้านการอำนวยความสะดวก การแก้ไขปัญหาและการให้บริการในสนามบินสุวรรณภูมิ ในการจัดทำระบบช่องทางตรวจหนังสือเดินทางอัตโนมัติ การจัดทำ E-Visa ในสถานทูต/สถานกงสุลไทย
- (6) ยุทธศาสตร์ด้านสินค้าและบริการ ที่มีผลการดำเนินงานการทบทวนหลักเกณฑ์การขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม และการเข้มงวดกับสถานประกอบการ โดยการแก้ไขหลักเกณฑ์การขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม และการแก้ไขปัญหาสถานประกอบการที่ไม่มีใบอนุญาตโรงแรม Service Apartment ให้ดำเนินการถูกต้องตามกฎหมาย

2. การขยายเส้นทางการบินและเส้นทางคมนาคมทางบกที่เชื่อมโยงกับพื้นที่

จังหวัดเชียงใหม่เป็นเมืองหลักของภาคเหนือ เป็นศูนย์กลางการพาณิชย์ อุตสาหกรรมและการคมนาคม จึงมีเส้นทางคมนาคมหลักทั้งทางรถยนต์ รถไฟ และทางอากาศ มีทางหลวงแผ่นดิน ทางหลวงจังหวัด และเส้นทางมาตรฐานหลายสายทำให้การเดินทางติดต่อภายในจังหวัด หรือการเดินทางสู่จังหวัดใกล้เคียงและกรุงเทพมหานครเป็นไปด้วยความสะดวก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการคมนาคมทางอากาศ มีสนามบินนานาชาติขนาดใหญ่เป็นอันดับ 3 ของประเทศ รองจากสนามบินสุวรรณภูมิ และสนามบินดอนเมืองตามลำดับ สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ถึง 6 ล้านคน/ปี รองรับการขนส่งสินค้าได้ 30,000 ตันต่อปี มีเที่ยวบินตรงไปยังประเทศต่างๆ ในภูมิภาคถึง 14 เส้นทางการบิน โดยเฉพาะประเทศในแถบเอเชียมีเที่ยวบินโดยตรงจากเชียงใหม่ไปยังหลายประเทศ เช่น ประเทศมาเลเซีย จีน เกาหลีใต้ ลาว สิงคโปร์ พม่า มาเก๊า ฮองกง เป็นต้น (ข้อมูล: ท่าอากาศยานเชียงใหม่ ณ สิงหาคม 2556) ดังนั้น เชียงใหม่จึงพร้อมที่จะพัฒนาไปสู่การเป็นศูนย์กลางการบินนานาชาติของภูมิภาค (Aviation Hub) นอกจากนี้ ยังมีเส้นทางคมนาคมทางบกที่เชื่อมต่อกับเส้นทาง R3A สู่ประเทศจีนตอนใต้ และรัฐบาลได้มีนโยบายที่จะสร้างระบบรถไฟความเร็วสูง และรถไฟทางคู่ เชื่อมระหว่างกรุงเทพ – เชียงใหม่ ซึ่งจะเป็นการเพิ่มศักยภาพ ด้านการค้าและการท่องเที่ยวเป็นอย่างดี

3. แนวโน้มการขยายตัวธุรกิจ MICE ในประเทศไทย เนื่องจากมีความสามารถการแข่งขันด้านราคา

ประเทศไทยมีความทัดเทียมกับประเทศพัฒนาแล้วหลายๆประเทศ ประกอบกับข้อได้เปรียบของประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดงานที่ไม่สูงมากนักเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ สภาพภูมิอากาศที่เหมาะสม ทำเลที่ตั้งของประเทศไทยที่เป็นจุดศูนย์กลางของภูมิภาค รวมถึงภาพลักษณ์ของประเทศไทยในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความหลากหลาย และความโดดเด่นในด้านอสังหาริมทรัพย์ของผู้คนซึ่งเป็นที่ยอมรับของชาวต่างชาติ กล่าวได้ว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่มีความเหมาะสมต่อการจัดงานในกลุ่มไมซ์ (Meetings, Incentives, Conventions and Exhibitions: MICE) ซึ่งครอบคลุมถึงการจัดประชุม การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล การจัดสัมมนา และการจัดงานแสดงสินค้า

4. กระแสความนิยมต่อจังหวัดเชียงใหม่ในตลาดเกิดใหม่

เชียงใหม่ นับเป็นศูนย์กลางของจังหวัดในภาคเหนือ โดยเฉพาะเรื่องการท่องเที่ยว ที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักและได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศ เนื่องจากความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวทั้งทางด้านธรรมชาติอันงดงาม ด้านศิลปวัฒนธรรม และประเพณีของชาวเชียงใหม่ที่เป็นเอกลักษณ์น่าประทับใจ และความพร้อมในเรื่องสถานที่พักและบริการด้านการท่องเที่ยวต่างๆ ที่หลากหลาย เป็นที่ดึงดูดคนมาท่องเที่ยววันละล้านคนในแต่ละปี

สถานการณ์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในช่วง 9 เดือนแรกของปี 2556 มีทิศทางที่สดใส ทั้งจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้เติบโตร้อยละ 23 เป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยมีจำนวนนักท่องเที่ยวประมาณ 19.67 ล้านคน สร้างรายได้ทางการท่องเที่ยวประมาณ 853,122 ล้านบาท (ทั้งนี้ สถิติเดือนกันยายน ยังคงเป็นตัวเลขประมาณการจากกรมการท่องเที่ยว)

ตลาดที่เป็นแรงผลักดันสำคัญที่ทำให้การท่องเที่ยวไทยเติบโตแบบก้าวกระโดด ยังคงเป็นตลาดจีนและรัสเซีย ซึ่งเป็นตลาดขนาดใหญ่ ที่เติบโตก้าวกระโดดต่อเนื่องตั้งแต่ปลายปีที่ผ่านมา โดยในช่วง 9 เดือนแรกตลาดจีนเติบโตร้อยละ 93 สูงที่สุด ส่วนหนึ่งเกิดจากการหันมาจองทัวร์เข้าไทยเป็นจำนวนมากก่อนที่ราคาทัวร์จะปรับตัวสูงขึ้นในเดือนตุลาคมเป็นต้นไป อันเป็นผลจากกฎหมายท่องเที่ยว ฉบับใหม่ของจีน ส่วนตลาดรัสเซียเติบโตร้อยละ 37 (ททท.)

5. ประเทศภูมิภาคเอเชียมีกำลังซื้อที่สูงขึ้น

เอเชียขยายทางการตลาดได้สูงมากขึ้น เนื่องจากเอเชียเป็นภูมิภาคที่มีประชากรจำนวนมากที่สุดในโลก โดยประชากรในเอเชียตะวันออก เอเชียใต้ และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้รวมกัน มีจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งของประชากรโลก โดยเฉพาะจีนและอินเดียที่มีประชากรรวมกันถึง 1 ใน 3 ของโลกซึ่งประชากรใน 3 ภูมิภาคในเอเชียมีกำลังซื้อสูง สืบเนื่องจากมีอัตราการขยายตัวของรายได้ต่อหัวประชากรสูงที่สุดในโลก

อุปสรรค (Threats)

1. การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวในต่างประเทศโดยเฉพาะในกลุ่มประเทศอาเซียนที่มีจุดขายเดียวกัน

ประเทศในภูมิภาคเอเชียโดยเฉพาะในกลุ่มประเทศอาเซียนมีแหล่งท่องเที่ยวคล้ายกัน เช่น แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีทรัพยากรทางธรรมชาติที่ใกล้เคียงกันอันเป็นผลมาจากสภาพทางภูมิศาสตร์ หรือแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ แหล่งท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรม ประเพณี อาทิ ประเทศสิงคโปร์ก็พยายามใช้ความหลากหลายของเชื้อชาติมาเป็นจุดขายในการท่องเที่ยวภายใต้แนวคิดที่ว่า Uniquely Singapore โดยมีการฟื้นฟูแหล่งวัฒนธรรมดั้งเดิมของชาติสิงคโปร์ เชื้อชาติจีน อินเดียและมลายูในประเทศให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยว สำหรับประเทศมาเลเซีย การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะเน้นความเป็นมุสลิมสำหรับนักท่องเที่ยวที่อยากสัมผัสวิถีชีวิตต่างๆ ของมุสลิม รวมทั้งประเทศพม่า เวียดนามก็พยายามใช้จุดแข็งทางวัฒนธรรมสร้างจุดขายในการท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น การที่ประเทศในกลุ่มอาเซียนที่มีจุดขายด้านแหล่งท่องเที่ยวแบบเดียวกับประเทศไทยก็จะเป็นทางเลือกให้กับนักท่องเที่ยวที่จะเข้ามาในภูมิภาคอาเซียนที่อาจจะเลือกไปประเทศอื่นแทน

2. ปัญหามลพิษ (ปัญหาหมอกควันไฟป่า/ อุทกภัย)

ปัญหาความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ เช่น การตัดไม้ทำลายป่า การแผ้วถาง เมาชยะ และเผาพื้นที่เพื่อทำการเกษตร รวมทั้งการขยายตัวของเมืองเข้าสู่พื้นที่ซึ่งเหมาะสมแก่การเพาะปลูกในขณะที่จังหวัดเชียงใหม่ยังขาดการส่งเสริมการอนุรักษ์ฟื้นฟูและลดข้อขัดแย้งในการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพเพียงพอ ขาดการส่งเสริมการจัดการและการใช้พลังงานที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังมีปัญหาที่มีสาเหตุมาจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติธรรมชาติ เช่น ภัยหนาว ภัยแล้ง อุทกภัย วาตภัย อัคคีภัยที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเป็นประจำทุกปี แต่ยังคงขาดความพร้อมในการรับมือการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติธรรมชาติ

3. ปัญหาเสถียรภาพทางการเมืองของประเทศไทย

จากสถานการณ์ความขัดแย้งทางการเมืองถือว่าเป็นประเด็นหลักสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อมุมมองความน่าเชื่อถือของประเทศไทยตลอดช่วงระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมา ซึ่งการขาดเสถียรภาพทางการเมือง และการเปลี่ยนรัฐบาลบ่อยครั้งตั้งแต่ปี 2549 ทำให้นโยบาย และโครงการบริหารประเทศไม่มีความต่อเนื่อง และล่าช้าตลอดถึงเป็นอุปสรรคต่อการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ของรัฐบาล โดยปัญหาดังกล่าวเป็นอุปสรรคทำให้การเติบโตทางเศรษฐกิจชะลอตัวลง

4. ประเทศในภูมิภาคเอเชียมีความสามารถในการบริหารธุรกิจ MICE ดีกว่าประเทศไทย

ประเทศในภูมิภาคอาเซียนมีการดำเนินธุรกิจ MICE หลายแห่ง และมีความพร้อมและมีศักยภาพในการรองรับธุรกิจ MICE ที่มีชื่อเสียงในระดับโลก และมีการบริหารจัดการในระดับมีอาชีพ เช่น ประเทศจีน นครเซี่ยงไฮ้จัดงาน World Expo 2010 ประเทศสิงคโปร์ และประเทศมาเลเซีย เป็นต้น

3.3 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบแมตริกซ์ (TOWS Matrix)

จากการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) ดังกล่าว สามารถนำมาวิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบแมตริกซ์เพื่อกำหนดทิศทาง/แนวทางการพัฒนาหลัก ดังนี้

แผนภาพแสดง การวิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบแมตริกซ์ (TOWS Matrix)

	External Opportunities (O)	External Threats (T)
	1. 2. 3. 4.	1. 2. 3. 4.
Internal Strengths (S)	SO "Maxi-Maxi" Strategy Strategies that use strengths to maximize opportunities.	ST "Maxi-Mini" Strategy Strategies that use strengths to minimize threats.
Internal Weaknesses (W)	WO "Mini-Maxi" Strategy Strategies that minimize weaknesses by taking advantage of opportunities.	WT "Mini-Mini" Strategy Strategies that minimize weaknesses and avoid threats.

- 1) การพัฒนาจุดแข็งให้โดดเด่น และการใช้ประโยชน์จากโอกาสเพื่อเสริมข้อได้เปรียบ (SO Strategy- "Maxi-Maxi" Strategy)
- 2) การพัฒนาจุดแข็งให้โดดเด่น และการลดปัจจัยภายนอกเพื่อเสริมจุดแข็ง (SO Strategy- "Maxi-Mini" Strategy)
- 3) การลดจุดอ่อนโดยใช้ประโยชน์จากโอกาส (WO Strategy- "Mini-Maxi" Strategy)
- 4) การลดจุดอ่อนโดยหลีกเลี่ยงการเผชิญอุปสรรค (WT Strategy- "Mini-Mini" Strategy)

1) การพัฒนาจุดแข็งให้โดดเด่น และการใช้ประโยชน์จากโอกาสเพื่อเสริมข้อได้เปรียบ
(SO Strategy- "Maxi-Maxi" Strategy)

จุดแข็ง (Strengths)		โอกาส (Opportunities)	
S1	แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมมีเอกลักษณ์และความโดดเด่น	O1	นโยบายรัฐบาลในการส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวและบริการ
S2	กิจกรรม/ รูปแบบของการท่องเที่ยวมีความหลากหลาย	O2	การขยายเส้นทางการบินและเส้นทางคมนาคมทางบกที่เชื่อมโยงกับพื้นที่
S3	งานประเพณี หรือเทศกาลต่างๆ ที่จัดขึ้นในพื้นที่ จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในวงกว้าง	O3	แนวโน้มการขยายตัวธุรกิจ MICE ในประเทศไทย เนื่องจากมีความสามารถการแข่งขันด้านราคา
S4	ศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติเฉลิมพระเกียรติ 7 รอบพระชนมพรรษา มีพื้นที่ขนาดใหญ่ พร้อมต่อการรองรับการจัดการประชุม/ การแสดงสินค้าทั้งระดับชาติและระดับนานาชาติ	O4	กระแสความนิยมต่อจังหวัดเชียงใหม่ในตลาดเกิดใหม่
S5	จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงมีวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีความหลากหลาย	O5	ประเทศภูมิภาคเอเชียมีกำลังซื้อที่สูงขึ้น

ผลจากวิเคราะห์การพัฒนาจุดแข็งให้โดดเด่น และการใช้ประโยชน์จากโอกาสเพื่อเสริมข้อได้เปรียบ จะเห็นได้ว่าแหล่งท่องเที่ยวที่มีความหลากหลายและเป็นเอกลักษณ์ มีวัฒนธรรม ประเพณีที่มีเสน่ห์และมีชื่อเสียง ตลอดจนการเป็นที่ตั้งของศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติฯ โดยศักยภาพดังกล่าวยังได้รับการส่งเสริมสนับสนุนจากรัฐบาลเป็นอย่างดี และรวมทั้งการได้รับผลกระทบเชิงบวกจากการพัฒนาในภูมิภาค อาทิ การขยายเส้นทางการบิน กระแสความนิยมของนักท่องเที่ยว และกำลังซื้อของประเทศในเอเชียที่เพิ่มสูงขึ้น ดังนั้น สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) จึงต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่ให้สอดคล้องกับโอกาสการพัฒนาที่จะเกิดขึ้น โดยให้ความสำคัญกับการเชื่อมโยงเส้นทาง (Routes) การท่องเที่ยวที่สามารถออกแบบเส้นทางและรูปแบบการท่องเที่ยวร่วมกันอย่างบูรณาการ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นเพื่อรองรับการเจริญเติบโต ตลอดจนมุ่งเน้นการสร้างมูลค่าเพิ่ม และพัฒนาการตลาดด้านการท่องเที่ยวเชิงรุกเพื่อสร้างแรงดึงดูดสำหรับการท่องเที่ยวและภาคบริการที่เกี่ยวข้อง

2) การพัฒนาจุดแข็งให้โดดเด่น และการลดปัจจัยภายนอกเพื่อเสริมจุดแข็ง
(ST Strategy- "Maxi-Mini" Strategy)

จุดแข็ง (Strengths)		อุปสรรค (Threats)	
S1	แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมมีเอกลักษณ์และความโดดเด่น	T1	การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวในต่างประเทศ โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศอาเซียนที่มีจุดขายเดียวกัน
S2	กิจกรรม/ รูปแบบของการท่องเที่ยวที่มีความหลากหลาย	T2	ปัญหาภัยธรรมชาติ (ปัญหาหมอกควันไฟป่า/ อุทกภัย)
S3	งานประเพณี หรือเทศกาลต่างๆ ที่จัดขึ้นในพื้นที่ จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในวงกว้าง	T3	ปัญหาเสถียรภาพทางการเมืองของประเทศไทย
S4	ศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติเฉลิมพระเกียรติ 7 รอบพระชนมพรรษา มีพื้นที่ขนาดใหญ่ พร้อมต่อการรองรับการจัดการประชุม/ การแสดงสินค้าทั้งระดับชาติและระดับนานาชาติ	T4	ประเทศในภูมิภาคมีขีดความสามารถในการบริหารธุรกิจ MICE ดีกว่าประเทศไทย
S5	จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงมีวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีความหลากหลาย		

ผลจากวิเคราะห์การพัฒนาจุดแข็งให้โดดเด่น และการลดปัจจัยภายนอกเพื่อเสริมจุดแข็ง จะเห็นได้ว่า แม้แหล่งท่องเที่ยวภายในพื้นที่ภายใต้การพัฒนาของสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) จะมีความหลากหลายและเป็นเอกลักษณ์ มีวัฒนธรรม ประเพณีที่มีเสน่ห์และมีชื่อเสียงมาอย่างยาวนาน แต่ก็สามารถเผชิญกับภัยคุกคามจากภายนอก อาทิ ขีดความสามารถด้านการแข่งขันด้านการท่องเที่ยว/MICE จากประเทศเพื่อนบ้าน ปัญหาภัยธรรมชาติ หรือเสถียรภาพทางการเมืองของประเทศไทยเอง ซึ่งสามารถส่งผลกระทบต่อจุดแข็งของพื้นที่อย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้น สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) จึงต้องเน้นพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเดิม โดยเน้นเชิงอนุรักษ์ให้สถานที่ท่องเที่ยวยังคงมนต์เสน่ห์น่าสนใจ โดยการนำนวัตกรรมการพัฒนาที่เหมาะสมไปใช้ แต่ไม่สร้างผลกระทบต่อภาพรวม และวิถีในการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวนั้นๆ

3) การลดจุดอ่อนโดยใช้ประโยชน์จากโอกาส
(WO Strategy- "Mini-Maxi" Strategy)

จุดอ่อน (Weaknesses)		โอกาส (Opportunities)	
W1	จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงขาดการบริหารจัดการด้านผังเมือง/ ภูมิทัศน์ของเมืองที่มีประสิทธิภาพ	O1	นโยบายรัฐบาลในการส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวและบริการ
W2	จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงขาดระบบขนส่งมวลชนที่เชื่อมโยงกัน	O2	การขยายเส้นทางการบินและเส้นทางคมนาคมทางบกที่เชื่อมโยงกับพื้นที่
W3	จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงขาดการบริหารจัดการห่วงโซ่อุปทานในธุรกิจ MICE/ การบริหารจัดการการท่องเที่ยวบางแห่งยังขาดประสิทธิภาพและเป็นมืออาชีพ	O3	แนวโน้มการขยายตัวธุรกิจ MICE ในประเทศไทย เนื่องจากมีความสามารถการแข่งขันด้านราคา
W4	ขาดการพัฒนา/ สร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่แหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่ให้สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวกลับมาเยือนซ้ำหรือเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวกลุ่มใหม่ๆ	O4	กระแสความนิยมต่อจังหวัดเชียงใหม่ในตลาดเกิดใหม่
W5	ขาดการเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวทั้งภายในจังหวัดและระหว่างจังหวัดใกล้เคียง	O5	ประเทศภูมิภาคเอเชียมีกำลังซื้อที่สูงขึ้น
W6	กฎหมาย ระเบียบปัจจุบันไม่เอื้อต่ออำนวยความสะดวกด้านธุรกิจ MICE/ การท่องเที่ยว		

ผลจากวิเคราะห์การลดจุดอ่อนโดยใช้ประโยชน์จากโอกาส พบว่า พื้นที่ในจังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่เชื่อมโยงยังมีจุดอ่อนสำคัญ อาทิ การจัดการผังเมือง ระบบขนส่งมวลชน การบริหารจัดการอุปทานในธุรกิจ MICE การพัฒนา/สร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่แหล่งท่องเที่ยว อย่างไรก็ตาม การสนับสนุนของนโยบายรัฐบาล และกระแสการพัฒนาในภูมิภาคก็ยังสามารถปรับแก้จุดอ่อนดังกล่าวได้ โดยสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) จะต้องให้ความสำคัญกับการวางแผนและกำหนดแนวทางการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวแบบองค์รวมและคำนึงถึงยั่งยืน การปรับปรุงระบบสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวให้มีความพร้อม รวมทั้งสร้างและ/หรือพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ที่ตอบสนองต่อรูปแบบการท่องเที่ยวที่เปลี่ยนไปให้สามารถครอบคลุมความต้องการของนักท่องเที่ยวได้หลากหลายกลุ่มมากยิ่งขึ้นในอนาคต

4) การลดจุดอ่อนโดยหลีกเลี่ยงการเผชิญอุปสรรค
(WT Strategy- "Mini-Mini" Strategy)

จุดอ่อน (Weaknesses)		อุปสรรค (Threats)	
W1	จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงขาดการบริหารจัดการด้านผังเมือง/ ภูมิทัศน์ของเมืองที่มีประสิทธิภาพ	T1	การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวในต่างประเทศ โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศอาเซียนที่มีจุดขายเดียวกัน
W2	จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงขาดระบบขนส่งมวลชนที่เชื่อมโยงกัน	T2	ปัญหาภัยธรรมชาติ (ปัญหาหมอกควันไฟป่า/ อุทกภัย)
W3	จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ใกล้เคียงขาดการบริหารจัดการห่วงโซ่อุปทานในธุรกิจ MICE/ การบริหารจัดการการท่องเที่ยวบางแห่งยังขาดประสิทธิภาพและเป็นมืออาชีพ	T3	ปัญหาเสถียรภาพทางการเมืองของประเทศไทย
W4	ขาดการพัฒนา/ สร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่แหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่ให้สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวกลับมาเยือนซ้ำหรือเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวกลุ่มใหม่ๆ	T4	ประเทศในภูมิภาคมีขีดความสามารถในการบริหารธุรกิจ MICE ดีกว่าประเทศไทย
W5	ขาดการเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวทั้งภายในจังหวัดและระหว่างจังหวัดใกล้เคียง		
W6	กฎหมาย ระเบียบปัจจุบันไม่เอื้อต่ออำนวยความสะดวกดำเนินธุรกิจ MICE/ การท่องเที่ยว		

ผลการลดจุดอ่อนโดยหลีกเลี่ยงการเผชิญอุปสรรค พบว่า จุดอ่อนสำคัญในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่เชื่อมโยง อาทิ การจัดการผังเมือง ระบบขนส่งมวลชน การบริหารจัดการอุปทานในธุรกิจ MICE การพัฒนา/ สร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่แหล่งท่องเที่ยว จะต้องได้รับการปรับปรุง/สร้างภูมิคุ้มกันจากอุปสรรคภายนอก อาทิ ขีดความสามารถด้านการแข่งขันด้านการท่องเที่ยว/MICE จากประเทศเพื่อนบ้าน ปัญหาภัยธรรมชาติ หรือเสถียรภาพทางการเมือง โดยสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) ควรมุ่งเน้นการฟื้นฟูและรักษาสภาพแวดล้อม/แหล่งท่องเที่ยว ตลอดจนรักษาเอกลักษณ์/ภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่

สรุปผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบแมตริกซ์ (TOWS Matrix)

กลยุทธ์เชิงรุก (S/O)	กลยุทธ์เชิงป้องกัน (S/T)
<p>✚ พัฒนาเส้นทาง (Routes) การท่องเที่ยวที่สามารถออกแบบเส้นทางและรูปแบบการท่องเที่ยวร่วมกันอย่างบูรณาการ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นเพื่อรองรับการเจริญเติบโต ตลอดจนมุ่งเน้นการสร้างมูลค่าเพิ่ม และพัฒนาการตลาดเชิงรุก</p>	<p>✚ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเดิมโดยเน้นเชิงอนุรักษ์ให้สถานที่ท่องเที่ยวยังคงมนต์เสน่ห์ น่าสนใจ โดยใช้นวัตกรรมการพัฒนาที่เหมาะสมไปใช้แต่ไม่สร้างผลกระทบต่อภาพรวม และวิถีในการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ</p>
กลยุทธ์เชิงแก้ไข (W/O)	กลยุทธ์เชิงรับ (W/T)
<p>✚ การวางแผนและกำหนดแนวทางการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวแบบองค์รวมและคำนึงถึงยั่งยืน การปรับปรุงระบบสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวให้มีความพร้อม รวมทั้งสร้างและ/หรือพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ที่ตอบสนองต่อรูปแบบการท่องเที่ยวที่เปลี่ยนไปให้สามารถครอบคลุมความต้องการของนักท่องเที่ยวได้หลากหลายกลุ่มมากยิ่งขึ้นในอนาคต</p>	<p>✚ ฟื้นฟูและรักษาสภาพแวดล้อม/แหล่งท่องเที่ยว ตลอดจนรักษาเอกลักษณ์/ภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยว</p>

ส่วนที่ 4

รายละเอียดแผนยุทธศาสตร์

สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน)

4.1 วิสัยทัศน์

องค์กรที่มีขีดสมรรถนะสูงในการบริหารจัดการพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยว และธุรกิจเชื่อมโยงที่มีขีดความสามารถระดับสากล ภายใต้การบูรณาการร่วมกับทุกภาคส่วน

4.2 พันธกิจ

- 1) วางแผน พัฒนา และบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว ที่พัก ศูนย์ประชุม และกิจการที่ต่อเนื่องเพื่อการพัฒนาพิงคนคร
- 2) พัฒนาโครงข่ายการคมนาคมขนส่ง และการสาธารณูปโภคด้านการท่องเที่ยวและภารกิจที่เกี่ยวข้อง
- 3) ประสานงานและสนับสนุนหน่วยงานภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาพิงคนคร
- 4) อนุรักษ์และส่งเสริมศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่นในพื้นที่การพัฒนาพิงคนคร
- 5) ส่งเสริมให้เกิดการจ้างงานและยกระดับคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่การพัฒนาพิงคนครโดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนและชุมชน

4.3 ประเด็นยุทธศาสตร์/กลยุทธ์

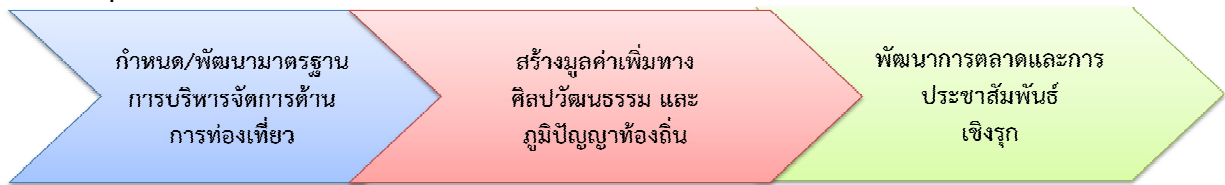
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 สนับสนุน/ส่งเสริมการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวภายในจังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่เชื่อมโยงให้มีขีดความสามารถในการแข่งขัน

กลยุทธ์

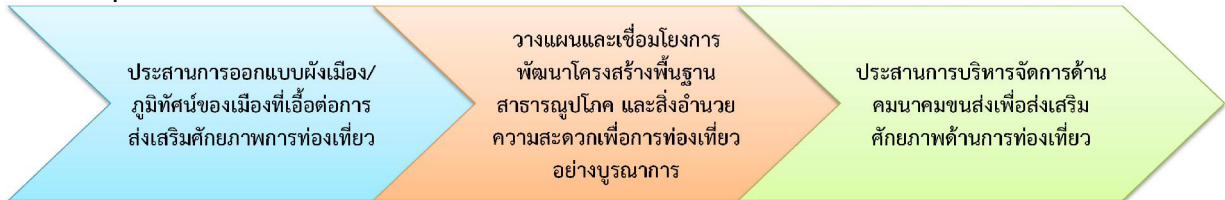
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 สนับสนุนการพัฒนากระบวนการบริหารจัดการท่องเที่ยวให้มีมาตรฐานระดับสากลและยั่งยืน

กลยุทธ์

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 ส่งเสริม/ปรับปรุงและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค และสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อเชื่อมโยงและบูรณาการด้านการท่องเที่ยว

กลยุทธ์

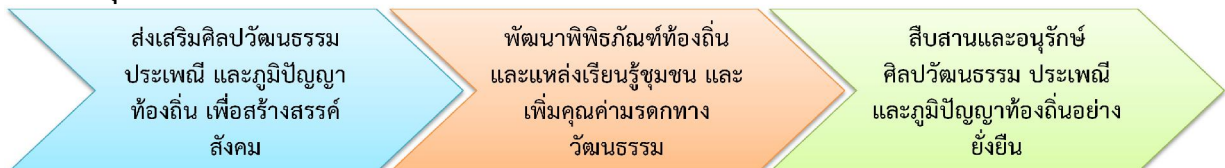
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 พัฒนาการบริหารจัดการข้อมูล องค์ความรู้ที่ทันสมัย และเครือข่ายการพัฒนาที่เข้มแข็ง

กลยุทธ์

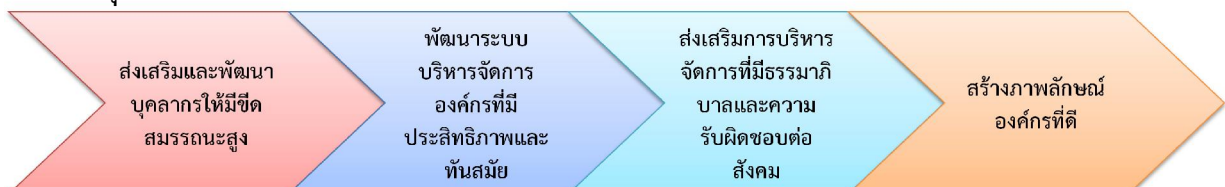
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 5 อนุรักษ์และส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น

กลยุทธ์

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 6 พัฒนาองค์กรให้มีขีดสมรรถนะสูงและเป็นมืออาชีพ

กลยุทธ์

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 สนับสนุน/ส่งเสริมการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวภายในจังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่เชื่อมโยงให้มีขีดความสามารถในการแข่งขัน

1) เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ : การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ที่มีคุณภาพมาตรฐานและมีความโดดเด่น การเพิ่มคุณค่า (value added) เพื่อยกระดับแหล่งท่องเที่ยว และการเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ในพื้นที่

ตัวชี้วัด	ข้อมูลค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย				
		2557	2558	2559	2560	2561
1. พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่เพิ่มขึ้น	N/A	3 แห่ง	3 แห่ง	3 แห่ง	3 แห่ง	3 แห่ง
2. แหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิมได้รับการพัฒนา	1 แห่ง	1 แห่ง	1 แห่ง	-	-	-
3. ระดับความสำเร็จในการจัดทำแผนการเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่	N/A	-	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80
4. ระดับความสำเร็จในการส่งเสริมและสนับสนุนด้านการท่องเที่ยว	N/A	-	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80

2) กลยุทธ์ แผนงาน/โครงการ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 : พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวภายในจังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่เชื่อมโยงให้มีขีดความสามารถในการแข่งขัน									
กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ	แหล่งงบประมาณ	รวมงบประมาณ (ล้านบาท)	งบประมาณและปีงบประมาณที่ดำเนินการ (ล้านบาท)					หน่วยดำเนินการ
				2557	2558	2559	2560	2561	
1. พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเดิมให้มีการบริหารจัดการตามมาตรฐานสากล	1) โครงการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการเชียงใหม่ไนท์ซาฟารี			151.49	-				
	2) โครงการพัฒนาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชียงใหม่ไนท์ซาฟารี			-	732.27				
	3) โครงการพัฒนาศักยภาพศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติเฉลิมพระเกียรติ 7 รอบ พระชนมพรรษา			-	284.02				
2. พัฒนากิจกรรมรูปแบบ และสถานที่ท่องเที่ยวแหล่งใหม่	1. โครงการสำรวจและออกแบบสวนน้ำ (ทะเลเทียม)			30.00	-				
	2) โครงการออกแบบพิพิธภัณฑ์ล้านนาจากไม้สัก			5.00	-				
	3) โครงการสำรวจและออกแบบเชียงใหม่อาย			35.00	-				
	4) โครงการเพิ่มศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว			-	175.00				
3. ส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวให้ตอบสนองต่อความต้องการของตลาดยุคใหม่									

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 : พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวภายในจังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่เชื่อมโยงให้มีขีดความสามารถในการแข่งขัน									
กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ	แหล่งงบประมาณ	รวมงบประมาณ (ล้านบาท)	งบประมาณและปีงบประมาณที่ดำเนินการ (ล้านบาท)					หน่วยดำเนินการ
				2557	2558	2559	2560	2561	
4. เชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวเพื่อสร้างจุดขาย/มูลค่าของแหล่งท่องเที่ยว									

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 สนับสนุนการพัฒนากระบวนการบริหารจัดการท่องเที่ยวให้มีมาตรฐานระดับสากลและยั่งยืน

1) เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ : ระบบการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวและศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติเฉลิมพระเกียรติ 7 รอบ พระชนมพรรษา ที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด	ข้อมูลค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย				
		2557	2558	2559	2560	2561
1. ระดับความสำเร็จในการจัดทำระบบเพื่อการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว	N/A	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80
2. ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว/ผู้มาใช้บริการ	N/A	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80
3. จำนวนนักท่องเที่ยว/ผู้มาใช้บริการเพิ่มขึ้น	N/A	ร้อยละ 5	ร้อยละ 5	ร้อยละ 5	ร้อยละ 5	ร้อยละ 5

2) กลยุทธ์ แผนงาน/โครงการ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 : พัฒนาระบบการบริหารจัดการท่องเที่ยวให้มีมาตรฐานระดับสากลและยั่งยืน									
กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ	แหล่งงบประมาณ	รวมงบประมาณ (ล้านบาท)	งบประมาณและปีงบประมาณที่ดำเนินการ (ล้านบาท)					หน่วยดำเนินการ
				2557	2558	2559	2560	2561	
1. กำหนด/พัฒนา มาตรฐานการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยว									
2. สร้างมูลค่าเพิ่มทาง ศิลวัฒนธรรม และ ภูมิปัญญาท้องถิ่น									
3. พัฒนาการตลาด และการประชาสัมพันธ์ เชียงรุก	1) โครงการประชาสัมพันธ์และการตลาดเชิงบูรณาการ (Integrated Marketing Communication)			24.74	-				
	2) โครงการการตลาดเชิงบูรณาการ			-	8.29				
	3) โครงการโฆษณาเพื่อสนับสนุน CSR เชียงใหม่ไนท์ซาฟารี			-	1.75				

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 ส่งเสริม/ปรับปรุงและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค และสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อเชื่อมโยงและบูรณาการด้านการท่องเที่ยว

1) เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ : การปรับปรุงและพัฒนาโครงข่ายระบบการคมนาคม การขนส่ง ให้เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการรองรับของแหล่งท่องเที่ยว และการปรับปรุงภูมิสถาปัตยกรรมในพื้นที่ให้โดดเด่นและมีเอกลักษณ์

ตัวชี้วัด	ข้อมูลค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย				
		2557	2558	2559	2560	2561
1. การพัฒนาโครงข่ายการคมนาคม การขนส่ง ด้านการท่องเที่ยว	1 ระบบ	2 ระบบ	1 ระบบ	1 ระบบ	1 ระบบ	1 ระบบ
2. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว	N/A	-	-	1 ระบบ	1 ระบบ	1 ระบบ
3. ระดับความสำเร็จในการจัดทำแผนการพัฒนาโครงข่ายการคมนาคม โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อรองรับการท่องเที่ยว	N/A	-	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80

2) กลยุทธ์ แผนงาน/โครงการ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 : ปรับปรุงและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค และสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อเชื่อมโยงและบูรณาการด้านการท่องเที่ยว									
กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ	แหล่งงบประมาณ	รวมงบประมาณ (ล้านบาท)	งบประมาณและปีงบประมาณที่ดำเนินการ (ล้านบาท)					หน่วยดำเนินการ
				2557	2558	2559	2560	2561	
1. ประสานการออกแบบผังเมือง/ภูมิทัศน์ของเมืองที่เอื้อต่อการส่งเสริมศักยภาพการท่องเที่ยว									
2. วางแผนและเชื่อมโยงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค และสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยวอย่างบูรณาการ									
3. ประสานการบริหารจัดการด้านคมนาคมขนส่งเพื่อส่งเสริมศักยภาพด้านการท่องเที่ยว	1) โครงการกระเช้าลอยฟ้า (Cable Car)			10.00	-				
	2) โครงการศึกษาสำรวจและออกแบบกระเช้าลอยฟ้า (Cable Car) ขึ้นดอยหลวงเชียงดาว			20.00	-				
	3) โครงการเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่			-	80.00				

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 พัฒนาการบริหารจัดการข้อมูล องค์ความรู้ที่ทันสมัย และเครือข่ายการพัฒนาที่เข้มแข็ง

1) เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ : การเผยแพร่ข้อมูลด้านการท่องเที่ยว การจัดทำระบบฐานองค์ความรู้ของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและที่สร้างขึ้น ประวัติศาสตร์ ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี ในพื้นที่พังคนคร โดยบูรณาการร่วมกับภาครัฐ ภาคเอกชน และท้องถิ่น

ตัวชี้วัด	ข้อมูลค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย				
		2557	2558	2559	2560	2561
1. จำนวนฐานข้อมูลองค์ความรู้ของแหล่งท่องเที่ยว ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี ในพื้นที่พังคนคร	N/A	-	-	5 เรื่อง	5 เรื่อง	5 เรื่อง
2. ระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารจัดการท่องเที่ยว	N/A	-	-	1 ระบบ	1 ระบบ	1 ระบบ
3. จำนวนเครือข่ายความร่วมมือของกลุ่มเป้าหมาย	N/A	-	-	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80
4. การถ่ายทอดความรู้สู่สังคม	N/A	-	-	30,000 คน/ปี	30,000 คน/ปี	30,000 คน/ปี

2) กลยุทธ์ แผนงาน/โครงการ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 : การพัฒนาการบริหารจัดการข้อมูล องค์กรความรู้ที่ทันสมัย และเครือข่ายการพัฒนาที่เข้มแข็ง									
กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ	แหล่งงบประมาณ	รวมงบประมาณ (ล้านบาท)	งบประมาณและปีงบประมาณที่ดำเนินการ (ล้านบาท)					หน่วยดำเนินการ
				2557	2558	2559	2560	2561	
1. พัฒนาสารสนเทศเพื่อการบริหารจัดการท่องเที่ยว									
2. พัฒนาและบริหารจัดการองค์ความรู้ด้านการท่องเที่ยวและธุรกิจเชื่อมโยง									
3. ส่งเสริมการเพิ่มทักษะความเชี่ยวชาญแก่บุคลากร/ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว									
4. พัฒนาและประสานความร่วมมือระหว่างเครือข่ายการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว									

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 5 อนุรักษ์และส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น

1) เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ : สนับสนุน ส่งเสริม สืบสาน ฟื้นฟู และอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น

ตัวชี้วัด	ข้อมูลค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย				
		2557	2558	2559	2560	2561
1. ระดับความสำเร็จในการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น	N/A	-	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80
2. การรวบรวมและเผยแพร่ภูมิปัญญาท้องถิ่น	N/A	-	-	1 แห่ง	1 แห่ง	1 แห่ง

2) กลยุทธ์ แผนงาน/โครงการ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 5 : อนุรักษ์และส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น									
กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ	แหล่งงบประมาณ	รวมงบประมาณ (ล้านบาท)	งบประมาณและปีงบประมาณที่ดำเนินการ (ล้านบาท)					หน่วยดำเนินการ
				2557	2558	2559	2560	2561	
1. ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อสร้างสรรค์สังคม									
2. พัฒนาพิพิธภัณฑ์ท้องถิ่นและแหล่งเรียนรู้ชุมชน และเพิ่มคุณค่ามรดกทางวัฒนธรรม									
3. สืบสานและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน									

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 6 พัฒนางองค์กรให้มีขีดสมรรถนะสูงและเป็นมืออาชีพ

1) เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ : การบริหารจัดการองค์กรที่มีความทันสมัย มีธรรมาภิบาล และมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด	ข้อมูลค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย				
		2557	2558	2559	2560	2561
1. มีระบบคุณภาพมาตรฐานสำหรับการบริหารองค์กร	N/A	-	1 ระบบ	1 ระบบ	1 ระบบ	1 ระบบ
2. ระดับความสำเร็จในการพัฒนาบุคลากรตามแผน	N/A	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80
3. ผลการประเมินตามคำรับรองการปฏิบัติงานประจำปีของสำนักงาน	N/A	-	ระดับ 5	ระดับ 5	ระดับ 5	ระดับ 5

2) กลยุทธ์ แผนงาน/โครงการ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 6 : การพัฒนาองค์กรที่มีขีดสมรรถนะและเป็นมืออาชีพ									
กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ	แหล่งงบประมาณ	รวมงบประมาณ (ล้านบาท)	งบประมาณและปีงบประมาณที่ดำเนินการ (ล้านบาท)					หน่วยดำเนินการ
				2557	2558	2559	2560	2561	
1. ส่งเสริมและพัฒนาบุคลากรให้มีขีดสมรรถนะสูง	1) โครงการพัฒนาบุคลากร			4.65	9.12				
2. พัฒนาระบบบริหารจัดการองค์กรที่มีประสิทธิภาพและทันสมัย	1) โครงการปรับปรุงและพัฒนาเว็บไซต์			0.30	-				
	2) โครงการบำรุงรักษาอุปกรณ์คอมพิวเตอร์และเครือข่าย			0.70	-				
	3) โครงการพัฒนาระบบสารบรรณอิเล็กทรอนิกส์			3.60	-				
	4) โครงการพัฒนาระบบบริหารจัดการทรัพยากรบุคคล			3.40	-				
	5) โครงการพัฒนาปรับปรุงระบบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์			1.00	-				
3. ส่งเสริมการบริหารจัดการที่มีธรรมาภิบาล และความรับผิดชอบต่อสังคม									
4. สร้างภาพลักษณ์องค์กรที่ดี	1) โครงการส่งเสริมภาพลักษณ์ขององค์กร			-	60.00				

5. ภาคผนวก

- 5.1 พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสำนักงานพัฒนาฟิงคนคร (องค์การมหาชน) พ.ศ. 2556
- 5.2 ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง แต่งตั้งกรรมการในคณะกรรมการบริหารการพัฒนาฟิงคนคร
- 5.3 คำสั่งคณะกรรมการบริหารการพัฒนาฟิงคนคร ที่ 1/2556 ลงวันที่ 18 ธันวาคม พ.ศ. 2556 เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการร่างนโยบายและแผนยุทธศาสตร์
- 5.4 คำสั่งคณะกรรมการร่างนโยบายและแผนยุทธศาสตร์ ที่ 1/2557 ลงวันที่ 9 มกราคม พ.ศ. 2557 เรื่อง แต่งตั้งคณะทำงานกร่างนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานพัฒนาฟิงคนคร (องค์การมหาชน)

พระราชกฤษฎีกา
จัดตั้งสำนักงานพัฒนาฟิงคนคร (องค์การมหาชน)
พ.ศ. ๒๕๕๖

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๖
เป็นปีที่ ๖๘ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรจัดตั้งสำนักงานพัฒนาฟิงคนครขึ้นเป็นองค์การมหาชนตามกฎหมายว่าด้วยองค์การมหาชน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๘๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสำนักงานพัฒนาฟิงคนคร (องค์การมหาชน) พ.ศ. ๒๕๕๖”

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชกฤษฎีกานี้

“การพัฒนาฟิงคนคร” หมายความว่า การพัฒนาพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ที่เชื่อมโยงหรือต่อเนื่องกับเขตพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อเพิ่มพูนศักยภาพการเป็นแหล่งท่องเที่ยวกับทั้งเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่ดังกล่าว

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน)

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการบริหารการพัฒนาพิงคนคร

“ผู้อำนวยการ” หมายความว่า ผู้อำนวยการสำนักงาน

“เจ้าหน้าที่” หมายความว่า เจ้าหน้าที่สำนักงาน

“ลูกจ้าง” หมายความว่า ลูกจ้างสำนักงาน

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๔ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

หมวด ๑

การจัดตั้ง วัตถุประสงค์ และอำนาจหน้าที่

มาตรา ๕ ให้จัดตั้งองค์การมหาชนขึ้น เรียกว่า “สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน)” เรียกโดยย่อว่า “สพค.” และให้ใช้ชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า “Pinkanakorn Development Agency (Public Organization)” เรียกโดยย่อว่า “PDA”

มาตรา ๖ ให้สำนักงานมีที่ตั้งของสำนักงานแห่งใหญ่อยู่ในจังหวัดเชียงใหม่

มาตรา ๗ ให้สำนักงานมีวัตถุประสงค์ ดังต่อไปนี้

(๑) วางแผน พัฒนา และบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว ที่พัก ศูนย์ประชุม และกิจการที่ต่อเนื่อง เพื่อการพัฒนาพิงคนคร

(๒) พัฒนาโครงข่ายการคมนาคม การขนส่ง และการสาธารณูปโภคเพื่อส่งเสริมภารกิจตาม (๑)

(๓) ประสานงานและสนับสนุนหน่วยงานภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคเอกชน ที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาพิงคนคร

(๔) อนุรักษ์และส่งเสริมศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีงาม ของท้องถิ่นในพื้นที่การพัฒนาพิงคนคร

(๕) ส่งเสริมให้เกิดการจ้างงานและยกระดับคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่ การพัฒนาพิงคนคร โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนและชุมชน

มาตรา ๘ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๗ ให้สำนักงานมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) ถือกรรมสิทธิ์ มีสิทธิครอบครอง และมีทรัพย์สินสิทธิต่าง ๆ

(๒) ก่อตั้งสิทธิ หรือทำนิติกรรมทุกประเภทที่ผูกพันทรัพย์สิน ตลอดจนทำนิติกรรมอื่นใด เพื่อประโยชน์ในการดำเนินกิจการของสำนักงาน

- (๓) ทำความตกลงและร่วมมือกับองค์กรหรือหน่วยงานอื่นทั้งภาครัฐและภาคเอกชนทั้งในประเทศและต่างประเทศในกิจการที่เกี่ยวกับการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของสำนักงาน
- (๔) จัดให้มีและให้ทุนเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของสำนักงาน
- (๕) เข้าร่วมทุนกับนิติบุคคลอื่นในกิจการที่เกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของสำนักงาน
- (๖) กู้ยืมเงินเพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของสำนักงาน
- (๗) เรียกเก็บค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน หรือค่าบริการในการดำเนินกิจการตามวัตถุประสงค์ของสำนักงาน ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และอัตราที่คณะกรรมการกำหนด
- (๘) ดำเนินการอื่นใดที่จำเป็นหรือต่อเนื่องเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของสำนักงาน
- การเข้าร่วมทุนตาม (๕) และการกู้ยืมเงินตาม (๖) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีกำหนด

หมวด ๒

ทุน รายได้ และทรัพย์สิน

- มาตรา ๙ ทุนและทรัพย์สินในการดำเนินกิจการของสำนักงาน ประกอบด้วย
- (๑) เงินและทรัพย์สินที่ได้รับโอนมาตามมาตรา ๔๐
- (๒) เงินอุดหนุนทั่วไปที่รัฐบาลจัดสรรให้ตามความเหมาะสม
- (๓) เงินอุดหนุนจากภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรอื่น รวมทั้งจากต่างประเทศหรือองค์กรระหว่างประเทศ และเงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้อุทิศให้
- (๔) ค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน ค่าบริการ หรือรายได้จากการดำเนินกิจการตามวัตถุประสงค์ของสำนักงาน
- (๕) ดอกผลของเงินหรือรายได้จากทรัพย์สินของสำนักงาน
- การรับเงินหรือทรัพย์สินตาม (๓) จะต้องไม่กระทำในลักษณะที่ทำให้สำนักงานและคณะกรรมการขาดความเป็นอิสระหรือความเป็นกลาง
- มาตรา ๑๐ บรรดารายได้ของสำนักงานไม่เป็นรายได้ที่ต้องนำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน
- ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นหรือสมควร สำนักงานโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ อาจนำรายได้ของสำนักงานจำนวนหนึ่งส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน
- มาตรา ๑๑ ให้อสังหาริมทรัพย์ที่สำนักงานได้มาจากการให้หรือซื้อด้วยเงินรายได้ของสำนักงานเป็นกรรมสิทธิ์ของสำนักงาน
- ให้สำนักงานมีอำนาจในการปกครอง ดูแล บำรุงรักษา ใช้ จำหน่าย และจัดหาประโยชน์จากทรัพย์สินของสำนักงาน

มาตรา ๑๒ การใช้จ่ายเงินของสำนักงาน ให้ใช้จ่ายไปเพื่อกิจการของสำนักงานโดยเฉพาะ การเก็บรักษาและเบิกจ่ายเงินของสำนักงาน ให้เป็นไปตามข้อบังคับที่คณะกรรมการกำหนด

หมวด ๓

การบริหารและการดำเนินกิจการ

มาตรา ๑๓ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า “คณะกรรมการบริหารการพัฒนาพิงคนคร” ประกอบด้วย

- (๑) ประธานกรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง
- (๒) กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนสามคน ได้แก่ ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ และนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่
- (๓) กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากภาคเอกชนในพื้นที่การพัฒนาพิงคนครจำนวนสามคน
- (๔) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนไม่เกินสามคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ในด้านการบริหารจัดการ การเกษตร การพัฒนาสังคม กฎหมาย การท่องเที่ยว สิ่งแวดล้อม การอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ การประชุม หรือด้านอื่นที่เกี่ยวข้องและเป็นประโยชน์ต่อกิจการของสำนักงาน โดยในจำนวนนี้ต้องเป็นผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมิใช่ข้าราชการหรือผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐที่มีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำร่วมอยู่ด้วย

ให้ผู้อำนวยการเป็นกรรมการและเลขานุการโดยตำแหน่ง และให้ผู้อำนวยการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่เป็นผู้ช่วยเลขานุการได้ตามความจำเป็น

หลักเกณฑ์และวิธีการสรรหาบุคคลเพื่อเสนอคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการและกรรมการตาม (๓) และ (๔) รวมทั้งการสรรหาประธานกรรมการและกรรมการตาม (๓) และ (๔) เพื่อดำรงตำแหน่งแทนผู้ที่พ้นจากตำแหน่งก่อนวาระตามมาตรา ๑๗ ให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด โดยการเสนอแนะของคณะกรรมการ

มาตรา ๑๔ ประธานกรรมการและกรรมการตามมาตรา ๑๓ (๓) และ (๔) ต้องมีคุณสมบัติ และไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

- (๑) มีสัญชาติไทย
- (๒) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์ และไม่เกินเจ็ดสิบปีบริบูรณ์
- (๓) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย คนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๔) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๕) ไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น กรรมการหรือผู้ดำรงตำแหน่งซึ่งรับผิดชอบการบริหารพรรคการเมือง ที่ปรึกษาพรรคการเมืองหรือเจ้าหน้าที่พรรคการเมือง

(๖) ไม่เป็นเจ้าของที่หรือลูกจ้าง หรือที่ปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญซึ่งมีสัญญาจ้างกับสำนักงาน

(๗) ไม่เป็นผู้มีส่วนได้เสียในกิจการที่กระทำกับสำนักงาน หรือในกิจการที่เป็นการแข่งขันกับกิจการของสำนักงานหรือขัดหรือแย้งกับวัตถุประสงค์ของสำนักงานไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม เว้นแต่เป็นผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายให้เป็นประธานกรรมการ กรรมการ หรือผู้แทนของสำนักงานในการเข้าร่วมทุนกับนิติบุคคลอื่นตามมาตรา ๘ (๕)

มาตรา ๑๕ ประธานกรรมการและกรรมการตามมาตรา ๑๓ (๓) และ (๔) มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี

เมื่อครบกำหนดตามวาระในวาระหนึ่ง หากยังมีได้มีการแต่งตั้งประธานกรรมการหรือกรรมการขึ้นใหม่ ให้ประธานกรรมการหรือกรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่าประธานกรรมการหรือกรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

ประธานกรรมการหรือกรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

มาตรา ๑๖ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ ประธานกรรมการและกรรมการตามมาตรา ๑๓ (๓) และ (๔) พ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) คณะรัฐมนตรีให้ออก เพราะบกพร่องต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือหย่อนความสามารถ

(๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา ๑๔

มาตรา ๑๗ ในกรณีที่ประธานกรรมการหรือกรรมการตามมาตรา ๑๓ (๓) หรือ (๔) พ้นจากตำแหน่งก่อนวาระหรือในกรณีที่คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการเพิ่มขึ้นในระหว่างที่กรรมการซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งแทนตำแหน่งที่ว่าง หรือเป็นกรรมการเพิ่มขึ้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของประธานกรรมการหรือกรรมการซึ่งได้แต่งตั้งไว้แล้ว เว้นแต่วาระที่เหลืออยู่ไม่ถึงเก้าสิบวันจะไม่แต่งตั้งประธานกรรมการหรือกรรมการแทนก็ได้

ในกรณีที่ประธานกรรมการหรือกรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่จนกว่าจะมีการแต่งตั้งประธานกรรมการหรือกรรมการตามวาระหนึ่ง และในกรณีที่ประธานกรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระให้กรรมการที่เหลือเลือกกรรมการคนหนึ่งทำหน้าที่ประธานกรรมการเป็นการชั่วคราว

มาตรา ๑๘ คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลสำนักงานให้ดำเนินกิจการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ อำนาจหน้าที่เช่นนี้ให้รวมถึง

(๑) กำหนดนโยบายการบริหารงาน และให้ความเห็นชอบแผนการดำเนินงานของสำนักงาน

(๒) อนุมัติแผนการลงทุน แผนการเงิน โครงการ และงบประมาณประจำปีของสำนักงาน

(๓) ให้ความเห็นชอบหลักเกณฑ์การจัดเก็บและอัตราค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน หรือค่าบริการในการดำเนินกิจการของสำนักงาน

(๔) ดูแลฐานะและความมั่นคงทางการเงิน ให้ความเห็นชอบรายงานการเงิน พิจารณารายงานของผู้ตรวจสอบการเงิน และวางระเบียบ กฎเกณฑ์ หรือข้อห้ามทางการเงิน

(๕) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการให้ทุนเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของสำนักงาน

(๖) ให้คำแนะนำหรือเสนอแนะการแก้ไขปัญหาหรืออุปสรรคอันเกิดจากการบริหารจัดการ ตลอดจนเสนอคณะรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการในกรณีมีปัญหาหรืออุปสรรคเกี่ยวกับการประสานงานในการดำเนินการตามวัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่ของสำนักงาน

(๗) ประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้อำนวยการและผู้ปฏิบัติงานของสำนักงานตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

(๘) ควบคุมดูแลการดำเนินงานและการบริหารงานทั่วไป ตลอดจนออกระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือข้อกำหนดของสำนักงานในเรื่องดังต่อไปนี้

(ก) การบริหารงานทั่วไปของสำนักงาน การจัดแบ่งส่วนงานของสำนักงานและขอบเขตอำนาจหน้าที่ของส่วนงานดังกล่าว

(ข) การกำหนดตำแหน่ง คุณสมบัติเฉพาะตำแหน่ง อัตราเงินเดือน ค่าจ้าง และเงินอื่นของเจ้าหน้าที่และลูกจ้าง

(ค) การคัดเลือก การบรรจุ การแต่งตั้ง การประเมินผลงาน การถอดถอน วินัยและการลงโทษทางวินัย การออกจากตำแหน่ง การร้องทุกข์และการอุทธรณ์การลงโทษของเจ้าหน้าที่และลูกจ้าง รวมทั้งวิธีการและเงื่อนไขในการจ้างลูกจ้าง

(ง) การบริหารและการจัดการการเงิน การพัสดุ และทรัพย์สินของสำนักงาน รวมทั้งการบัญชีและการจำหน่ายทรัพย์สินจากบัญชีเป็นสูญ

(จ) การจัดสวัสดิการและสิทธิประโยชน์แก่เจ้าหน้าที่และลูกจ้าง

(ฉ) ขอบเขตอำนาจหน้าที่และระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ตรวจสอบภายใน

(ช) การสรรหา การแต่งตั้ง และการถอดถอนผู้อำนวยการ การปฏิบัติงานของผู้อำนวยการ และการมอบหมายให้ผู้อื่นปฏิบัติงานแทน

(๙) ให้ความเห็นชอบรายงานประจำปีและเสนอต่อรัฐมนตรีเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

(๑๐) กระทำการอื่นใดที่จำเป็นหรือต่อเนื่องเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของสำนักงานหรือตามที่คณะรัฐมนตรีมอบหมาย

ระเบียบเกี่ยวกับการจำหน่ายทรัพย์สินจากบัญชีเป็นสูญตาม (๘) (ง) ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๑๙ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

ในการปฏิบัติหน้าที่ ประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสียโดยตรงหรือโดยอ้อมในเรื่องที่คณะกรรมการพิจารณา ให้ประธานกรรมการหรือกรรมการผู้นั้นแจ้งให้ที่ประชุมทราบ และให้ที่ประชุมพิจารณาว่าประธานกรรมการหรือกรรมการผู้นั้นสมควรจะอยู่ในที่ประชุม หรือจะมีมติในการประชุมเรื่องนั้นได้หรือไม่ ทั้งนี้ ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีหนึ่งเสียงในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๒๐ คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีความเชี่ยวชาญในด้านที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินงานของสำนักงานเป็นที่ปรึกษาคณะกรรมการ และมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการ ตลอดจนคณะทำงาน เพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้

ที่ปรึกษาคณะกรรมการ คณะอนุกรรมการ และคณะทำงานจะต้องไม่เป็นผู้มีส่วนได้เสียในกิจการที่กระทำกับสำนักงาน หรือในกิจการที่เป็นการแข่งขันกับกิจการของสำนักงานหรือขัดหรือแย้งกับวัตถุประสงค์ของสำนักงาน ทั้งนี้ ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม เว้นแต่เป็นผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายให้เป็นประธานกรรมการ กรรมการ หรือผู้แทนของสำนักงานในการเข้าร่วมทุนกับนิติบุคคลอื่น ตามมาตรา ๘ (๕)

การประชุมคณะอนุกรรมการและคณะทำงานให้นำมาตรา ๑๙ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๒๑ ให้ประธานกรรมการ กรรมการ ที่ปรึกษาคณะกรรมการ ประธานอนุกรรมการ และอนุกรรมการได้รับเบี้ยประชุมและประโยชน์ตอบแทนอื่นตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๒๒ ให้สำนักงานมีผู้อำนวยการคนหนึ่ง

คณะกรรมการเป็นผู้มีอำนาจสรรหา แต่งตั้ง และถอดถอนผู้อำนวยการ

ในกรณีที่ไม่มีผู้อำนวยการหรือผู้อำนวยการไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองผู้อำนวยการที่มีอาวุโสตามลำดับปฏิบัติหน้าที่แทน ถ้าไม่มีรองผู้อำนวยการ ให้คณะกรรมการแต่งตั้งกรรมการคนหนึ่งเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่แทน

มาตรา ๒๓ ผู้อำนวยการต้องเป็นผู้สามารถทำงานให้แก่สำนักงานได้เต็มเวลาและต้องเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(๑) มีสัญชาติไทย

(๒) มีอายุไม่เกินหกสิบห้าปีบริบูรณ์

(๓) เป็นผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์เหมาะสมกับกิจการของสำนักงาน ตามที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๗ และมาตรา ๘

(๔) ไม่มีลักษณะต้องห้ามอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา ๑๔ (๓) (๔) (๕) (๖) หรือ (๗)

มาตรา ๒๔ ผู้อำนวยการมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปี และอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่ไม่เกิน สองวาระติดต่อกัน

มาตรา ๒๕ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ ผู้อำนวยการพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) ออกตามกรณีที่กำหนดไว้ในข้อตกลงระหว่างคณะกรรมการกับผู้อำนวยการ

(๔) คณะกรรมการให้ออก เพราะบกพร่องต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือหย่อนความสามารถ

(๕) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา ๒๓

มติของคณะกรรมการให้ผู้อำนวยการออกจากตำแหน่งตาม (๔) ต้องประกอบด้วยคะแนนเสียง ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการที่มีอยู่โดยไม่นับรวมตำแหน่งผู้อำนวยการ

มาตรา ๒๖ ผู้อำนวยการมีหน้าที่บริหารกิจการของสำนักงานให้เป็นไปตามกฎหมาย วัตถุประสงค์ของสำนักงาน ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนด นโยบาย มติ และประกาศของคณะกรรมการ และเป็นผู้บังคับบัญชาเจ้าหน้าที่และลูกจ้างทุกตำแหน่ง เว้นแต่ผู้ดำรงตำแหน่งผู้ตรวจสอบภายใน ตามมาตรา ๓๔ วรรคสอง รวมทั้งให้มีหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอเป้าหมาย แผนงาน และโครงการต่อคณะกรรมการ เพื่อให้การดำเนินงานของสำนักงาน บรรลุวัตถุประสงค์

(๒) เสนอรายงานประจำปีเกี่ยวกับผลการดำเนินงานด้านต่าง ๆ ของสำนักงาน รวมทั้งรายงาน การเงินและบัญชี ตลอดจนเสนอแผนการเงินและงบประมาณของปีต่อไปต่อคณะกรรมการเพื่อพิจารณา

(๓) เสนอความเห็นเกี่ยวกับการปรับปรุงกิจการและการดำเนินงานของสำนักงานให้มีประสิทธิภาพ และเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของสำนักงานต่อคณะกรรมการ

ผู้อำนวยการต้องรับผิดชอบต่อคณะกรรมการในการบริหารกิจการของสำนักงาน

มาตรา ๒๗ ผู้อำนวยการมีอำนาจ

(๑) แต่งตั้งรองผู้อำนวยการหรือผู้ช่วยผู้อำนวยการโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ เพื่อเป็นผู้ช่วยปฏิบัติงานของผู้อำนวยการตามที่ผู้อำนวยการมอบหมาย

(๒) บรรจุ แต่งตั้ง เลื่อน ลด ตัดเงินเดือนหรือค่าจ้าง ลงโทษทางวินัยเจ้าหน้าที่และลูกจ้าง ตลอดจนให้เจ้าหน้าที่และลูกจ้างออกจากตำแหน่ง ทั้งนี้ ตามระเบียบหรือข้อบังคับที่คณะกรรมการกำหนด

(๓) วางระเบียบเกี่ยวกับการดำเนินงานของสำนักงานโดยไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมาย มติของ คณะรัฐมนตรี และระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนด นโยบาย มติ หรือประกาศที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๒๘ ในกิจการที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอก ให้ผู้อำนวยการเป็นผู้แทนของสำนักงาน
เพื่อการนี้ ผู้อำนวยการจะมอบอำนาจให้บุคคลใดปฏิบัติงานเฉพาะอย่างแทนก็ได้ แต่ต้องเป็นไปตามระเบียบ
หรือข้อบังคับที่คณะกรรมการกำหนด

นิติกรรมใดที่ผู้อำนวยการหรือผู้รับมอบอำนาจจากผู้อำนวยการกระทำโดยฝ่าฝืนระเบียบ
หรือข้อบังคับที่คณะกรรมการกำหนดย่อมไม่ผูกพันสำนักงาน เว้นแต่คณะกรรมการจะให้สัตยาบัน

มาตรา ๒๙ ให้คณะกรรมการเป็นผู้กำหนดอัตราเงินเดือนและประโยชน์ตอบแทนอื่น
ของผู้อำนวยการตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

หมวด ๔

ผู้ปฏิบัติงานของสำนักงาน

มาตรา ๓๐ ผู้ปฏิบัติงานของสำนักงานมีสามประเภท คือ

(๑) เจ้าหน้าที่หรือลูกจ้าง ได้แก่ ผู้ซึ่งปฏิบัติงานโดยได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้างจากงบประมาณ
ของสำนักงาน

(๒) ที่ปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญ ได้แก่ ผู้ซึ่งสำนักงานจ้างให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นที่ปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญ
โดยมีสัญญาจ้าง

(๓) เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมาปฏิบัติงานของสำนักงานเป็นการชั่วคราวตามมาตรา ๓๓

มาตรา ๓๑ เจ้าหน้าที่และลูกจ้างต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

(๑) มีสัญชาติไทย

(๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ และไม่เกินหกสิบปีบริบูรณ์

(๓) สามารถทำงานให้แก่สำนักงานได้เต็มเวลา

(๔) มีคุณวุฒิหรือประสบการณ์เหมาะสมกับวัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่ของสำนักงาน

(๕) ไม่เป็นข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของส่วนราชการ พนักงานหรือลูกจ้างของรัฐวิสาหกิจ
หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ หรือข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

(๖) ไม่เป็นที่ปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญซึ่งมีสัญญาจ้างกับสำนักงาน

(๗) ไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๔ (๓) (๔) (๕) หรือ (๗)

ความใน (๑) มิให้ใช้บังคับแก่เจ้าหน้าที่และลูกจ้างชาวต่างประเทศซึ่งสำนักงานจำเป็นต้องจ้าง
หรือแต่งตั้งตามข้อผูกพันหรือตามลักษณะของกิจการของสำนักงาน

มาตรา ๓๒ เจ้าหน้าที่และลูกจ้างพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา ๓๑

(๔) ถูกให้ออก เพราะไม่ผ่านการประเมินผลงานตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดไว้ในระเบียบหรือข้อบังคับ

(๕) ถูกไล่ออกหรือปลดออก เพราะผิดวินัยตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดไว้ในระเบียบหรือข้อบังคับ

มาตรา ๓๓ เพื่อประโยชน์ในการบริหารงานของสำนักงาน รัฐมนตรีอาจขอให้ข้าราชการ พนักงาน เจ้าหน้าที่ หรือผู้ปฏิบัติงานอื่นในกระทรวง ทบวง กรม องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชนอื่น หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ มาปฏิบัติงานเป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างของสำนักงาน เป็นการชั่วคราวได้ ทั้งนี้ เมื่อได้รับอนุมัติจากผู้บังคับบัญชาหรือนายจ้างของผู้นั้น และมีข้อตกลงที่ทำไว้ในการอนุมัติ

ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐได้รับอนุมัติให้มาปฏิบัติงานเป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างของสำนักงาน เป็นการชั่วคราวตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าเป็นการได้รับอนุญาตให้ออกจากราชการหรือออกจากงาน ไปปฏิบัติงานใด ๆ และให้พ้นระยะเวลาระหว่างที่มาปฏิบัติงานในสำนักงานสำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญ หรือประโยชน์ตอบแทนอื่นทำนองเดียวกันเสมือนอยู่ปฏิบัติราชการหรือปฏิบัติงานเต็มเวลาดังกล่าวแล้วแต่กรณี

เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาที่ได้รับอนุมัติให้มาปฏิบัติงานในสำนักงาน ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐตามวรรคหนึ่ง มีสิทธิได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งและรับเงินเดือนในส่วนราชการหรือหน่วยงานเดิม ไม่ต่ำกว่าตำแหน่งและเงินเดือนเดิมตามข้อตกลงที่ทำไว้ในการอนุมัติ

หมวด ๕

การบัญชี การตรวจสอบ และการประเมินผลงานของสำนักงาน

มาตรา ๓๔ การบัญชีของสำนักงาน ให้จัดทำตามหลักสากล ตามแบบและหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด และต้องจัดให้มีการตรวจสอบภายในเกี่ยวกับการเงิน การบัญชี และการพัสดุของสำนักงาน ตลอดจนรายงานผลการตรวจสอบให้คณะกรรมการทราบอย่างน้อยปีละครั้ง

ในการตรวจสอบภายใน ให้มีผู้ปฏิบัติงานของสำนักงานทำหน้าที่เป็นผู้ตรวจสอบภายในโดยเฉพาะ และให้รับผิดชอบขึ้นตรงต่อคณะกรรมการตามระเบียบหรือข้อบังคับที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๓๕ ให้สำนักงานจัดทำงบดุล งบการเงิน และบัญชีทำการส่งผู้สอบบัญชีภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันสิ้นปีบัญชีทุกปี

ในทุกรอบปี ให้สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินหรือบุคคลภายนอกตามที่คณะกรรมการแต่งตั้ง โดยความเห็นชอบของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชีและประเมินผลการใช้จ่ายเงินและทรัพย์สินของสำนักงาน โดยให้แสดงความคิดเห็นเป็นข้อวิเคราะหว่า การใช้จ่ายดังกล่าวเป็นไปตามวัตถุประสงค์ ประหยัด และได้ผลตามเป้าหมายเพียงใด แล้วทำบันทึกรายงานผลการสอบบัญชีเสนอต่อคณะกรรมการ

เพื่อการนี้ ให้ผู้สอบบัญชีมีอำนาจตรวจสอบสรรพสมุดบัญชีและเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ของสำนักงาน สอบถามผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ผู้ตรวจสอบภายใน เจ้าหน้าที่ และลูกจ้าง หรือบุคคลอื่น และเรียกให้ส่งสรรพสมุดบัญชีและเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ของสำนักงาน เป็นการเพิ่มเติมได้ตามความจำเป็น

มาตรา ๓๖ ให้สำนักงานทำรายงานประจำปีเสนอรัฐมนตรีทุกสิ้นปีงบประมาณรายงานนี้ ให้กล่าวถึงผลงานของสำนักงานในปีที่ล่วงมาแล้ว บัญชีทำการ พร้อมทั้งรายงานของผู้สอบบัญชี รวมทั้ง คำชี้แจงเกี่ยวกับนโยบายของคณะกรรมการ โครงการ และแผนงานที่จะจัดทำในภายหน้า

มาตรา ๓๗ เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาและปรับปรุงระบบการปฏิบัติงานของสำนักงาน ให้มีประสิทธิภาพ เกิดผลสัมฤทธิ์ สร้างความรับผิดชอบและความเชื่อถือแก่สาธารณชนในกิจการของสำนักงาน ตลอดจนการติดตามความก้าวหน้าและการตรวจสอบการดำเนินงานของสำนักงานให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ โครงการ และแผนงานที่ได้จัดทำไว้ ให้สำนักงานจัดให้มีการประเมินผลการดำเนินงานตามระยะเวลาที่คณะกรรมการกำหนด แต่ต้องไม่นานกว่าสามปี

การประเมินผลการดำเนินงานตามวรรคหนึ่ง ให้จัดทำโดยสถาบัน หน่วยงาน องค์กร หรือ คณะบุคคลที่เป็นกลางและมีความเชี่ยวชาญในด้านการประเมินผลการดำเนินงานโดยมีการคัดเลือก หรือแต่งตั้งตามวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

การประเมินผลการดำเนินงานของสำนักงานจะต้องแสดงข้อเท็จจริงให้ปรากฏในด้านประสิทธิผล ในด้านประสิทธิภาพ ในด้านการพัฒนาองค์กร และในรายละเอียดอื่นตามที่คณะกรรมการจะได้กำหนดเพิ่มเติมขึ้น

ในกรณีที่มีเหตุผลจำเป็นเป็นการเฉพาะกาล คณะกรรมการจะจัดให้มีการประเมินผลการดำเนินงาน เป็นครั้งคราวตามมาตรานี้ด้วยก็ได้

ให้สำนักงานรายงานผลการประเมินผลการดำเนินงานต่อรัฐมนตรีและคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการด้วย

หมวด ๖

การกำกับดูแล

มาตรา ๓๘ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลการดำเนินกิจการของสำนักงานให้เป็นไปตามกฎหมาย และให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งสำนักงาน นโยบายของรัฐบาล และมติของคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวกับสำนักงาน เพื่อการนี้ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งให้สำนักงานชี้แจงแสดงความคิดเห็น ทำรายงาน หรือยับยั้งการกระทำของสำนักงานที่ขัดต่อวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งสำนักงาน นโยบายของรัฐบาล หรือมติของคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวกับสำนักงาน ตลอดจนสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการดำเนินการของสำนักงานได้

มาตรา ๓๙ เพื่อประเมินความคุ้มค่าในการจัดตั้งสำนักงาน เมื่อสำนักงานดำเนินการครบห้าปี ให้สำนักงานและสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการจัดให้มีการประเมินความคุ้มค่า โดยเป็นไปตามตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายที่รัฐมนตรีและคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการกำหนด

การประเมินความคุ้มค่าตามวรรคหนึ่ง ให้จัดทำโดยสถาบัน หน่วยงาน องค์กร หรือคณะบุคคลที่เป็นกลางและมีความเชี่ยวชาญในด้านการประเมินผลตามที่คณะกรรมการพัฒนาระบบราชการกำหนด

ให้สำนักงานรายงานผลการประเมินความคุ้มค่าต่อรัฐมนตรีและคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ และหากคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการเห็นว่าไม่คุ้มค่าในการจัดตั้ง ให้เสนอรัฐมนตรีเพื่อยุบเลิกหรืออาจโอนถ่ายไปให้หน่วยงานอื่น ๆ ต่อไป

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๔๐ เมื่อพระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ ให้รัฐมนตรีเสนอคณะรัฐมนตรีดำเนินการตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ. ๒๕๔๒ เพื่ออนุมัติให้มีการโอนบรรดาอำนาจหน้าที่ กิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้ และงบประมาณขององค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) เฉพาะในส่วนของสำนักงานพื้นที่พิเศษเชียงใหม่ไนท์ซาฟารี และสำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เฉพาะในส่วนของคุณ์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติเฉลิมพระเกียรติ ๗ รอบ พระชนมพรรษา ที่มีอยู่ในวันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ ไปเป็นของสำนักงานตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๔๑ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการบริหารการพัฒนาพิงคนคร ประกอบด้วย ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ เลขาธิการคณะรัฐมนตรี ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา เลขาธิการ ก.พ.ร. ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวนสามคน เป็นกรรมการ และให้ผู้ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการตามมาตรา ๔๔ เป็นกรรมการและเลขานุการ

ให้คณะกรรมการตามวรรคหนึ่ง ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการตามพระราชกฤษฎีกานี้ไปพลางก่อน จนกว่าจะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการตามพระราชกฤษฎีกานี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ

มาตรา ๔๒ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการตามมาตรา ๔๑ แต่งตั้งคณะอนุกรรมการกำกับดูแลสำนักงานพื้นที่พิเศษเชียงใหม่ไนท์ซาฟารี และคณะอนุกรรมการกำกับดูแลศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติเฉลิมพระเกียรติ ๗ รอบ พระชนมพรรษา ที่รับโอนมาตามมาตรา ๔๐ โดยให้มีองค์ประกอบ อำนาจหน้าที่ และวิธีดำเนินการตามที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๔๓ ในระหว่างที่การดำเนินการตามมาตรา ๔๐ ยังไม่แล้วเสร็จ ให้องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการงบประมาณ

และการดำเนินการต่าง ๆ ที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการดำเนินงานของคณะกรรมการตามมาตรา ๔๑ และคณะอนุกรรมการตามมาตรา ๔๒

มาตรา ๔๔ ในวาระเริ่มแรก ในระหว่างที่ยังไม่มีการแต่งตั้งผู้อำนวยการตามพระราชกฤษฎีกานี้ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งบุคคลที่เห็นสมควรปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการตามพระราชกฤษฎีกานี้ไปพลางก่อน จนกว่าจะมีการแต่งตั้งผู้อำนวยการตามพระราชกฤษฎีกานี้ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ

มาตรา ๔๕ ในวาระเริ่มแรก ให้เจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างขององค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) ในส่วนที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานในสำนักงานพื้นที่พิเศษ เชียงใหม่ไนท์ซาฟารี มาปฏิบัติงานของสำนักงานเป็นการชั่วคราว โดยให้ได้รับเงินเดือน ค่าจ้าง ค่าตอบแทน หรือสวัสดิการและประโยชน์ตอบแทนอย่างอื่นตามที่เคยได้รับอยู่ ทั้งนี้ จนกว่าจะได้ดำเนินการบรรจุ และแต่งตั้งตามมาตรา ๔๖ เสร็จสิ้น หรือมิได้แจ้งความจำนงขอเปลี่ยนไปเป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างของสำนักงานภายในกำหนดเวลาตามมาตรา ๔๖ แล้วแต่กรณี

ให้ผู้อำนวยการที่รัฐมนตรีแต่งตั้งตามมาตรา ๔๔ เป็นผู้บังคับบัญชาเจ้าหน้าที่และลูกจ้างที่มาปฏิบัติงานตามวรรคหนึ่ง

มาตรา ๔๖ เจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างขององค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) ในส่วนที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานในสำนักงานพื้นที่พิเศษ เชียงใหม่ไนท์ซาฟารี มีสิทธิขอเปลี่ยนไปเป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างของสำนักงาน

เจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างตามวรรคหนึ่งซึ่งสมัครใจเปลี่ยนไปเป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างของสำนักงาน ให้แจ้งความจำนงเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาตามระเบียบที่คณะกรรมการตามมาตรา ๔๑ กำหนด ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ

การเปลี่ยนไปเป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างของสำนักงานตามพระราชกฤษฎีกานี้ ไม่ถือเป็นการออกจากงาน เพราะสังกัดเดิมเลิกจ้าง

การจะบรรจุและแต่งตั้งเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างตามวรรคหนึ่งให้ดำรงตำแหน่งใด ให้เป็นไปตาม อัตราค่าจ้าง คุณสมบัติ และอัตราเงินเดือนหรือค่าจ้างที่คณะกรรมการตามมาตรา ๔๑ กำหนด ซึ่งจะต้องพิจารณาให้สอดคล้องกับโครงสร้างและอัตราค่าจ้างของสำนักงานที่จะมีขึ้นด้วย และจะต้องได้รับ เงินเดือน ค่าจ้าง ค่าตอบแทน หรือสวัสดิการและประโยชน์ตอบแทนอย่างอื่นไม่น้อยกว่าที่เจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างผู้นั้นเคยได้รับอยู่แล้ว ทั้งนี้ โดยผู้นั้นต้องผ่านการคัดเลือกและประเมินผลตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่คณะกรรมการตามมาตรา ๔๑ กำหนด ซึ่งหลักเกณฑ์และวิธีการดังกล่าวต้องไม่ขัดหรือแย้ง กับหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนดตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ. ๒๕๔๒

การบรรจุและแต่งตั้งเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างที่ผ่านการคัดเลือกและประเมินผลเป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างของสำนักงาน ให้มีผลในวันที่คณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติให้มีการดำเนินการตามมาตรา ๔๐

มาตรา ๔๗ ข้าราชการหรือลูกจ้างของสำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ในส่วนที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานในศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติเฉลิมพระเกียรติ ๗ รอบ พระชนมพรรษา ซึ่งปฏิบัติหน้าที่อยู่ในวันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับที่สมัครใจเปลี่ยนไปเป็นเจ้าหน้าที่ หรือลูกจ้างของสำนักงาน ให้แจ้งความจำนงเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาตามระเบียบที่คณะกรรมการ ตามมาตรา ๔๑ กำหนด ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ และต้องผ่านการคัดเลือก และประเมินผลตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการตามมาตรา ๔๑ กำหนด โดยหลักเกณฑ์ และวิธีการดังกล่าวต้องไม่ขัดหรือแย้งกับหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนดตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติ องค์กรมหาชน พ.ศ. ๒๕๔๒

การบรรจุและแต่งตั้งผู้ผ่านการคัดเลือกและประเมินผลตามวรรคหนึ่ง ให้มีผลในวันที่คณะรัฐมนตรี มีมติอนุมัติให้มีการดำเนินการตามมาตรา ๔๐

มาตรา ๔๘ ให้ผู้ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งเป็นเจ้าหน้าที่และลูกจ้างตามมาตรา ๔๗ ได้รับเงินเดือน ค่าจ้าง หรือค่าตอบแทนตามตำแหน่ง อัตราเงินเดือน และค่าจ้างตามที่คณะกรรมการ ตามมาตรา ๔๑ กำหนด รวมทั้งได้รับสวัสดิการและประโยชน์อย่างอื่นซึ่งรวมกันแล้วต้องไม่น้อยกว่าที่ ข้าราชการหรือลูกจ้างนั้นได้รับอยู่เดิม

การเปลี่ยนจากข้าราชการไปเป็นเจ้าหน้าที่ของสำนักงานตามพระราชกฤษฎีกานี้ให้ถือว่าเป็นการออกจากราชการเพราะเลิกหรือยุบตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ หรือกฎหมายว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ แล้วแต่กรณี

การเปลี่ยนจากลูกจ้างของส่วนราชการไปเป็นลูกจ้างของสำนักงาน ให้ถือว่าเป็นการออกจางาน เพราะทางราชการยุบเลิกตำแหน่งหรือเลิกจ้างโดยไม่มี ความผิด และให้ได้รับบำเหน็จตามระเบียบ กระทรวงการคลังว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง

การเปลี่ยนไปเป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างของสำนักงานตามพระราชกฤษฎีกานี้ไม่ถือว่าเป็นการออกจางานเพราะสังกัดเดิมเลิกจ้าง

มาตรา ๔๙ เพื่อประโยชน์ในการนับเวลาการทำงานสำหรับคำนวณสิทธิประโยชน์ตามข้อบังคับ ของคณะกรรมการตามพระราชกฤษฎีกานี้ เจ้าหน้าที่และลูกจ้างซึ่งปฏิบัติงานในสำนักงานพื้นที่พิเศษ เชียงใหม่ไนท์ซาฟารี องค์กรบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์กรมหาชน) และข้าราชการและลูกจ้างซึ่งปฏิบัติงานในศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติเฉลิมพระเกียรติ ๗ รอบ พระชนมพรรษา สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ผู้ใดเปลี่ยนไปเป็นเจ้าหน้าที่ หรือลูกจ้างของสำนักงานตามพระราชกฤษฎีกานี้ ประสงค์จะให้นับเวลาการทำงานในขณะที่เป็น ข้าราชการ เจ้าหน้าที่ หรือลูกจ้างต่อเนื่องกับเวลาการทำงานของเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างของสำนักงาน ตามพระราชกฤษฎีกานี้ ให้มีสิทธิกระทำได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการ ตามพระราชกฤษฎีกานี้กำหนด

มาตรา ๕๐ ในระหว่างที่ยังไม่มีระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือข้อกำหนดของสำนักงานตามพระราชกฤษฎีกานี้ ให้นำระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือข้อกำหนดขององค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) และกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาที่ใช้บังคับอยู่ในวันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานตามขอบวัตถุประสงค์หรืออำนาจหน้าที่ที่จะเป็นของสำนักงานตามพระราชกฤษฎีกานี้ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ โดยที่พื้นที่จังหวัดเชียงใหม่และบริเวณที่เกี่ยวข้อง เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพสูงมีความพร้อมทั้งด้านศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ทรัพยากรธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยว การลงทุนและความเข้มแข็งของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม สมควรส่งเสริมและจัดให้มีการพัฒนาในรูปแบบพิเศษ เพื่อเพิ่มพูนศักยภาพการเป็นแหล่งท่องเที่ยว กับทั้งเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่ดังกล่าวให้ดีขึ้น โดยใช้วิธีการบริหารจัดการที่มีลักษณะเฉพาะ คำนึงถึงการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน และอาจใช้เป็นแนวทางในการบริหารจัดการพื้นที่อื่นต่อไปอีกได้ในอนาคต ในการนี้ ให้โอนกิจการของสำนักงานพื้นที่พิเศษเชียงใหม่ไนท์ซาฟารี และศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติเฉลิมพระเกียรติ ๗ รอบ พระชนมพรรษา มาเพื่อบริหารจัดการร่วมกัน สมควรจัดตั้งสำนักงานพัฒนาพิงคนครขึ้นเป็นองค์การมหาชนตามกฎหมายว่าด้วยองค์การมหาชน จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้

ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี
เรื่อง แต่งตั้งกรรมการในคณะกรรมการบริหารการพัฒนาพิกุลนคร

โดยที่พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสำนักงานพัฒนาพิกุลนคร (องค์การมหาชน) พ.ศ. ๒๕๕๖ มาตรา ๑๓ บัญญัติให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า คณะกรรมการบริหารการพัฒนาพิกุลนคร ประกอบด้วย ประธานกรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนสามคน ได้แก่ ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ และนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากภาคเอกชน ในพื้นที่การพัฒนาพิกุลนครจำนวนสามคน และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนไม่เกินสามคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ ในด้านการบริหารจัดการ การเกษตร การพัฒนาสังคม กฎหมาย การท่องเที่ยว สิ่งแวดล้อม การอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ การประชุม หรือด้านอื่นที่เกี่ยวข้องและเป็นประโยชน์ ต่อกิจการของสำนักงาน โดยในจำนวนนี้ต้องเป็นผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมิใช่ข้าราชการหรือผู้ปฏิบัติงาน ในหน่วยงานของรัฐที่มีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำร่วมอยู่ด้วย

บัดนี้ คณะกรรมการสรรหาประธานกรรมการ กรรมการภาคเอกชน และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการบริหารการพัฒนาพิกุลนครได้ดำเนินการสรรหา คัดเลือก และเสนอรายชื่อผู้ที่ได้รับการสรรหาเป็นประธานกรรมการ กรรมการภาคเอกชน และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ รวม ๗ คน ให้รัฐมนตรีพิจารณาเสนอชื่อให้คณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสำนักงานพัฒนาพิกุลนคร (องค์การมหาชน) พ.ศ. ๒๕๕๖ คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ อนุมัติให้แต่งตั้งกรรมการในคณะกรรมการบริหารการพัฒนาพิกุลนคร จำนวน ๗ คน ดังนี้

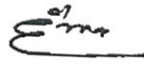
๑. นายอุดม	พัทลุง	ประธานกรรมการ
๒. นายชัยวัช	เสวพนธ์	กรรมการภาคเอกชน
๓. นางอรอนงค์	มณีกาญจน์	กรรมการภาคเอกชน
๔. นายโชติโรจน์	วงศ์วรรณ	กรรมการภาคเอกชน

/๕. ...

๕. นางชูจิรา	กองแก้ว	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
๖. นายโชติศักดิ์	อาสาวิริยะ	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
๗. นางสาวเสาวนีย์	จิระวุฒิกุล	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

(นางสาวยงลักษณ์ ชินวัตร)

นายกรัฐมนตรี

ด่วนที่สุด

ที่ นร ๐๕๐๕/๒๓๓/๒๖

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๓๐๐

๗ ตุลาคม ๒๕๕๖

เรื่อง การแต่งตั้งกรรมการในคณะกรรมการบริหารการพัฒนาฟิงคนคร

เรียน ผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาฟิงคนคร (องค์การมหาชน)

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. สำเนาหนังสือสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ นร ๐๕๐๕ (สร.๔)/๓๙๑ ลงวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๖
๒. สำเนาประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง แต่งตั้งกรรมการในคณะกรรมการบริหารการพัฒนาฟิงคนคร ลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๖

ด้วยรองนายกรัฐมนตรี (นายปลอดประสพ สุรัสวดี) ได้ขอให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาแต่งตั้งกรรมการในคณะกรรมการบริหารการพัฒนาฟิงคนคร จำนวน ๗ คน ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ คณะรัฐมนตรีมีมติเป็นต้นไป ดังนี้

๑. นายอุดม พัวสกุล	พั้วสกุล	เป็นประธานกรรมการ
๒. นายชัยวัช เสาวพันธ์	เสาวพันธ์	เป็นกรรมการภาคเอกชน
๓. นางอรอนงค์ มณีกาญจน์	มณีกาญจน์	เป็นกรรมการภาคเอกชน
๔. นายโชติโรจน์ วงศ์วรรณ	วงศ์วรรณ	เป็นกรรมการภาคเอกชน
๕. นางชูจิรา กองแก้ว	กองแก้ว	เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
๖. นายโชติศักดิ์ อาสภวิริยะ	อาสภวิริยะ	เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
๗. นางสาวเสาวนีย์ จิระวุฒิกุล	จิระวุฒิกุล	เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

ความละเอียดปรากฏตามสำเนาหนังสือที่ส่งมาด้วยนี้

คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ อนุมัติตามที่รองนายกรัฐมนตรี (นายปลอดประสพ สุรัสวดี) เสนอ

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้จัดทำประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีในเรื่องนี้เสร็จเรียบร้อยแล้ว และจะได้นำลงประกาศในราชกิจจานุเบกษาต่อไป ดังสำเนาประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีตามสิ่งที่ส่งมาด้วยนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และขอได้โปรดแจ้งให้ผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งทราบด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายสมโภชน์ ราชแพทยาคม)

ผู้อำนวยการสำนักพัฒนายุทธศาสตร์และติดตามนโยบายพิเศษ ปฏิบัติราชการแทน
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

สำนักพัฒนายุทธศาสตร์และติดตามนโยบายพิเศษ - 8 ต.ก. 2556

โทร. ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๐๐ ต่อ ๔๔๔ โทรสาร ๐ ๒๒๘๐ ๑๔๔๖

www.cabinet.thaigov.go.th (pat23-09-56)/ณิชากรรณ

คำสั่งคณะกรรมการบริหารการพัฒนาพิงคนคร

ที่ ๑ /๒๕๕๖

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการกร่างนโยบายและแผนยุทธศาสตร์

เพื่อให้การดำเนินการร่างนโยบายและแผนยุทธศาสตร์ของสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล สามารถใช้ในการดำเนินกิจการให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งสำนักงานได้อย่างชัดเจนเป็นรูปธรรม

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๘ (๑) และมาตรา ๒๐ แห่งพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) พ.ศ. ๒๕๕๖ ประกอบกับมติคณะกรรมการบริหารการพัฒนาพิงคนครในการประชุมฯ ครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๖ จึงแต่งตั้งคณะกรรมการกร่างนโยบายและแผนยุทธศาสตร์ โดยมีองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ ดังนี้

๑. องค์ประกอบ

๑.๑	ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่	ประธานอนุกรรมการ
๑.๒	นายโชติศักดิ์ อาสภวิริยะ	อนุกรรมการ
๑.๓	นางสาวเสาวนีย์ จิระวุฒิกุล	อนุกรรมการ
๑.๔	นายชัยวัช เสาวพนธ์	อนุกรรมการ
๑.๕	ประธานหอการค้าจังหวัดเชียงใหม่	อนุกรรมการ
๑.๖	ประธานสภาอุตสาหกรรมจังหวัดเชียงใหม่	อนุกรรมการ
๑.๗	นายกสมาคมธุรกิจท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่	อนุกรรมการ
๑.๘	นายกสมาคมหนังสือพิมพ์ภาคเหนือ	อนุกรรมการ
๑.๙	หัวหน้าสำนักงานจังหวัดเชียงใหม่	อนุกรรมการ
๑.๑๐	หัวหน้าสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน ๑	อนุกรรมการ
๑.๑๑	รองศาสตราจารย์ สิริวุฒิ บุรณพิร	อนุกรรมการ
๑.๑๒	รองศาสตราจารย์ พิชราวรณ ศรีศิลป์นันท์	อนุกรรมการ
๑.๑๓	ผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาพิงคนคร	อนุกรรมการและเลขานุการ
๑.๑๔	หัวหน้ากลุ่มงานยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดสำนักงานจังหวัดเชียงใหม่	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๑.๑๕	นางเนตรนภา สุทธิธรรมดำรง	ผู้ช่วยเลขานุการ
๑.๑๖	นางสาวสุพิชญา หลิมตระกูล	ผู้ช่วยเลขานุการ

/๒.

๒. อำนาจหน้าที่

๒.๑ พิจารณา และกำหนดแนวทางในการจัดทำร่างนโยบาย แผนยุทธศาสตร์ และแผนแม่บท
ของสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) เพื่อเสนอต่ออนุกรรมการกำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์
และคณะกรรมการบริหารการพัฒนาพิงคนคร

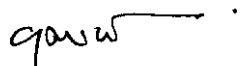
๒.๒ แต่งตั้งคณะทำงานเพื่อช่วยเหลือหรือสนับสนุนการดำเนินการดังกล่าวได้ตามความเหมาะสม

๒.๓ รายงานผลการดำเนินงานต่อคณะกรรมการบริหารการพัฒนาพิงคนคร

๒.๔ ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ตามที่คณะกรรมการบริหารการพัฒนาพิงคนครมอบหมาย

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

(นายอุดม พัวสกุล)

ประธานกรรมการบริหารการพัฒนาพิงคนคร

คำสั่งคณะกรรมการยกร่างนโยบายและแผนยุทธศาสตร์

สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน)

ที่ ๑ /๒๕๕๗

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการยกร่างนโยบายและยุทธศาสตร์

สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน)

ตามคำสั่งคณะกรรมการบริหารการพัฒนาพิงคนคร ที่ ๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๖ แต่งตั้งคณะกรรมการยกร่างนโยบายและแผนยุทธศาสตร์ เพื่อพิจารณา และกำหนดแนวทางในการจัดทำ ร่างนโยบาย แผนยุทธศาสตร์ และแผนแม่บทของสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) นั้น

เพื่อให้การดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการดังกล่าวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และบรรลุผลสำเร็จตามภารกิจที่ได้รับมอบหมาย จึงอาศัยอำนาจหน้าที่ตามข้อ ๒.๒ แต่งตั้งคณะกรรมการยกร่างนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) โดยมี องค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ ดังนี้

๑. องค์ประกอบ

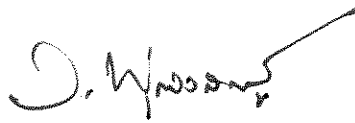
๑.๑ นายชัยวัช เสาวพนธ์	หัวหน้าคณะกรรมการ
๑.๒ รองศาสตราจารย์สิริวุฒิ บุรณพิร	คณะกรรมการ
๑.๓ รองศาสตราจารย์พัชราวรรณ ศรีศิลป์นันท์	คณะกรรมการ
๑.๔ นายชัยณรงค์ วงศ์ใหญ่
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ
สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน ๑	คณะกรรมการ
๑.๕ หัวหน้าสำนักงานจังหวัดเชียงใหม่	คณะกรรมการและ
เลขานุการ
๑.๖ หัวหน้ากลุ่มงานยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด
สำนักงานจังหวัดเชียงใหม่	คณะกรรมการและ
ผู้ช่วยเลขานุการ
๑.๗ นางเนตรนภา สุทธิธรรมดำรง	คณะกรรมการและ
ผู้ช่วยเลขานุการ
๑.๘ นางสาวสุพิชญา หลิมตระกูล	ผู้ช่วยเลขานุการ
คณะกรรมการและ
๑.๙ นายจรูญ ปงหาญ นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ
กลุ่มงานยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด
สำนักงานจังหวัดเชียงใหม่	คณะกรรมการและ
ผู้ช่วยเลขานุการ

/๒. อำนาจ...

๒. อำนาจหน้าที่

- ๒.๑ ศึกษา วิเคราะห์ รวบรวม และประสานข้อมูลในการจัดทำร่างนโยบาย ยุทธศาสตร์ และแผนแม่บทของสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน)
 - ๒.๒ ยกร่างนโยบาย ยุทธศาสตร์ และแผนแม่บทเสนอต่อคณะกรรมการยกร่างนโยบาย และแผนยุทธศาสตร์
 - ๒.๓ สนับสนุนการดำเนินการตามแนวทางในการจัดทำนโยบาย ยุทธศาสตร์ และแผนแม่บท ที่คณะกรรมการยกร่างนโยบายและแผนยุทธศาสตร์กำหนด
 - ๒.๔ รายงานผลการดำเนินงานที่ได้รับมอบหมายต่อคณะกรรมการยกร่างนโยบายและแผนยุทธศาสตร์มอบหมาย
 - ๒.๕ ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ตามที่คณะกรรมการยกร่างนโยบายและแผนยุทธศาสตร์มอบหมาย
- ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๗

(นายวิเชียร พุฒิวิญญู)

ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่

ประธานอนุกรรมการยกร่างนโยบายและแผนยุทธศาสตร์
สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (มหาชน)